

Lisa Graff

Aproape sigur

Editura Arthur

2018

Pentru Jill. (Sigur)

Pietre

— Nu oricine poate fi piatra din vârful unui morman de pietre.

Așa i-a spus bunicul Park mamei mele, gândind că am adormit sau că nu sunt atent la ce vorbesc ei, nu știu sigur. Dar eu aud foarte bine.

— Trebuie să fie niște pietre și la baza mormanului, care să le susțină pe cele din vârful, continuă el.

Stăteam în camera mea și răsturnam unul câte unul soldații înșirați pe pervaz. Tata zicea că eram prea mare ca să mă mai joc cu soldații, așa că nu mă mai jucam, doar îi răsturnam. *Poc, poc, poc*, iar ei aterizau pe cuvertură. Dar făceam asta în liniște, ca să nu audă nimeni. *Poc... poc...* Nu știu de ce, dar în timp ce îi ascultam stând de vorbă în camera de zi mă simțeam greu pe dinăuntru. Sau poate că era ceva greu din afară, ca și când m-ar fi apăsât ceva de sus, deși deasupra mea nu era decât aerul. *Poc, poc.*

Dacă mă concentram foarte tare, reușeam să aud până și cuburile de gheață lovindu-se de marginile paharului atunci când bunicul Park îl ducea la gură ca să bea din el.

Poc.

În camera de zi s-a așternut liniștea. O bună bucată de vreme nu s-a auzit decât gheața. Ajungând la ultimul soldat, în loc să-i aranjez înapoi imediat pe toți, i-am privit lung cum zăceau pe pat, care răsturnat într-o rână, care pe burtă. Pe câțiva se mai vedeau urme de carioca neagră, fiindcă, atunci când învățasem să-mi scriu numele, le scrisesem pe tălpi o literă. A de la „Albie”.

Nu mai vorbea nimeni de atâta vreme, că m-am gândit că poate mama a mers să se culce, iar în camera de zi a rămas doar bunicul Park, bând din paharul lui până ce se

topea gheața, așa cum făcea întotdeauna când venea în vizită. Dar apoi am auzit-o pe mama spunând ceva și mi-am dat seama că de fapt nu se dusesese la culcare. A vorbit foarte încet, dar am auzit-o.

— Albie nu e o piatră, a spus ea.

Să fii amabil

Mărți, ca în fiecare seară de marți, am comandat pentru cină mâncare chinezească de la restaurantul de pe 61st Street. Când a sunat Bernard de la parter și ne-a anunțat că tipul care ne aducea mâncarea era în lift, mama mi-a dat din portofelul ei două bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Așteaptă până ce sună la ușă, Albie, mi-a spus mama. Și nu-i da mai mult de cinci dolari bacșiș.

— Bine, am spus eu și chiar atunci s-a auzit soneria.

Cel care venise cu mâncarea chinezească era Wei, preferatul meu. Când mă vedea, Wei zâmbea întotdeauna foarte larg.

— Albie! a exclamat el de parcă ar fi fost surprins să mă vadă acolo, deși eu deschideam ușa de fiecare dată.

A ridicat una dintre pungile cu mâncare ca și când mi-ar fi făcut cu mâna.

— Bună, Wei, am spus, zâmbindu-i și eu. Cât face?

— Douăzeci și șapte virgulă șaiszeci de cenți.

Și mi-a arătat bonul capsat de una dintre pungi, fiindcă uneori e greu să înțelegi ce numere zice Wei.

Am luat pungile și i le-am dat mamei, care le-a așezat pe masă. Miroseau îmbătător, a grăsime și a carne. Țsta e mirosul serilor noastre de marți.

— Mersi, i-am spus lui Wei și i-am dat cele două bancnote de douăzeci de dolari. Poți să-mi dai...

Am calculat în minte cât trebuia să-mi dea rest, așa cum făceau mama și tata atunci când le dădeau bacșiș șoferilor de taxi.

— Poți să-mi dai rest patru dolari?

— Desigur.

Wei a scos din buzunar un teanc de bancnote îndoitte în două, a pus bancnotele mele de douăzeci de dolari deasupra și apoi a început să răsfoiască. A trecut întâi de bancnotele de zece dolari, apoi și de cele de cinci până a ajuns la cele de un dolar, care erau la mijloc. A ales patru bancnote.

— Uite-aici, Albie, a spus, punându-mi în mână cele patru bancnote. Știi.

Cel puțin așa *au sunat* cuvintele pe care le-a rostit. Am ridicat din sprâncene, nedumerit.

— Înseamnă „mulțumesc”, mi-a explicat el. În coreeană cum se spune „mulțumesc”?

M-am uitat spre mama. Uneori lumea crede că știu coreeană fiindcă sunt pe jumătate coreean, dar de fapt tot ce știu în coreeană este „salut” și câteva nume de mâncăruri. Mama vorbea coreeană cu bunicii ei, dar nu cred că îi mai place.

Mama era ocupată, așeza mâncarea pe farfurii, așa că nu mi-a putut zice cum să-i spun lui Wei „mulțumesc” în coreeană.

— Am să-ți spun data următoare, am zis.

Wei mi-a făcut cu ochiul.

— Bine, pa atunci! a spus.

— *Șișii!* am spus eu și am închis ușa.

Tata și-a închis laptopul și s-a ridicat de pe canapea. Eu i-am dat restul mamei.

— Of, Albie, a spus mama, uitându-se la cei patru dolari. Ți-am zis să nu-i dai bacșiș mai mult de cinci dolari.

„Dar nu i-am dat”, am vrut să spun, „doar am rotunjit suma pe care trebuia să mi-o dea rest”. Numai că, până să apuc eu să vorbesc, tata mi-a pus o mână pe umăr și a zis:

— Încearca doar să fie amabil, nu-i așa, Albie?

Apoi, aruncând o privire spre mama, care rămăsese cu ochii la cele patru bancnote, a adăugat:

— Nu sunt decât câțiva dolari.

În clipa aceea am avut senzația pe care o mai avă – am uneori, că un lucru care până atunci îmi păruse limpede deodată parcă se încetșoa. M-am așezat la masă, iar mama mi-a pus în farfurie niște orez cu *kung paol* și un pachetel cu carne.

Douăzeci și șapte de dolari și șaiszeci de cenți. În timp ce mâneam, mi-am vârât bine în minte numerele acelea, străduindu-mă să nu le uit. Douăzeci și șapte și șaiszeci. Avusesem la început patruzeci de dolari și îi dădusem mamei patru dolari rest. Am încercat de o mie de ori să scad cele două numere în minte. Nu voiam să le scriu, ca să nu-și dea mama și tata seama că refac calculul, dar în minte era foarte greu de socotit. De fiecare dată obțineam un alt rezultat.

Ceață.

Și mai ceață.

Am înghițit și ultimul duminat.

— E totul în regulă, Albie? a spus tata, uitându-se la mine cu atenție.

— Da, am răspuns.

Apoi, luând în mână furculița și amestecând *kung*

¹ Mincare chinezească condimentată, făcută din carne de pui, arahide și legume.

pao-ul cu orezul, am hotărât că poate într-adevăr fusesem pur și simplu amabil.

Scrisori de la școală

Când părinții primesc un e-mail de la școală nu e niciodată de bine. Profesorii nu le scriu niciodată părinților ca să le comunice lucruri de genul: „Sunt încântată că Albie este elevul meu! Țin să vă transmit asta!”

Sau:

„Albie îi dă voie întotdeauna lui Rick Darby să folosească creioanele lui, deși Rick nu i le înapoiază aproape niciodată!”

Sau:

„Astăzi Albie a ales-o pe Jessa Kwan prima în echipa lui la baschet, fiindcă de obicei Jessa e ultima, și lui nu-i place asta!”

(Echipa mea a pierdut în ziua aceea.)

Orice e-mail trimis de la școală e de rău, dar profesorii încearcă să ascundă asta în spatele unor cuvinte impresionante, greu de înțeles.

Potențial.

9

Se străduiește.

Lacune.

Cuvintele astea îl fac pe tata să dea cu pumnul în masă și să o sune pe învățătoarea mea și să strige că vrea să meargă la școală ca să stea de vorbă cu ea. Pe mama cuvintele astea o fac să meargă să cumpere fructe. Când se întoarce cu căpșunile, chipul ei e întotdeauna senin. Nu arată deloc ca și cum ar fi pe punctul de a izbucni în plâns.

Mai înainte îmi plăceau foarte mult căpșunile.

E-mailurile de la școală sunt întotdeauna rele, iar în ele e vorba întotdeauna despre mine. Dar *scrisorile* de la școală – acelea scrise pe hârtie adevărată, care se trimit în plicuri adevărate, cu timbre pe ele și așa mai departe – sunt chiar mai rele.

Când a sosit ultima scrisoare de la Școala Particulară Mountford, adică de la fosta mea școală, tata n-a mai strigat la învățătoarea mea, iar mama n-a mai ieșit să cumpere căpșuni. Doar s-au așezat la masă și m-au privit lung, clipind din ochi, cu umerii lăsați în jos, ca atunci când fugise de acasă Biscuit, câinele nostru.

— Ce zice? am întrebat eu.

Scrisoarea deschisă se afla de cealaltă parte a mesei, în fața tatii, dar nu vedeam niciun cuvânt. Doar denumirea școlii, care era scrisă cu litere mari și roșii în capul paginii.

— Nu are nicio importanță, a spus tata.

Arăta furios, de parcă l-ar fi durut ochii. Apoi a mototolit scrisoarea și a aruncat-o în coșul pentru hârtie.

— Cred că o să-ți fie mai bine la o altă școală, a spus mama.

O dată pe săptămână sau atunci când e plină găleata, trebuie să arunc gunoiul în toboganul pentru gunoi.

Și să duc lucrurile la reciclat. Asta este una dintre sarcinile mele. Primesc cinci dolari pe săptămână pentru asta.

În ziua aceea, când a sosit scrisoarea de la școală, am aruncat gunoiul. Dar o bucată de hârtie care putea fi reciclată n-a mai ajuns în tobogan. Am netezit scrisoarea de la Școala Particulară Mountford, apoi am îndoit-o de-a lungul liniilor și am pus-o în sertarul de jos al comodei din camera mea, acolo unde îmi țin slipurile.

N-am citit-o niciodată. N-am vrut s-o citesc. Dar nici s-o arunc la gunoi n-am vrut. Nu știu de ce.

Poate că profesorii de la Școala Generală 183 nu le trimit scrisori părinților acasă.

Calista

Mama a așteptat două săptămâni ca tata să-și facă timp s-o ajute să-mi aleagă noua bonă, dar tata era în continuare foarte ocupat, așa că în cele din urmă a ales-o

singură. Bona a venit să facem cunoștință marți.

— Bună, Albie, a spus ea, stând în prag, și mi-a făcut cu mâna.

În cealaltă mână ținea un pahar de carton cu cafea, pe care o cumpărase de la magazinul alimentar de la parter. Știam că e de acolo fiindcă odată l-am auzit pe Hugo, patronul magazinului, spunând că pe o rază de paisprezece străzi numai în magazinul lui se folosesc pahare albastre.

— Eu sunt Calista.

N-am vrut să ridic privirea și să fac cunoștință cu ea, dar în cele din urmă n-am avut încotro. Oricum, era mai bine decât pachetele cu lecturi suplimentare pe care mi le adusese mama.

Calista era scundă, dar cred că pentru o fată nu era prea scundă. Purta jeanși, cu toate că afară era prea cald pentru jeanși, niște sandale și o cămașă cu mâneci scurte în carouri roz și portocalii. Părul îi era împletit în două cozi de-o parte și de alta a capului, dar nu erau niște cozi obișnuite, ci genul acela de cozi complicate cum își fac fetele atunci când se adună mai multe, cozi din acelea care încep foarte de sus, deasupra urechilor, și pe care îți ia o grămadă de timp ca să le faci. M-am întrebat de ce oare și-a făcut părul așa, fiindcă arăta ca o fetiță. Dar

poate că tocmai asta voia.

Mama a mers în bucătărie și a luat un pahar din bufet.

— Vrei niște apă, Calista? a întrebat, începând să umple paharul înainte ca noua mea bonă să apuce să răspundă.

Apoi mi-a spus mie:

— Albie, nu fi prost-crescut, salută și tu!

— Sunt prea mare ca să mai am bonă, am spus eu.

Ceea ce era adevărat, fiindcă aveam zece ani.

— Albie! ridică mama vocea.

Gheața s-a rostogolit din dozatorul de pe ușa frigiderului drept în pahar.

— De obicei nu se poartă așa, i-a spus ea bonei.

— Nu face nimic, a spus fata.

Dar nu i s-a adresat mamei, ci mie. S-a așezat pe scaunul de lângă mine, ținând în mână cafeaua, și a zâmbit:

— De fapt, eu nu sunt tocmai bonă, a spus.

— Mai degrabă e babysitter! a strigat mama din bucătărie.

Și pentru o babysitter eram prea mare.

— Doar o să ne petrecem o parte din timp împreună, mi-a spus fata. Am să te iau de la școală. Poate că o să mergem puțin în parc, am să te ajut și la teme.

— Poate să te ajute să-ți faci cartonașele când înveți, a adăugat mama în timp ce turna apă peste gheață.

Eu am strâmbat din nas.

— Iar când părinții tăi vor sta la birou până mai târziu, o să luăm cina împreună, iar apoi o să ne jucăm, a continuat fata. Ai Monopoly? Ador Monopoly!

— Parcă ai fi babysitter, i-am spus.

Mama s-a întors din bucătărie și i-a dat fetei paharul, care deja avea mici broboane de la gheață pe din afară.

— Albie, ia arată-i Calistei jocul tău de șah! Are un joc de șah grozav, din Guatemala. Ați putea juca împreună ca să te înscrii la cercul de șah la noua școală. Ce zici, Albie?

M-am uitat chiorâș la fată.

— Doar o să ne petrecem timpul împreună, a spus ea.

A așezat paharul pe masă. Mama l-a ridicat și a pus sub el un suport.

Mi-am lăsat privirea în jos la pachetul cu lecturi suplimentare.

— Nu am nevoie să mă ia nimeni de la școală încă, am spus. Mai sunt două săptămâni de vacanță.

— Ne gândeam că mâine Calista ar putea să te ducă la

Met2, a spus mama. Știi, Albie, Calista e din California. S-a mutat în oraș abia de două săptămâni.

Apoi a întrebat-o pe fată:

— Și chiar n-ai mai fost niciodată la Met?

Fata a ridicat căpăcelul paharului și a băut o înghițitură de cafea.

— Ai putea să-mi fi ghid, mi-a spus.

M-am uitat din nou chiorăș la ea. O șuviță subțire de păr care îi era împletită în coadă, în spate de tot, era vopsită în roz-neon. Se potrivea cu carourile de pe cămașa ei. Mă întrebam dacă o observase și mama. Probabil că nu, altfel pun pariu că n-o alegea pe Calista ca bună pentru mine. Tatălui meu i-ar fi displicut profund.

— Bine, i-am spus Calistei.

Lumini și aparate de filmat

Erlan Kasteev e prietenul meu de o viață, adică de acum șase ani, când ne-am cunoscut. Din fericire pentru noi, locuim în același bloc, ba chiar la același etaj. Noi stăm la apartamentul 8A, iar familia lui la 8E Așa că știu întotdeauna când e acasă, fiindcă de pe geamul nostru de la bucătărie văd dacă este aprinsă lumina în camera lui.

Am bătut la ușa lui Erlan. A deschis una dintre surorile

² Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

lui, cred că Alma. Niciodată n-am reușit să le deosebesc pe surorile lui Erlan, fiindcă sunt triplete și toate trei arată la fel. Din câte mi-a spus Erlan nu sunt identice, dar mie mi se par identice. Alma, Roza și Ainyr. Sunt cu doi ani mai mari decât Erlan și au părul negru, drept și ochi închiși la culoare. Erlan este și el tot triplet, dar pe el l-am putut întotdeauna deosebi de frații lui, Karim și Erik. Erlan zice că împreună cu frații lui îi păcăleau tot timpul pe profesori și pe ceilalți copii de la fosta mea școală. Zice că o dată au reușit să-i păcălească și pe părinții lor. Dar cu mine nu le merge. Eu îi recunosc întotdeauna. Asta fiindcă Erlan seamănă numai cu Erlan.

— O, a spus Alma (sau care dintre fete o fi fost) când m-a văzut la ușă. Tu erai.

Apoi a strigat peste umăr:

— Erlan! A venit prietenul tău ăla ciudat!

Cât ai clipi din ochi Erlan a apărut la ușă și, apucându-mă de mână, m-a condus până în camera lui și a fragilor lui. Apartamentul familiei Kasteev era mai mare decât al nostru, dar în ziua aceea era neîncăpător, fiindcă era plin de oameni pe care nu-i cunoșteam și peste tot era plin de reflectoare enorme, foarte puternice, și de aparate de filmat mari, negre.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Au început să filmeze deja, a șoptit Erlan, închizând ușa camerei. Haide aici, repede!

Și m-a tras într-un fel de fort pe care-l făcuse dintr-o plapumă veche din petice, pe care o legase de paturile suprapuse în care dormeau el și Karim.

— Parcă spuneai că vor veni abia săptămâna viitoare.

— Șșș! a făcut Erlan, trăgând plapuma în jurul nostru ca și când ar fi închis o ușă.

Apoi a scos capul ca să se asigure că nu ne-a urmărit nimeni, cred, după care s-a rezemat de perete.

— Am făcut un pact cu mama să nu lase pe nimeni să înregistreze în cetatea mea. Asta este singura mea ascunzătoare secretă. Au și scris pe un formular și așa mai departe. Aici și în baie, când merge cineva la toaletă. Astea sunt singurele locuri în care nu au acces.

Erlan părea tare supărat. Mi-am dat seama de asta fiindcă a făcut ochii foarte mari, exact așa cum se întâmplase și în alte rânduri când fusese supărat, ca atunci când a pierdut finala la campionatul regional de șah cu un an înainte. Aș fi vrut să-l consolez, dar de fapt povestea asta cu televiziunea mi se părea grozavă.

— Poate c-o să fie distractiv. Să ai propria ta emisiune! i-am spus.

În anul acela un canal de televiziune filma un *reality*

show despre familia lui Erlan. Urma să se difuzeze și la televizor, și pe internet și așa mai departe. Aveau să fie filmați peste tot pe unde mergeau, iar lumea avea să urmărească toate episoadele la televizor. Probabil că poze enorme cu toți membrii familiei urmau să fie puse pe un panou chiar pe marginea FDR Drive³, și, oriunde aveau să meargă, oamenii aveau să știe totul despre familia lui Erlan. Din punctul meu de vedere părea grozav. I-am întrebat pe părinții mei de ce nu se face un *reality show* și despre noi. Tata mi-a răspuns:

— Fiindcă eu și mama ta n-am fost așa de prevăzători să facem două serii de tripleți. Acum mănâncă-ți spanacul!

Erlan a strâmbat din nas spre mine. L-am privit lung în timp ce se gândea. Uneori cei de la școală – adică cei de la *fosta* mea școală, Mountford – credeau că eu și cu Erlan suntem rude. Asta, bănuiesc eu, din cauză că amândoi suntem asiatici și fiindcă petreceam atât de mult timp împreună. Odată, în timpul pauzei de prânz, un băiat chiar ne-a întrebat dacă suntem gemeni, iar când l-a auzit, lui Erlan i-a țâșnit lapte pe nas, iar eu am

³ FDR Drive sau Franklin D. Roosevelt East River Drive este o autostradă de aproximativ cincisprezece kilometri situată în New York, în partea de est a cartierului Manhattan.

râs până m-a luat durerea de burtă, fiindcă Erik, fratele lui Erlan, stătea la masă chiar în fața noastră. În orice caz, nu suntem. Vreau să zic că nu suntem rude. Erlan este kazah, adică ai lui sunt din Kazahstan, în timp ce eu sunt pe jumătate coreean și pe jumătate elvețian, așa că nici măcar nu suntem din aceeași parte a globului. Dar uneori oamenii nu prea pricep lucrurile astea.

— Nu cred că va fi nicio distracție, a răspuns Erlan. Nu vreau să mă vadă o lume întreagă pe vecu!

— Parcă ai spus că nu au voie să vă filmeze în baie.

— Știi la ce mă refer, a spus Erlan.

Nu sunt sigur că știam.

— Nu vreau decât să mă lase toți în pace, a adăugat el.

— Aha.

M-am gândit că ceea ce spune avea noimă. Dar nu mă puteam abține să mă gândesc că trebuie să fie plăcut ca oamenii să considere că ești destul de interesant ca să te dea la televizor.

Mi-am petrecut dimineața împreună cu Erlan în fort, jucând tot felul de jocuri. Jocul preferat al lui Erlan este șahul. E și foarte bun la șah, a câștigat trofee și așa mai departe. Dar știe că mie nu prea-mi place, așa că nu mai încearcă să mă convingă să jucăm împreună. În schimb ne jucăm Operații și Sus – Jos, și câteodată Monopoly și

cărți. Odată, Roza (cred că Roza era) a făcut haz de noi și ne-a întrebat de ce jucăm tot timpul numai jocuri pentru copii mici. Erlan i-a spus să tacă din gură, că e snoabă. Apoi a hotărât să mă învețe să joc poker, care mi-a plăcut într-un fel.

— O să fie ciudat anul ăsta la școală fără tine, a spus Erlan.

Eu tocmai mă gândeam ce cărți să pun la bătaie. Jucam poker pe scoici.

Erlan avea mai multe scoici decât mine, dar nu cu mult mai multe.

— Pun pariu c-o să fie nasol.

— Da, și eu pun pariu, am răspuns.

Dar nu prea îmi venea să-l compătimesc pe Erlan; mai rău îmi părea de mine. El măcar avea frați și surori, plus toți ceilalți prieteni ai noștri comuni. Iar după ce începea să se difuzeze emisiunea, practic toată lumea avea să-l cunoască, să-l îndrăgească și să considere că e super. Pe când eu urma să merg la o școală nouă, unde nu cunoșteam absolut pe *nimeni*.

De dincolo de plapumă s-a auzit o voce. Cred că Alma era.

— Nu e de parcă Albie merge în Turcia, a spus ea. Locuiește cu noi pe palier.

— Ainyr! a țipat Erlan, trăgând plapuma într-o parte.

Aha, deci Ainyr era.

— Ce cauți aici? întrebă Erlan. Ieși afară!

Dar Ainyr nu a ieșit din cameră. A rămas în ușă, cu mâinile în șold. În spatele ei, în camera de zi, se vedeau doi cameramani și o doamnă care ținea în mână un clipboard și tot striga.

— Mama a zis că trebuie să vii pentru preinterviu. Trebuie să te duc acolo.

— Nu dau niciun preinterviu.

— Trebuie să-l dai! a spus Ainyr. Așa au spus mama și tata. Și o să te și *machieze*.

Lui Ainyr i-au scânteiat ochii când a spus asta. Atunci Erlan a început să strige așa de tare, că aproape mi-a spart timpanele. De tare ce a strigat, nici n-am înțeles ce-a zis, dar pun pariu că a spus că nu vrea niciun machiaj.

Mi-am dezlipit palmele de pe urechi în clipa în care Ainyr spunea:

— *Mie* nu-mi pasă dacă vrei să arăți ca o stafie pe postul național de televiziune. Dar interviul tot trebuie să-l dai. Așa au zis mama și tata.

Și cu asta Ainyr a șters-o din cameră, lăsând ușa larg deschisă.

— Haide, i-am spus lui Erlan după plecarea ei.

Iarăși arăta supărat. Nu-mi plăcea să-l văd supărat.

Era prietenul meu, așa că trebuia să fac tot ce pot ca să-l înveselesc.

— Merg și eu cu tine.

Și am ridicat mâna, salutându-l ca pe planeta Vulcan, adică am făcut un V cu patru degete de la mâna dreaptă. Asta era salutul pe care-l foloseau într-un vechi serial care îi plăcea tatălui lui. Încercase de câteva ori să ne convingă să ne uităm și noi, dar pe mine și pe Erlan serialul nu prea ne-a prins. Nu ne-au plăcut decât urechile ascuțite și salutul de pe Vulcan.

Erlan mi-a răspuns cu același salut, după care am ieșit din cort împreună.

Erlan a fost nevoit să dea interviul fiindcă, deși le-a promis zece dolari, nici Erik, nici Karim n-au vrut să se dea drept el. Dar n-a lăsat-o pe doamna de la machiaj să-l machieze. I-a spus că, dacă încearcă chiar și să-i aranjeze părul, o să arunce asupra ei un străvechi blestem kazah. Eu până atunci habar nu aveam că Erlan știa blesteme, dar, cum zice mama, nu este zi să nu afli un lucru nou. Erlan s-a așezat pe canapea împreună cu Erik și cu Karim, care au răspuns la întrebările despre cum e să fii triplet și cum trăiau ei în New York, lucruri din astea. De

fapt Erik și Karim au fost singurii care au răspuns. Erlan n-a făcut nimic, ci doar s-a uitat încruntat tot timpul spre perete. Eu mi-am dat seama ce făcea numai fiindcă mama lui îi tot șoptea:

— Erlan, nu te mai încrunta!

Iar femeia cu clipboardul clătina din cap spre bărbatul cu casca în ureche și spunea:

— Nu-i nimic, o să edităm după aceea, dă-i drumul înainte!

Patru persoane l-au întrebat:

— Erlan, ai vrea să adaugi ceva?

Dar el nu voia.

Cu toate că aveau luminile acelea puternice îndreptate asupra lor, Erik și Karim nu arătau palizi ca niște stafii, așa cum arăta Erlan.

Tot timpul cât s-a înregistrat interviul eu am fost un bun prieten. A durat destul de mult. Asta nu doar din cauza încruntatului și a șoptitului. A durat mult și din cauză că doamna cu clipboardul a cerut de două ori să se mute canapeaua și de fiecare dată Erlan și frații lui au trebuit să se ridice, apoi oamenii aceia cu căști în urechi au trebuit să mute toate aparatele și luminile și așa mai departe, după care au început să le pună băieților din nou exact aceleași întrebări ca înainte, iar șoptitul și

încruntatul au continuat. În tot timpul acela eu am rămas lângă aparatul de filmat și am făcut mutre caraghioase, încercând să-l înveselesc pe Erlan. Și cred că a funcționat, asta până ce femeia cu clipboardul a îndreptat un deget spre mine și a întrebat:

— Cine-i puștiul ăsta? Putem să-l scoatem de aici? Îmi stă în lumină.

Așa că a trebuit să plec acasă.

În seara aceea, chiar înainte de a merge la culcare, iiii-am uitat de pe fereastra de la bucătărie ca să văd dacă e aprinsă lumina în dormitorul lui Erlan. El m-a văzut, mi-a zâmbit ușor și mi-a făcut semnul salutului de pe Vulcan. I-am răspuns și eu tot așa.

Era foarte plăcut să știu că Erlan era încă prietenul meu cel mai bun, deși avea să devină o mare vedetă de televiziune.

O zi de vară perfectă

Calista chiar era din California. Și chiar nu știa nimic despre New York.

— De unde știi în ce direcție e centrul? m-a întrebat în timp ce ne îndreptam spre Met.

Mama ne-a spus că, dacă tot e o zi așa de frumoasă, ar trebui să mergem pe jos cele douăzeci de străzi. După mine, dacă tot era o zi așa de frumoasă, poate că n-ar fi

trebuit să ne-o petrecem într-un muzeu vechi și plicticos.
Dar nu i-am spus asta.

— De ce nu oprește metroul în fiecare stație? De unde se cumpără biletele de autobuz? Încotro este Brooklynul? a întrebat în continuare Calista.

Într-adevăr, habar nu avea de nimic.

Așa că, până am ajuns la Muzeul Metropolitan de Artă, am învățat-o pe Calista tot ce trebuia să știe despre New York: despre străzi și bulevarde, despre metrourele expres, despre stațiile de autobuz. Erau lucruri ușoare, dar, cum ea venea de altundeva, presupun că nu i se păreau chiar așa. I-am spus despre diferite cvartale ale orașului: Manhattan, Brooklyn, Queens, Bronx și Staten Island. Puteam să le enumăr pe toate chiar și fără să le număr.

Calista dădea din cap după fiecare dintre ele, de parcă și le-ar fi băgat în cap pentru mai târziu. Apoi, mijind un ochi, a întrebat:

— Ce este un cvartal?

Am ridicat din umeri:

— Cum ar veni o parte a orașului, am răspuns, mirându-mă că eu nu mi-am pus niciodată întrebarea asta.

— Sună mai degrabă ca și când ar fi o vizuină de

cârțiță, a spus Calista.

În clipa aceea mi-am imaginat tot New York-ul plin de cârțițe care săpau tunele între Manhattan și Queens și am zâmbit pe sub mustață.

— Și ce este în Met? a întrebat Calista în timp ce așteptam să se facă verde ca să traversăm 70th Street.

I- am spus că nu este nevoie să așteptăm la semafor, dar ea mi-a spus că, deși acum locuiește în New York, nu este prea temerară din fire. Nu pricepeam ce înseamnă asta. Dar din pricina ei a trebuit să așteptăm la fiecare semafor.

Probabil că în California, oriunde ai avea de mers, durează o *veșnicie* până ajungi la destinație.

Un lucru la care se pricepea totuși Calista era să pună întrebări, așa că nu m-a deranjat prea tare că mergeam așa de încet.

— În general sunt chestii plicticoase, i-am spus când m-a întrebat despre Met.

Ajunsesem pe la jumătatea drumului și tocmai mergeam de-a lungul bulevardului. Park Avenue este bulevardul meu preferat primăvara datorită straturilor de flori cu vreun catralion de lalele galbene, roz și portocalii de pe mijlocul străzii, ca o grădină enormă, cu mașini care circulă în jurul ei.

— Dar templul din Dantura⁴ e chiar ca lumea, am adăugat.

— Tempul din Dantura?

M-am încruntat și am spus:

— Poate că nu-i zice chiar așa. Nu-mi mai amintesc. Oricum, ăla chiar e ca lumea. Și la fel și partea cu armurile.

Calista s-a oprit din nou la un semafor. Tot universul traversa în fața noastră și nimeni n-a fost călcat de nicio mașină.

— Dar toate celelalte lucruri de acolo mă plictisesc de moarte, am mai zis.

Nici măcar n-am mai *amintit* de celelalte patruzeci și două de mii de picturi vechi cu tot felul de indivizi încremeniți, cu gulere de blană, care nu interesau pe nimeni. Numai uitându-te la ele îți venea să te prăbușești din picioare, așa de plicticoase erau. În plus, vreo șase încăperi erau umplute numai cu scaune.

Scaune.

La Muzeul de Istorie Naturală era mult mai bine. Iar Muzeul Mării, Aerului și Spațiului era încă și mai frumos.

⁴ De fapt, Albie se referă la templul din Dendur, un templu antic egiptean expus în cadrul Muzeului Metropolitan de Artă din New York.

Ăsta era preferatul meu dintre toate. Nu-l văzusem decât o singură dată, cu un an și jumătate în urmă, împreună cu tata. Încă mai păstram aeromodelul pe care îl cumpărasem de la magazinul de survenire. Un Thunderbolt A-10 de-adevăratelea. Eu și tata aproape că-l terminaserăm de montat împreună.

Când s-a făcut verde, Calista n-a vrut să traverseze decât după ce s-a uitat și în dreapta, și în stânga. Dar cel puțin nu m-a pus să o țin de mână, ca un bebeluș care

11- a mai traversat o stradă în viața lui.

— Și atunci de ce mai mergem la muzeul ăsta dacă ți se pare așa de plicticos? m-a întrebat Calista.

Am ridicat din umeri și am spus:

— Mama a zis că tu n-ai mai fost niciodată la Met.

— Dar n-am fost *nicăieri*, a spus Calista. Cel puțin nu în New York. Atunci de ce aș vrea să merg într-un loc plictisitor?

Am stat și m-am gândit. De fapt chiar avea dreptate.

— Ție ce îți place să faci? m-a întrebat.

— Mie?

Ea a început să râdă.

— Da, ție. Ce-ți place să faci în oraș? Ai putea să fii ghidul meu. Putem face orice vrei tu.

— Orice?

Așa am ajuns să petrecem o zi de vară perfectă în New York făcând lucrurile care îmi plac mie cel mai mult. Am mers la magazinul de animale de pe 8 Ist Street și ne-am uitat la cățeluși. Am reușit să intrăm chiar și în spatele tejghelei, unde ne-am jucat cu ei, asta după ce Calista a spus că am vrea să cumpărăm un cățeluș, ceea ce era o minciună, dar Calista a spus că nu face nimic. Am mers la un magazin Duane Reade și am făcut un concurs cu cine găsește cei mai urâți ochelari de soare (am câștigat eu). Pe urmă am cumpărat două pistoale cu apă, am mers în parc și ne-am împușcat cu apă (a câștigat ea). Am mâncat o înghețată la cornet de la Tasti D-Lite și pe urmă încă o înghețată pe care am cumpărat-o dintr-o camionetă Mr. Softee, ca să vedem care ne place mai mult (mie mi-a plăcut cea de la Mr. Softee, pe care o știam deja, dar Calista a ales-o pe cea de la Tasti D-Lite, fiindcă bombonelele de deasupra erau mai bune). Am cumpărat covrigi moi de la o tonetă din parc, deși îi spuseseam Calistei că aveau gust de carton ud de cutie de pizza. Restul de covrigi l-am dat rațelor. Pe urmă s-a luat după noi o găscă.

Și apoi, la sfârșitul acelei zile perfecte, am învățat-o pe Calista cum se oprește un taxi pe stradă.

— Trebuie să te uiți la numărul de deasupra, i-am spus,

și să vezi dacă e aprins. Dacă nu, înseamnă că înăuntru este deja cineva. Și dacă scrie pe el „Pauză”, atunci iar nu poți urca în el.

Calista a dat din cap că a priceput.

— Și trebuie doar să fac din mână așa?

— Da, dar poate ar fi bine să mergi mai departe. Dacă stai aici, n-o să te vadă nimeni.

— Adică să cobor pe *stradal* a țipat Calista.

— Tata întotdeauna face așa.

Calista a oprit în total șase taxiuri. Dar, de fiecare dată când oprea unul să ne ia, Calista spunea:

— Mulțumesc foarte mult, dar m-am răzgândit.

Șoferii bombăneau și porneau mai departe. Unul dintre ei a spus un cuvânt urât.

În cele din urmă am luat autobuzul până acasă și i-am arătat Calistei firul pe care trebuie să-l tragă atunci când vrea ca șoferul să oprească. Nu petrecuserăm decât câteva ore împreună, dar deja speram ca ea să stea mai mult decât bonele mele dinainte (deși ea nu era de fapt nici bonă, nici babysitter), fiindcă deja mă lămurisem că era mult mai amuzantă decât toate celelalte. Dar știam eu prea bine că nicio bonă nu stătea prea mult.

Kie se mutau în altă parte, fie făceau ele copii, fie găseau uite slujbe unde primeau mai mulți bani. Mama

zicea că așa e treaba cu bonele.

În timp ce treceam pe lângă Thom, bărbatul care Htătea la recepție la intrarea în blocul nostru, ca să intrăm în lift, Calista mi-a spus:

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat orașul, Albie. Ești un ghid foarte bun.

— Chiar așa?

— Da.

Calista a apăsat butonul pentru etajul opt, iar ușa liftului s-a închis.

— Ești foarte isteț, știai asta? a mai spus.

Isteț.

Chiar așa a spus.

— Ei, cum a fost la Met? a întrebat mama când am intrat în casă.

Stătea la masă, în fața laptopului. Pe tata nu l-am văzut nicăieri.

Am deschis gura să-i povestesc despre parc, despre înghețată și despre găscă, dar Calista mi-a luat-o înainte.

— A fost grozav, i-a spus ea mamei. N-a fost deloc plicticos.

Și mi-a făcut cu ochiul, dar mama n-a observat.

— Bine, foarte frumos, a spus mama și s-a întors înapoi la calculatorul ei. Te-ai distrat, Albie?

— Da, am răspuns, zâmbind cu gura până la urechi, așa cum făcea și Calista. M-am distrat de minune.

Spirit de observație

Eu am un bun spirit de observație. Întotdeauna am avut un bun spirit de observație. Așa mi-a spus doamna Lancaster de la fosta mea școală, Mountford. Mi-a spus că unul dintre „punctele mele forte” este faptul că întotdeauna observ lucruri mărunte pe care nu le vede nimeni altcineva. Zicea așa:

— Albie, dacă ai fi fost cât de cât talentat și la scris, ai fi putut deveni un scriitor foarte bun.

Așa spunea ea.

Iată ce fel de lucruri observ eu: observ că, deși Erlan, prietenul meu cel mai bun, este exact de aceeași vârstă ca mine (adică zece ani), eu sunt cu cinci centimetri mai înalt decât el. Și brațele mele, când le întind, sunt mai lungi decât ale lui.

Dar ăsta este un lucru pe care l-ar putea observa oricine cu ușurință.

Mai observ și că eu reușesc să umplu un balon cu apă la cișmeaua din parc aproape de două ori mai repede decât Erlan. El când vrea să-l lege întotdeauna reușește să și-l înnoade în jurul degetului și se udă pe tricou, așa că trebuie s-o ia de la început, pe când eu îl înnod fără

probleme.

Dar și asta e ușor de observat.

Pun pariu însă că nimeni în afară de mine nu observă că, atunci când mama lui Erlan ne pune să numărăm câte zece biscuiți cu unt de arahide pentru gustare, Erlan întotdeauna îi numără pe ai lui și și-i pune pe farfurie puțin mai repede decât mine.

Doar puțin mai repede.

Și pun pariu că nimeni altcineva n-a observat că atunci când eu și Holly Martin ajutam la bibliotecă, adică în fiecare a doua zi de luni, ea termină de pus la loc cărțile din teanc cu câteva minute înaintea mea. I) dar cu câteva minute. Amândoi avem de aranjat la fel de multe cărți, dar întotdeauna este o diferență de câteva minute între noi. De fiecare dată. Cred că mi-am dat seama și de ce Holly e mai rapidă. Când m-am uitat la ea în timp ce pune cărțile la loc, am observat că ea nu mișcă deloc din buze așa cum fac eu, tot repetându-mi în minte alfabetul. Poate că Holly nu trebuie să mai repete alfabetul în minte. Poate că știe cumva ordinea literelor fără să mai aibă nevoie să le repete.

Și pun pariu că nimeni n-a observat nici că anul trecut, în timpul orei de științe, când domnul Onorato a întrebat cine crede că în paharul înalt și îngust încap mai multă

apă decât în cel jos și lat, eu am fost singurul din clasă care a ridicat mâna greșit. Pun pariu că n-a observat nimeni, fiindcă am ridicat mâna Toarte repede, dar apoi, observând că nimeni altcineva nu mai ridică mâna, am lăsat-o și eu jos. Și oricum stau în spatele clasei.

(De fapt, era o întrebare-capcană, fiindcă în amândouă paharele încape exact aceeași cantitate de apă. Cumva toată lumea știa deja asta.)

Pun pariu că nimeni n-a observat nici că nu mai ridic mâna la ore.

Și nu cred că altcineva decât mine mai observă astfel de lucruri. Am într-adevăr un bun spirit de observație.

Sper că întotdeauna voi avea un spirit de observație mai bun decât al celorlalți.

Pauza de masă

Ainyr, sora lui Erlan, mi-a spus că cel mai greu la noua mea școală îmi va fi în pauza de masă.

— Dacă nu ai cu cine să stai la masă, mi-a spus, atunci toți vor crede că ești un ratat. Dacă stai la aceeași masă cu alți ratați, la fel, toți ceilalți vor crede că ești un ratat. Dacă stai la aceeași masă cu copii care sunt mult mai cool decât tine și care nu vor să stea cu tine, atunci tot așa, vor crede că ești un ratat. Trebuie să stai la aceeași masă cu cei care sunt *doar puțin* mai cool decât tine, dar

nu prea mult. Atunci toți vor crede că ești cool fără să încerci prea tare.

Când mi-a spus toate astea, m-am speriat de-a bine-lea. Fiindcă mi se părea că e foarte greu să-ți dai seama care cum este. Și dacă greșeam?

Dar, spre norocul meu, la școala mea cea nouă toți elevii din clasă trebuiau să stea împreună la prânz. Când mi-am dat seama de asta, nu mi-am mai făcut probleme. Toți elevii din clasa doamnei Rouse stăteau la o masă lungă în mijlocul sălii. În general băieții stăteau de o parte a mesei, iar fetele de alta, dar mai erau și amestecați.

Eu stăteam lângă o fată care era cu mult mai scundă decât mine chiar și când eram așezat. Nu ajungea cu picioarele până la podea. Când și-a scos mâncarea din punga de hârtie maro, m-am uitat să văd ce și-a adus. Avea un sandvici cu carne de curcan între două felii de pâine fără coajă, tăiate oblic, o cutie de suc de mere cu merișoare și niște morcovi tăiați bastonașe. Părea a fi o mâncare foarte sănătoasă, dar și mult mai gustoasă decât a mea. Eu aveam niște *kimchi*⁵ rămas din ajun și un covrig rece cu cremă de brânză. Asta îmi pune mama

⁵ Mâncare tradițională coreeană conținând în principal varză fermentată.

când uită să-mi pregătească mâncarea pentru școală cu o zi înainte. De multe ori asta mănânc la prânz. M-am uitat în jur. Nimeni altcineva nu mânca *kimchi*. Aproape toți copiii își aduseseră sandviciuri. Am băgat kimchi-ul înapoi în săculețul meu de merinde verde și umflat și am închis fermoarul.

În timp ce-mi molfăiam covrigul, m-am uitat la ceilalți copii de la masă și am încercat să-mi dau seama pe care l-ar fi considerat Ainyr, sora lui Erlan, cool și despre care ar fi zis că e un ratat. Dar nu mi-am putut da seama. Toți arătau ca niște copii normali de clasa a cincea. Unul dintre băieți avea țepi, altul purta un tricou de skateboard. Una dintre fete avea o cutie pentru mâncare în formă de urs panda, ceea ce la fosta mea școală ar fi trecut drept ciudat, dar fata asta părea că are o mulțime de prieteni, așa că poate că la școala asta cutiile în formă de urși panda erau considerate în regulă. Mă întrebam cine o fi făcut regulile acelea despre ce este ciudat și ce nu și despre cine e cool și cine un ratat. Ar fi fost foarte iii ne să-mi spună și mie cineva regulile astea.

Cum mă gândeam eu la toate astea, fata de lângă mine, cea micuță care își adusese mâncarea aceea sănătoasă, a mai scos din pungă ceva.

— Ursuleți gumați? am spus. Super!

Îmi plac foarte mult ursuleții gumați.

Fata a ridicat ochii spre mine și a zâmbit. Era un zâmbet amuzat, ca și când fata s-ar fi mirat că vorbesc cu ea. Dar, înainte de a apuca să spună ea ceva, băiatul de vizavi de mine, cel care purta tricoul de skateboard – cred că doamna Rouse îl strigase Darren –, a spus:

— Bleah, Albie, nu mai vorbi cu Bă-Bă-Bă-Betsy!

Nu știu de ce i-a pronunțat numele așa – Bă-Bă-Bă

Betsy. Dar când m-am uitat la ea, mi-am dat seama că nu-i place deloc. Își lăsase umerii în jos, se înroșise la față și parcă arăta chiar mai mică decât înainte.

— Nu-i mai spune așa, i-am spus lui Darren, băiatul cu tricou de skateboard. Nu e frumos.

Nu știam sigur *de ce* nu era frumos, dar uneori îți dai seama când cineva nu este amabil, chiar dacă nu știi cu siguranță de ce.

— Bleah, Albie! a spus Darren. Bă-Bă-Bă-Betsy e iubita ta?

Și a început să râdă de parcă ar fi spus ceva grozav de amuzant, iar băieții de lângă el au început să râdă și ei, la fel ca toți cei de pe cealaltă parte a mesei. Apoi Darren a aruncat în mine cu un chips, care mi s-a lipit de tricou. Și chiar dacă nu m-a durut, fiindcă nu era decât un chips, mi-am dat seama că nu era *deloc* frumos ce făcuse.

Și din nou toți de pe cealaltă parte a mesei au început să râdă.

Cred că vreo câțiva alți copii au fost cât pe ce să înceapă să arunce și ei cu chipsuri în mine, fiindcă îmi dădeam seama că li se părea foarte amuzant, dar chiar atunci s-a apropiat de noi una dintre persoanele care ne supraveghează în timpul pauzei și i-a făcut scandal lui Darren că aruncă cu mâncare. Darren nu mă slăbea din ochi. Se uita cu atâta ciudă la mine, de parcă eu eram de vină că a aruncat în mine cu chipsuri și că acum avea probleme. Tot așa mă priveau și toți cei de pe cealaltă parte a mesei.

În clipa aceea mi-a dat seama că la Șc. Gen. 183 unul dintre cei care făceau regulile era Darren.

Așadar s-a dovedit că Ainyr, sora lui Erlan, avea dreptate. Cea mai grea parte a zilei era într-adevăr pauza de masă. Dar nu era chiar așa de rău.

După ce Darren și prietenii lui au încetat să se mai zgâiască la mine și au ieșit în curte, la terenul de joacă, m-am uitat iar la masă și am văzut că acolo, lângă săculețul meu verde pentru mâncare, era un ursuleț gumat. Era roșu. Și toată lumea știe că dintre toți ursuleții gumați cei roșii sunt cei mai buni.

M-am uitat la fata care stătea lângă mine și,

vârându-mi ursulețul în gură, i-am spus:

— Mersi.

Ea a zâmbit. Când zâmbea, parcă nu mai părea chiar așa de mică.

Bâlbâială

Mi-am dat seama de ce Darren și ceilalți copii răi îi spusese ră fetei cu ursuleții gumați Bă-Bă-Bă-Betsy. Era din cauză că uneori nu reușea să pronunțe anumite cuvinte, mai ales cele care începeau cu **b**, **t** și c. Am observat asta în timpul orei, când doamna Rouse a pus-o să citească cu voce tare un fragment din manual. Băieții au început să chicotească. Ea s-a înroșit la față ca racul și a început să citească așa de încet, că abia auzeai ce spune, până când în sfârșit doamna Rouse i-a spus:

— Mulțumesc, Betsy. Ai citit minunat.

Betsy nu vorbește prea mult.

Am întrebat-o și pe Calista, care mi-a spus că din câte își dădea ea seama Betsy era bâlbâită și de aceea nu prea vorbea.

Am hotărât că mie îmi place de Betsy. La prânz îmi dădea din ursuleții ei gumați fără să îi cer. Ne-am ales unul pe altul să fim parteneri și la bibliotecă. Și când nu am înțeles ceea ce ne-a explicat doamna Rouse în legătură cu catalogul online, Betsy n-a râs de mine.

Mi-a arătat unde trebuia să dau clic. Pe mine nu mă deranja că Betsy nu prea vorbește. Fiindcă uneori oricum e destul de greu să spui exact ce dorești. Și cred că de cele mai multe ori o înțelegeam oricum.

Einstein

Sâmbătă după-amiază am mers cu mama să bem o ciocolată caldă la patiseria de pe bulevardul Lexington. Întotdeauna eu îmi luam o ciocolată caldă, iar ea o cafea și ne alegeam un desert din vitrină și îl împărțeam. Uneori patiseria era aglomerată, dar era locul meu preferat, fiindcă acolo aveau niște bucăți enorme de pâine uscată care erau crestate, iar în creștăturile acelea erau înfipite meniurile. Mie chestia asta mi se părea amuzantă. Dar aveau și mâncare bună.

După ce ne-am terminat eclerul (care de fapt nu este decât un fel de gogoasă mai fandosită), în timp ce încă mai sorbeam fiecare din băutura lui, s-a apropiat de noi o femeie cu care probabil că mama se cunoștea de la serviciu.

— Asta trebuie să fie Albie! a spus ea după ce a îmbrățișat-o pe mama.

Femeia era machiată prea tare. Dar eu am fost politicoș și am salutat-o:

— Bună.

Atunci ea m-a îmbrățișat și pe mine, lucru care nu mi-a plăcut.

— Ce mult mă bucur să te cunosc, Albie!

Am zâmbit forțat.

— Pun pariu că te descurci foarte bine la școală, mi-a spus doamna.

Cred că am făcut o mutră cam ciudată când a spus asta, fiindcă ea s-a grăbit să adauge:

— De vreme ce porți numele unuia dintre cei mai inteligenți oameni din lume, cum să nu te descurci bine?

Mi-am înclinat capul într-o parte. Probabil că arătam și mai nedumerit acum.

— Albert Einstein, m-a lămurit ea.

Și, spunând asta, a făcut o mutră de parcă ar fi trebuit să știu chestia asta. Și de parcă de fapt nu aș fi fost chiar așa de inteligent.

Am așteptat ca mama să spună ceva, dar când m-am uitat la ea am văzut-o zâbind forțat.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, Theresa, a spus mama, după care a îmbrățișat-o din nou pe femeie.

A trebuit să o îmbrățișez și eu, dar după aceea femeia a plecat, ceea ce a fost bine.

— Dar pe mine nu mă cheamă Albert, am spus așezându-mă din nou ca să-mi termin ciocolata caldă. Mă

cheamă Albin.

— Știu, Albie, a spus mama. Doar eu ți-am pus numele ăsta, nu?

Și-a terminat și ea restul cafeaua, după care m-a întrebat:

— Ai terminat?

— Da, aproape.

Am ținut ultima înghițitură de ciocolată caldă pe limbă încă o clipă înainte de a o înghiți. După aceea mama și cu mine am pornit spre casă.

Aproape, Albie întreaga mea viață am fost aproape.

— Aproape, Albie.

— Aproape.

Am fost aproape încă din grădiniță, când am întrebat dacă n-aș putea folosi cariocile la desen în locul creioanelor colorate.

— Aproape, Albie, a spus doamna de desen. Hai să mai așteptăm până ce le vei putea ține în mână ca lumea.

Am fost *aproape* și în clasa întâi, atunci când am vrut să-l scot la plimbare pe Biscuit, câinele nostru.

— Aproape, Albie, a răspuns mama. Dar încă trage un pic prea tare în lesă ca să-l poți ține.

Am fost *aproape* din nou în clasa a doua după ce am petrecut un weekend întreg exersând legarea literelor în

cuvinte ca să pot trece în grupul de avansați la citire.

— Aproape, Albie, mi-a spus atunci domnișoara Langhoff. Mai ai puțin de lucru până atunci.

Am fost aproape și în clasa a treia, când poezia mea nu a fost aleasă pentru a fi pusă pe perete cu prilejul ședinței cu părinții.

— Aproape, Albie, mi-a spus domnul Vidal. Poezia ta e aproape bună de pus pe perete. Dar am primit foarte multe poezii și nu am putut alege decât câteva.

În clasa a patra am fost *aproape* în fiecare zi.

— Aproape, Albie.

Așa îmi spuneam.

— Aproape.

Întotdeauna, întotdeauna *aproape*.

Un Thunderbolt A-10 adevărat

O dată, când aveam nouă ani, am mers cu tata la Muzeul Mării, Aerului și Spațiului. Ne-am petrecut toată ziua acolo împreună, numai eu și cu el. A fost cea mai grozavă zi. Cred că și tata s-a distrat bine. Așa a spus cel puțin. După aceea a zis că nu i-a părut rău că s-a stricat metroul și am rămas acolo, în partea de vest a Manhattanului, de unde nu voia să ne ia niciun taxi.

Tata mi-a cumpărat de la magazinul de survenire al muzeului un aeromodel, un Thunderbolt A-10 adevărat, și

a spus că o să mă ajute să-l montez. Nu prea a avut timp în ultima vreme, dar într-una dintre zilele astea tot o să mă ajute. O să ne distrăm grozav.

Cercul de matematică

Doamna Rouse m-a înscris la cercul de matematică. M-a înscris iară să mă întrebe măcar, ceea ce mie nu mi s-a părut corect. I-am spus că nu vreau să merg la niciun cerc de matematică, fiindcă matematica este cea mai nesuferită materie pe care o facem la școală. Numai că nu i-am spus că matematica e nesuferită, fiindcă ea predă matematică și poate că s-ar fi necăjit. Chiar dacă de fapt merita, fiindcă m-a înscris la cerc fără să mă întrebe măcar.

— Eu cred că o să-ți placă, Albie, zău, mi-a spus doamna Rouse.

Așa spun cei mari întotdeauna când vor să te oblige să faci un lucru nasol. Eu am strâmbat din nas.

— Măcar încearcă, da?

Cred că nu prea aveam de ales, nu?

Lucrul bun în legătură cu cercul de matematică era că se ținea exact în timpul orei noastre obișnuite de matematică, așa că trebuia să fac matematică doar o dată pe zi, nu de două ori, cum mă temusem. Cercul era ținut de domnul Clifton și la el luau parte încă cinci elevi din

alte clase de-a patra.

Primul lucru pe care l-am observat la domnul Clifton a fost că zâmbește tot timpul. Pe toți pereții erau postere cu baschetbaliști. Asta a fost următorul lucru pe care l-am observat. Asta, m-am gândit eu, era bine, fiindcă mă temusem că pe profesorul care conduce cercul de matematică nu-l interesează decât matematica și nimic altceva, iar asta ar fi fost oribil. Nu știam eu prea multe despre baschet, dar oricum mi se părea mai distractiv decât matematica, așa că mi-am închipuit că domnul Clifton trebuie să fie un tip de treabă.

Ceea ce s-a întâmplat la cercul de matematică în prima zi a fost că domnul Clifton ne-a dat fiecăruia câte un biscuit sărat sub formă de peștișor și apoi ne-a întrebat câți peștișori avem în total. Asta a fost ușor. Până și eu știam răspunsul. Erau șase. Dar asta nu însemna că făceam matematică, fiindcă trebuia doar să numărăm. Apoi domnul Clifton ne-a mai dat fiecăruia câte un biscuit-peștișor și iar ne-a întrebat câți avem în total. Și tot așa, ne-a tot dat biscuiți, tot mai mulți. Apoi fiecare și-a pus grămăjoara de biscuiți în mijlocul mesei și ne-am ajutat unul pe celălalt să-i numărăm. Savannah număra cel mai repede, iar un băiat pe nume Jacob număra cel mai încet. Eu eram al doilea cel mai încet, dar nimeni n-a

făcut caz de asta.

Toți copiii erau drăguți.

Când s-a terminat ora, domnul Clifton ne-a lăsat să mâncăm biscuiții.

— Măi copii, voi mâncați ca niște rechini! a spus domnul Clifton în timp ce noi înfulecam ultimii biscuiți. Sigur ați mâncat destul la micul dejun?

M-am întors în sala de clasă a doamnei Rouse exact când începea să sune de pauză. Doamna Rouse mi-a spus că dacă merg în fiecare zi la cercul de matematică nu va fi nevoie să-mi fac tema la mate, ca restul colegilor. Atunci eu i-am spus că parcă nu e chiar așa de rău la cercul de matematică și că nu sunt supărat pe ea că m-a înscris.

— Mulțumesc, Albie, a zis ea. Mă bucur că mi-ai spus asta.

— Doar că ar trebui să-i schimbe numele, am adăugat eu.

— Zău? a întrebat doamna Rouse.

— Da. În loc de „cerc de matematică” ar trebui să-i spună „cerc de biscuiți”, pentru că matematică n-am făcut deloc.

Doamna Rouse a zâmbit.

O conservă goală

Calista mi-a zis că prietenul ei i-a spus că ea s-ar putea împrieteni și cu o conservă goală. Nu știu de ce credea prietenul Calistei că ea ar vrea să se împrietenească cu o conservă goală, dar oricum, poate că avea dreptate. Mi-am dat seama că așa este într-o zi când ne întorceam de la școală acasă și ne-am oprit pe la magazinul alimentar de la parter și Calista a început să stea de vorbă cu Hugo, bătrânul patron.

De asemenea, nu știam că Calista are un prieten. De ce nu-mi spusese și mie că are un prieten?

— Nu cumva aveți niște capace de sticle? l-a întrebat Calista pe Hugo.

Eu tocmai studiam vitrina cu gogoși, încercând să mă hotărăsc pe care o vreau. Mama mi-a spus că pot mânca maximum o gogoasă pe săptămână, dar cred că a uitat să-i spună asta și Calistei, fiindcă ea mă lăsa să-mi cumpăr câte o gogoasă aproape în fiecare zi, cu condiția să o plătesc din banii mei de buzunar.

— Capace de sticlă? s-a mirat Hugo.

Hugo avea un accent puternic, dar nu-mi dădeam seama de unde era. Avea părul cărunt, foarte des și creț, un nas mare și lat și era foarte prietenos. Eram bucuros că el era patronul magazinului de pe strada noastră, și nu tipul de la magazinul de pe 62nd Street. Am mers acolo o

dată împreună cu Erlan să vedem dacă au bomboane Smarties, iar tipul acela a strigat la noi:

— Fără părinți? Ieșiți afară!

Deși mama lui Erlan era chiar în fața intrării în magazin și vorbea la telefon.

— Da, i-a spus Calista lui Hugo. Adun capace de sticlă pentru o lucrare de artă.

Eu mi-am lipit nasul de vitrina de plastic ca să studiez mai bine gogoșile cu gem și gogoșa răsucită cu glazură de ciocolată. Aveam chef mai degrabă de o gogoșă cu gem, dar răsucită cu ciocolată părea a fi mai proaspătă. În timp ce mă gândeam, Calista a încercat să-i explice lui Hugo despre instalația ei. Când m-am hotărât eu să iau o gogoșă simplă glazurată, Calista era în spatele teșghelei și îi arăta lui Hugo pe telefonul ei poze cu „lucrarea în curs de realizare”.

— Arată destul de bine! i-a spus Hugo, iar Calista a zâmbit larg.

Am ridicat capacul vitrinei de plastic și am luat un șervețel de hârtie ca să pot apuca gogoșa. Mă întrebam de ce *mie* Calista nu-mi spusese niciodată până atunci că are nevoie de capace. Eu găseam capace peste tot.

Hugo a înregistrat prețul gogoșii pe casa de marcat, iar eu am scos din buzunar un dolar.

— Vii aici des, nu-i așa? m-a întrebat el.

Eu am dat din cap că da. Atunci el și-a întins mâna peste tejghea și mi-a spus:

— Eu sunt Hugo.

— Știu, i-am spus. Scrie pe ecusonul dumneavoastră.

— Albie! a spus Calista, înghiontindu-mă în coastă.

Apoi s-a întors spre Hugo și i-a spus:

— Albie e cam rușinos.

Asta nu era adevărat. Apoi Calista s-a întins și a dat mâna cu Hugo. Atunci mi-am dat seama că poate asta ar fi trebuit să fac eu.

— Eu sunt Calista, i-a spus.

— Încântat să te cunosc, Calista, a spus Hugo. Și pe tine, Albie.

Dar mie nu mi-a mai întins mâna. M-am cam infuriat, fiindcă acum voiam și eu să dau mâna cu el. Am pus bancnota pe tejghea și am ridicat din umeri.

— Bine, ne vedem și mâine, a spus el.

Calista a salutat, dar eu nu.

— E de treabă, mi-a spus ea când am urcat în lift.

Am apăsat butonul pentru etajul opt, iar ușa liftului s-a închis. M-am uitat lung la gogoșa glazurată pe care o țineam în mână, în șervețel. La cât îmi era de poftă, aș fi mușcat zdravăn din ea chiar acolo, în lift, dar gogoșile

sunt întotdeauna mai gustoase dacă aștepți până ajungi cu ele acasă.

— Mie cum de nu mi-ai spus că ai un prieten? am întrebat-o pe Calista.

Ea tocmai își băga telefonul înapoi în buzunar.

— Nu ți-am spus? a întrebat.

— Nu, am răspuns eu.

Și, nu știu de ce, dar asta m-a înfuriat chiar mai tare decât faptul că nu dădusem mâna cu Hugo.

Am mușcat din gogoasă.

Glume în fiecare zi, la începutul cercului de matematică, domnul Clifton ne spunea câte o glumă. Aștepta până ce ne așezam cu toții la locurile noastre, apoi ridica din sprâncenele lui albe, zâmbea ușor și începea cu o întrebare:

— De ce sunt cărțile de matematică întotdeauna așa de triste?

Asta a fost întrebarea din gluma de joi. Nu știam răspunsul, dar nu-l știau nici ceilalți, așa că nu m-am simțit prost. În general nimeni nu știa răspunsul.

Îți dădeai seama întotdeauna când domnul Clifton urma să spună poanta, fiindcă de fiecare dată își dregea vocea și arăta de parcă ar fi urmat să ne spună un lucru foarte serios.

Aplecându-și mult capul în jos, astfel încât să ne poată privi peste rama ochelarilor, a spus:

— Pentru că au așa de multe *probleme*.

Gluma asta ne-a făcut pe toți să râdem. Mai puțin pe Savannah. Ea nu prea râdea la nicio poantă, cu excepția celor *foarte-foarte* amuzante. Eu râdeam aproape la toate.

Când domnul Clifton a băgat de seamă că ne-a plăcut gluma lui destul de mult, a dat din cap cu gravitate, apoi a trecut în spatele catedrei și a scris ceva în carnețelul lui.

— Să o mai folosesc și la anul, a murmurat el încet în timp ce scria.

Singurul lucru care nu-mi plăcea la glumele pe care ni le spunea domnul Clifton era faptul că întotdeauna era vorba despre matematică.

În fiecare joi învățam pentru lucrarea de control la dictare. Calista mă ajuta. Absolut în fiecare zi de joi. Repetam toate cuvintele. Uneori Calista îmi făcea și cartonașe cu desene, ca să-mi aduc aminte mai bine cuvintele și cum se scrie fiecare cuvânt. *Kilogram*. *K-I-L-O-G-R-A-M*. Pe cartonașul acela era desenat un paralelogram, fiindcă *kilogram* se termină exact ca *paralelogram*, iar lângă paralelogram era desenată

culoarea verde a semaforului, fiindcă litera K seamănă cu omulețul acela de la semafor care pășește.

Nu înțeleg cum mi-am amintit totul atunci când am repetat împreună cu Calista, dar vineri, când am dat lucrarea de control, am scris *kilogram*, fiindcă de emoție am uitat cum se scrie corect. În orice caz, *chi* se citește tot așa ca grupul *ki*, ca în cuvântul *chip*, ba chiar și e singur, fără un **h** lângă el, tot așa se citește.

În fiecare vineri la lucrarea de control avem de scris câte zece cuvinte. Zece. Dar, oricâte exerciții aş face joia, niciodată nu reușesc să scriu corect mai mult de patru cuvinte.

Un gândac

Vineri, pentru ora de științe, Darren Ackleman a adus la școală un gândac. Era un gândac mort, rădașcă îi zicea el, dar semăna bine cu un gândac de bucătărie. A fost cel mai mare gândac pe care l-am văzut vreodată, mai mare decât două radiere roz din acelea enorme puse una lângă alta. Era închis într-o cutiuță transparentă și era negru cu pete galbene. Capul era o nebunie. Parcă avea coarne, dar coarne adevărate, care îi ieșeau din vârful capului. Când Darren l-a ridicat să-l vadă toată lumea, Lila a țipat, Josie a început să scoată niște sunete de parcă ar fi vomitat, dar se prefăcea, iar Hillary și încă două fete s-au

prefăcut că leșină. Dar băieților li s-a părut grozav. Unii chiar au ieșit din bănci și s-au repezit în față ca să vadă gândacul mai de aproape. Una peste alta, s-a stârnit atâta tărațoi în clasă, încât doamna Rouse a fost nevoită să ridice vocea la noi.

— Haideți, haideți, băieți și voi, fetelor! a spus ea cu o voce aspră.

Și a aprins și a stins luminile de câteva ori. Dar chiar și după aceea, foarte greu ne-am potolit.

După un minut, profesorul din clasa vecină, domnul Harrison, și-a vârât capul pe ușă și a întrebat:

— E totul în regulă? Se aude de parcă ar tropăi pe aici o turmă de iaci.

Doamna Rouse a clătinat din cap și a spus cu un glas obosit:

— Nu, este doar un gândac mort.

Atunci domnul Harrison a zis:

— Trebuie să fie un gândac pe cinste.

Iar după ce l-a văzut, a întrebat-o pe doamna Rouse dacă n-ar putea să-i aducă și pe elevii lui dintr-a șasea din sala alăturată ca să vadă și ei gândacul. Credea că o să le placă la nebunie. Așa că după aceea toți elevii de-a șasea au intrat în clasa noastră, au trecut pe rând pe lângă Darren Ackleman, care stătea în fața clasei, și au

țipat, au urlat și au zbierat din cauza gândacului, până ce doamna Rouse i-a pus să se așeze pe jos, printre rândurile de bănci, astfel încât Darren să-și poată termina prezentarea. Darren stătea în picioare în fața clasei, zâmbind de parcă ar fi fost ziua lui sau așa ceva, și dădea explicații despre gândac: că tatăl lui l-a cumpărat de la un magazin unde se vând gândaci, cranii și tot felul de alte chestii ciudate (la care fetele au început iar să țipe), că a fost foarte scump și că tatăl lui i-a spus că are încredere să-l aducă la școală pentru ora de științe, fiindcă știe că Darren are întotdeauna grijă de lucruri.

Eu aș fi vrut să nu-mi placă de gândacul lui Darren. Aș fi vrut să nu-mi placă de el fiindcă nu-mi plăcea de Darren. Dar gândacul era grozav, cu coarneau lui și toate celelalte. Tare mi-ar fi plăcut să-i număr petele galbene de pe spate, așa că atunci când doamna Rouse ne-a spus că, dacă stăm cu toții liniștiți și rămânem fiecare la locurile noastre, Darren ar putea să treacă printre bănci ca să ne uităm la gândac mai îndeaproape, am hotărât să mă uit și eu. Mi-am spus că e în regulă să-mi placă gândacul chiar dacă nu-mi plăcea de Darren.

Și lui Betsy i-a plăcut gândacul, mi-am dat seama. De la locul ei, care e lângă mine, s-a întins ca să vadă mai bine, iar când Darren a trecut printre bănci în partea ei,

s-a aplecat ca să-l studieze și ea.

— Dă-te din drum, Bă-Bă-Bă-Betsy! i-a șuiert Darren, pășind peste picioarele unui copil dintr-a șasea.

L-am auzit eu când a spus asta. Și a mai zis:

— Lasă-mă să trec mai departe!

Așa că Betsy n-a mai apucat să vadă gândacul deloc.

Eu am reușit să mă uit la el destul de mult timp, pentru că băiatul dintr-a șasea care stătea lângă banca mea i-a smuls lui Darren cutia din mână și s-a uitat la ea o bucată de vreme și, probabil din cauză că băiatul era mai mare, Darren nu i-a cerut să-i dea înapoi cutia. Așa că am ajuns să văd și eu gândacul bine peste umărul băiatului dintr-a șasea.

Era un gândac grozav.

— Șapte, i-am spus lui Betsy în timp ce ne îndreptam spre sala de mese.

Cum mergeam de-a lungul coridorului, noi doi eram, ca de obicei, în coada rândului.

— Șa-șapte ce-ce? a întrebat Betsy.

— Atâtea pete galbene avea gândacul pe spate, am spus. Le-am numărat. M-am gândit că poate te interesează.

Betsy n-a spus nimic, dar ea nu spunea în general prea multe despre nimic, așa că eram obișnuit. Dar mi-a

zâmbit, așa că mi-am dat seama că era încântată că-i spuseseam despre petele galbene. Iar la masă mi-a dat trei ursuleți roșii.

— Știai că există un soi de insecte care sâsâie? am întrebat-o în timp ce mâneam.

Unora dintre fete li s-ar face greață dacă ar auzi așa ceva în timp ce mănâncă, dar nu și lui Betsy. Mi-am dat seama că asta i se pare o chestie grozavă, fiindcă atunci când a auzit despre gândacii care sâsâie a ridicat din sprâncene.

— Am văzut eu la televizor, am mai spus. Când îi atingi într-un anumit loc de pe spate, încep să sâsâie foarte tare, uite așa!

Și am început să sâsâi printre dinți, exact ca gândacul pe care l-am văzut la televizor. Betsy a început să râdă, așa că am sâsâit și mai tare. Pe urmă ea mi-a dat un ghiont în spate, ca și când eu aș fi fost gândacul, și am sâsâit din nou. Și ori de câte ori îmi dădea un ghiont eu iar sâsâiam. Râdeam amândoi așa de tare, că mai că ne-au dat lacrimile, iar eu abia mai puteam sâsâi de râs. Betsy a scos un fel de guițat și și-a acoperit gura cu palma, jenată, dar asta ne-a făcut să râdem și mai tare.

— Măi handicapaților, *ce faceți* voi doi acolo? a spus Darren deodată.

În clipa aceea eu și Betsy ne-am oprit din râs. Abia atunci ne-am dat seama că toți copiii se uitau la noi.

Toți.

— Ce căști gura, tontule? m-a întrebat Darren.

A spus asta cu răutate, de parcă i-aș fi făcut ceva, deși de fapt el era cel care vorbise urât cu mine și Betsy.

Am lăsat privirile în jos. Îmi dădeam seama că Betsy, care stătea lângă mine, respira greu, ca atunci când se abține să nu izbucnească în plâns.

După ce Darren și prietenii lui s-au ridicat de la masă ca să meargă în curte, iar partea noastră de masă a rămas aproape goală, Betsy m-a împuns cu cotul.

— Ce e? am întrebat-o.

Atunci Betsy a spus foarte-foarte încet, așa încât să n-o aud decât eu:

— D-d-dacă D-ddaren ar f-f-ți un g-g-gândac, a spus, eu aș c-c-călca p-p-pe el.

Am zâmbit larg. Îmi plăcea ideea ei. Chiar foarte mult.

— Da, am răspuns. Și eu.

Din ziua aceea, ori de câte ori Darren spunea o răutate la adresa noastră, se uita ciudat la noi sau se băga în rând înaintea noastră, eu și Betsy ne întorceam unul spre celălalt și, foarte încet, ca să nu ne audă nimeni, sâsâiam. Nu știu sigur cum se simțea Betsy, dar pe mine

treaba asta mă făcea întotdeauna să mă simt un pic mai bine, ca și când în mintea mea l-aș fi făcu terci pe Darren Ackleman, chiar dacă în realitate nu-l puteam face terci.

Ziua de naștere a lui Erlan

Mama mi-a zis că ar fi trebuit să-i cumpăr lui Erlan un joc de șah de ziua lui, dar eu i-am spus că lui Erlan îi mai plac o mulțime de lucruri pe lângă șah. M-am gândit să-i iau jocul cu roboți boxeri Rock Em Sock Em. Mama m-a întrebat:

— Nu crezi că ar trebui să le cumpărăm ceva și lui Karim, și lui Erik? Este și ziua lor de naștere.

Mie îmi cam ieșise din minte că era și ziua lui Karim și a lui Erik, dar după aceea m-am gândit că așa trebuie să fie, fiindcă erau tripleți. Dar nu credeam că trebuie neapărat să le cumpăr cadouri și lor. Nu ei erau prietenii mei, ci Erlan. El era singurul dintre ei care venea la ziua mea. Mama a mai încercat o vreme să mă convingă, dar apoi a văzut cât costă roboții Rock Em Sock Em și a zis că de fapt crede că ajunge un singur cadou.

Sâmbătă am împachetat singur cadoul pentru Erlan și apoi, la douăsprezece fix, ora la care scria pe invitație că urma să înceapă petrecerea, am traversat palierul. Nu a fost nevoie să mai sun la ușă, fiindcă era deja deschisă. În prag stătea un bărbat pe care nu-l mai văzusem până

atunci, cu căști pe cap și cu un clipboard în mână. S-a uitat la mine până ce am ajuns chiar lângă el. Arăta foarte plictisit.

Am crezut că o să-mi spună ceva când am ajuns la ușă, dar n-a zis nimic, așa că m-am gândit să încep eu.

— Hm, bună, am spus.

— Numele? a zis el.

Era o întrebare.

— Erlan, am zis.

El s-a uitat la listă.

— Numele de familie?

Și asta suna tot a întrebare.

— Kasteev, am răspuns.

M-am gândit că, de vreme ce stătea în ușa familiei Kasteev și lucra la emisiunea despre ei, ar trebui să le știe numele, dar dacă m-a întrebat eu i-am răspuns.

Bărbatul a oftat de parcă l-aș fi scos din sărite și și-a ridicat privirea de pe listă.

— Numele tău, istețule! a spus.

Dar, din felul în care și-a ridicat ochii în tavan, am avut impresia că s-ar putea să nu creadă că sunt isteț. M-am gândit că de fapt eu ar fi trebuit să mă enervez pe el, fiindcă dacă voia să știe cum mă cheamă *pe mine* trebuia să spună așa de la început.

— Albie Schaffhauser. Albin, am spus ridicându-mă pe vârfurile picioarelor ca să mă uit la listă cu capul în jos.

Bărbatul a verificat lista, urmărind-o cu pixul, apoi a scos de sub clipboard o foaie de hârtie și mi-a înmănat-o.

— Un părinte sau tutorele tău trebuie să-și dea acordul ca să te putem filma, a spus.

Timp de câteva secunde m-am uitat buimac la foaia de hârtie pe care mi-o dăduse, apoi am ridicat privirile din nou spre ușă. În apartamentul lui Erlan se vedeau o mulțime de oameni care umblau de colo colo. Unii aranjau mâncarea pe mese, alții mutau mobile, alții întorceau niște stative mari pentru reflectoare. Am zărit și câțiva copii pe care îi știam de la Școala Mountford, dar majoritatea celor care se aflau în apartament erau oameni mari pe care eu nu-i mai văzusem în viața mea.

Pe Erlan nu l-am zărit nicăieri.

— Am venit la petrecerea de ziua de naștere a lui Erlan, i-am spus bărbatului din ușă.

Până atunci nu avusesem niciodată nevoie de un acord semnat de părinți ca să pot intra în apartamentul lui Erlan.

— Îmi pare rău, puștiule, a spus bărbatul, dar, după cum a spus asta, n-ai fi zis că îi pare rău. Nu pot lăsa pe nimeni înăuntru dacă nu are formularul de acord. Dacă

îți arătăm fața la televizor, iar părinții tăi nu au semnat că-și dau consimțământul, postul nostru ar putea fi dat în judecată.

Tot nu pricepeam încă.

— Am venit pentru petrecerea de ziua lui Erlan, am spus din nou.

Cu un an înainte ne jucaserăm *laser tag*⁶ în parc. Îmi plăcuse mult mai mult decât acum.

— Îmi pare rău, a spus bărbatul.

Dar nu îi părea rău.

— Sună-i pe ai tăi și roagă-i să vină să-ți semneze formularul. Sau pe tutorele tău legal. După aceea poți intra.

Nu era nevoie să-i sun pe ai mei, fiindcă ei erau în celălalt capăt al palierului. Adică mama nu era acasă. Nu era decât tata, iar lui nu-i plăcea să-l deranjez când alerga pe bandă, dar nu aveam ce face.

— Cum? a strigat el fără să se oprească din alergat.

Eu încercam să-i explic despre ce este vorba, arătându-i hârtia.

— Cum?

⁶ Joc de echipă asemănător cu *paintball*-ul, în care participanții, echipați cu veste electronice, trag cu arme cu infraroșu și încearcă să acumuleze puncte nimerindu-și adversarii.

În cele din urmă a stins televizorul, a oprit banda și mi-a aruncat o privire încărcată de reproș.

— Albie, știi că nu am decât cinci minute pentru mine în fiecare zi, a spus, super furios, deși eu nu făcusem nimic rău.

De vină era tipul cu lista.

Tata a tras o înghițitură zdravănă de apă.

— Știu, am spus, întinzându-i din nou formularul. Dar tipul de la ușă nu mă lasă să intru.

Tata mi-a înhățat formularul din mână, tot nervos, în timp ce citea ce scria pe hârtie, am început să mă gândesc că poate de fapt pe formular se înfuriase.

— Haide cu mine! a spus apoi sărind de pe bandă și năpustindu-se afară din cameră.

Am strâns și mai tare în mână cutia cu roboții Rock Em Sock Em și m-am luat după el.

Zece minute încheiate am stat în fața ușii lui Erlan. Atâta s-a certat tata cu tipul cu căștile. Tricoul tatii era ud de transpirație pe spate, cum alergase mai înainte. Tata îi tot flutura bărbatului hârtia pe sub nas și striga la el.

— Ei bine, eu *nu-mi* dau acordul pentru ca fiul meu să fie filmat! a țipat tata.

Îmi dădeam seama că era peste măsură de furios,

fiindcă cu cât se înfuria mai tare, cu atât îi sărea mai multă salivă din gură în timp ce răcnea, iar acum îi săreau din gură înspre bărbatul cu căștile o mulțime de stropi.

— Eu sunt *tatăl* lui și ca tată este de datoria mea să-mi protejez copilul. Iar copilul meu *nu* va participa la niciun circ de *reality show*!

Câțiva dintre cei dinăuntru s-au apropiat de ușă să vadă ce se întâmplă, iar câțiva copii pe care îi cunoșteam de la Mountford și care tocmai ieșiseră din lift au fost nevoiți să aștepte în spatele nostru pe palier până ce a terminat tata cu nervii.

— N-ai să-l oprești tu pe băiatul meu să participe la petrecere! a spus. El și cu Erlan sunt prieteni de opt ani și n-am să las o idioțenie de emisiune să-i împiedice să se întâlnească.

Erlan și cu mine eram prieteni doar de șase ani, iar tata tot repeta numele lui Erlan punând accentul pe prima silabă în loc de ultima, așa cum trebuie pronunțat numele lui. Dar nu cred că asta conta așa de tare.

În sfârșit bărbatul cu căștile a spus că trebuie să vorbească cu producătorul și a dispărut înăuntru, unde a stat o grămadă de timp. Dar când a revenit mi-a spus că pot intra.

— Și-mi dai cuvântul tău că nu-l veți filma pe băiatul meu? a întrebat tata.

— Nu l-aș filma nici dacă m-ați plăti, a răspuns bărbatul, dând ochii peste cap și verificând formularele copiilor care până atunci așteptaseră în spatele nostru pe palier.

— Să știi că am un avocat foarte bun, a spus tata.

— Sunt absolut convins, a răspuns bărbatul.

Tata m-a luat pe după umeri și mi-a urat distracție plăcută. Deși încă era transpirat, l-am lăsat să mă strângă în brațe.

— Mulțumesc, am spus.

Eram bucuros că mă protejează, așa cum spusese, chiar dacă nu știam sigur ce înseamnă asta. Pe de altă parte, mă întrebam cum se făcea că pe tații celorlalți copii nu-i preocupa la fel de mult protecția copiilor lor. Dar m-am gândit că o fi și ăsta unul dintre lucrurile acelea pe care nu le înțeleg.

Am intrat.

Nu știam că Erlan și frații lui aveau așa de mulți prieteni. Se adunaseră acolo practic toți copiii pe care-i cunoscusem la Mountford, plus părinții lor. Cu toate aparatele de filmat și luminile de acolo, nu era destul loc pentru atâta lume, așa că părinții erau înghesuiți pe

lângă pereți, în timp ce copiii se jucau pe podea în camera de zi. Am jucat Scaunele muzicale, numai că în loc de scaune a trebuit să ne așezăm pe farfurii de carton, fiindcă nu erau suficiente scaune pentru toată lumea. În plus, era foarte greu să alergi, fiindcă trebuia mereu să-i ocolești pe cei doi cameramani, cărora parcă nici nu le păsa că stau în drum. Totuși, m-am descurcat destul de bine la jocul ăsta. Am ieșit al treilea de la coadă. De fiecare dată când se apropia de mine un aparat de filmat, doamna cu părul roșu care părea a fi șefa pe acolo striga:

— N-are acordul!

După care tipul cu aparatul de filmat se întorcea spre un alt copil. Asta mi-a convenit, fiindcă așa puteam să alerg mult mai ușor.

Cea care a câștigat a fost Ainyr.

Toți copiii se îmbrăcaseră mai frumos decât de obicei. Până și Erlan. În mod normal el purta pantaloni scurți și tricouri, dar în ziua aceea era îmbrăcat cu o cămașă cu nasturi, ba avea chiar și o cravată la gât. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns:

— M-a obligat mama. Eu i-am spus că vreau să arăt cum arăt de obicei.

Din cauza tipilor cu aparatele de filmat, Erlan și frații

lui au trebuit să sufle în lumânările de pe tort de trei ori, fiindcă ziceau că n-au reușit să prindă cel mai bun unghi. Chiar înainte de a sufla lumânările a doua oară, femeia cu părul roșu a arătat spre mine, care stăteam chiar lângă umărul lui Erlan, și a strigat:

— N-are acordul!

Și m-au pus să mă mut în cealaltă parte a încăperii. Gretchen de la Mountford a spus că îi pare rău pentru mine, dar pentru mine nu era nicio problemă atâta vreme cât primeam și eu tort și înghețată. Povestea aceea însă a durat o veșnicie.

M-am întrebat, oare dacă stingi lumânările de pe tortul de ziua ta de trei ori înseamnă că ți se vor îndeplini trei dorințe?

Când a venit momentul cu cadourile, Erlan s-a pomenit cu zece seturi noi de șah.

După încheierea petrecerii și după ce majoritatea copiilor au plecat acasă, Erlan și cu mine am stat în fortul din camera lui și ne-am jucat cu roboții Rock Em Sock Em. De fiecare dată când mă ataca cu robotul roșu, Erlan striga:

— N-are acordul!

Atunci eu răcneam și mai tare:

— N-are acordul!

După care îl atacam și eu pe el cu robotul albastru. L-am bătut de i-a sărit capul de la locul lui de opt ori.

Asta a fost cea mai frumoasă parte din toată petrecerea.

Jurnal de lecturi suplimentare

Cât timp mâncarea noastră pentru cină s-a învățit în cuptorul cu microunde, mama a răsfoit dosarul meu cu temele pentru acasă. Am aruncat o privire spre cronometrul cuptorului. Mai erau încă patru minute și treizeci și șapte de secunde. Îmi ghiorțăia stomacul.

— Albie, a spus mama încet, scoțând din dosar o foaie de hârtie, ăsta e jurnalul tău de lecturi?

Am aranjat mai bine șervețelele pe masă, ca să fie aliniate perfect la colțuri, așa cum îi plăcea tatii, chiar dacă el lucra până târziu, așa că nu avea cum să le vadă.

— Da, am răspuns eu.

Am încercat să aștept și să nu încep să zâmbesc până nu mă felicită mama pentru cât am citit, dar nu m-am putut abține și pe chip mi s-a furișat o umbră de zâmbet, în fiecare seară trebuia să citim doar câte cincisprezece minute, dar în ultimele patru zile eu citisem cel puțin câte douăzeci de minute. Joi citisem chiar *patruzeci* de minute, ceea ce nici n-aș fi crezut că e posibil, decât dacă erai bunicul Park și citeai ziarul.

Dar, cine știe de ce, mama n-a fost atât de mulțumită pe cât ar fi trebuit să fie.

— Ce-i asta? a întrebat.

Pentru o clipă am crezut că poate a găsit vreo banană storcită sau așa ceva în ghiozdan, atât de scârbită arăta când m-a întrebat asta. Dar nu era nicio banană storcită. Mama se uita tot la jurnalul meu de lectură. L-a ridicat și mi l-a arătat.

Am trecut cu privirea peste locul în care doamna Rouse îmi scrisese „Foarte bine, Albie!”, dar n-am văzut nimic așa de scârbos ca o banană storcită.

— Ce anume? am întrebat.

Mama a întors din nou foaia de hârtie spre ea și a spus:

— *Ce tâmpenie de cărți citești tu, Albie? Aventurile Căpitanului Chilot, Căpitanul Chilot și atacul toaletelor vorbitoare, Invazia hoților de olițe?*⁷

— Da, am răspuns.

Încă nu reușeam să pricep de ce se supărase așa de tare. Când mama era supărată și nu pricepeam de ce, cel mai bine era să-i vorbesc rar.

— E o serie de cărți despre Căpitanul Chilot. Sunt

⁷ *Captain Underpants* este o serie de cărți pentru copii scrisă și ilustrată de Dav Pilkey.

foarte amuzante.

Singura problemă cu cărțile astea era că aveau titluri așa de lungi și îmi lua o veșnicie ca să le copiez în jurnalul de lecturi. Dar merita.

Am așezat furculițele pe masă și am mers până la ghiozdan. Am scos de acolo o carte și i-am arătat-o mamei. *Căpitanul Chilot și periculosul complot al Profesorului Cacanizmană.*

— Am citit patru cărți până acum.

Calista mi le adusese de la bibliotecă. Asta aveam de gând să-i explic mamei, dar nu știu de ce, în ultimul moment m-am răzgândit.

— Uită-te și la desen, i-am spus în schimb.

Mama a răsfoit cartea așa de repede, încât eram absolut sigur că nici măcar n-a băgat de seamă desenele care se mișcau atunci când dădeai paginile, adică cea mai amuzantă parte.

— Albie, a spus ea încet.

Pe frunte îi apăruseră câteva cute, așa cum îi apăreau câteodată și tatii când discutau care dintre ei să facă cumpărături. Dar tot nu înțelegeam de ce. Doar acum nu era vorba despre cine trebuie să meargă la cumpărături.

— Tu ești mult prea mare pentru cărțile acestea.

A deschis cartea din nou la pagina unde profesorul

Pippy P Cacanizmană se înfurie îngrozitor fiindcă cineva face haz de numele lui. E amuzant pentru că el e un om de știință, dar are un nume chiar îngrozitor. Mama a ridicat pagina aceea ca să mă uit la ea.

— Uită-te la desenele astea, a spus ea. Sunt pentru bebeluși.

Mie nu mi se părea deloc că e o carte pentru bebeluși, fiindcă, în primul rând, bebelușii nu știu să citească.

— Ești în clasa a cincea, Albie, a spus mama. Ar trebui să citești cărți pentru copiii de clasa a cincea.

Chiar atunci a început să țiuie alarma cuptorului cu microunde, dar mama nu a scos clătitele umplute din cuptor, ci, aruncând *Căpitanul Chilot* pe bufet, peste un teanc de plicuri și reclame, a ieșit în hol. Eu am rămas la masă, așteptând. M-am uitat la clătitele umplute care rămăseseră în cuptorul stins. Aș fi vrut să scot una și să încep să mănânc, fiindcă nu știam sigur unde a plecat mama, iar stomacul meu începuse din nou să facă scandal, dar ultima oară când încercasem să scot mâncarea din cuptorul cu microunde mă arsesem de la aburi, iar mama se înfuriase pe mine fiindcă nu sunt atent.

Apoi mama s-a întors în sfârșit în bucătărie, ținând în mână o altă carte, o carte nouă, pe care mi-a întins-o.

— Uite, a spus.

— *Johnny Trem...* am început eu, încercând să silabisesc titlul, dar era foarte lung și greu.

— *Johnny Tremain*, a spus mama. Am citit-o tot când eram în clasa a cincea și mi-a plăcut la nebunie. Asta este o carte potrivită pentru vârsta ta.

Am întors cartea. Era groasă. Era lungă. Prea lungă. Am deschis cartea. Cuvintele erau scrise cu litere mărunte de tot și nu erau poze deloc.

Cartea aceea nu părea a fi nici pe departe așa de frumoasă cum era *Căpitanul Chilot*.

— Vreau să citești cel puțin un capitol în seara asta și să scrii în jurnalul de lecturi, ne-am înțeles? a spus mama.

Probabil că m-am încruntat fără să vreau, fiindcă apoi mama a adăugat:

— Măcar încearcă, Albie. Știu sigur că o să-ți placă.

Eu n-am spus nimic.

— Bun, ce mai așteptăm acum? N-a sunat alarma cuptorului? Hai să mâncăm!

— Te așteptam pe tine să scoți mâncarea, am spus.

— Dar ce, tu nu poți să-ți scoți mâncarea singur din cuptor? Albie, de-acum ești băiat mare. Trebuie să începi să te porți ca atare.

Stomacul meu încă mai ghiorțăia când am luat prima îmbucătură de clătite umplute, dar parcă nu aveau un gust așa de bun cum îmi aminteam.

Am încercat să citesc *Johnny Tremain*. Pe cuvântul meu că am încercat. Am citit toate cuvintele din primul paragraf, apoi și pe cele din al doilea. Pe urmă am început din nou să citesc primul paragraf.

Dar din cartea aceea nu se putea înțelege nimic.

Căpitanul Chilot rămăsese în bucătărie, peste teancul de plicuri și reclame. Din *Căpitanul Chilot* se putea înțelege ceva. În plus, mai era și amuzantă. Dar cartea aceea era pentru bebeluși, iar eu nu mai eram bebeluș.

În dimineața următoare, când doamna Rouse mi-a cerut jurnalul de lecturi suplimentare, i-am spus că l-am pierdut.

Televiziunea din East 59th Street

— Gata cu televizorul! a spus Calista.

Era cu capsă pusă, îmi dădeam seama, fiindcă în unele zile mă lăsa să mă uit la televizor mult mai mult de cincisprezece minute și se prefăcea că nu bagă de seamă când suna ceasul din bucătărie. În zilele acelea stătea și ea pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea, și mângălea ceva în caietul ei de desen, în timp ce eu mă uitam la desene animate. Dar nu și azi.

— Haide, Albie, mi-a spus, închizându-și caietul de schițe cu zgomot. Stinge televizorul, da?

— Oof! am mârâit eu. Dar tocmai mă *uitam* la ceva.

— Desenele s-au terminat acum două minute, a spus Calista, ridicându-se în picioare ca să ia telecomanda. Acum te uiți la o reclamă pentru o soluție de curățat dusuri.

9

— Dar e *interesantă*, am spus eu.

Calista a stins televizorul.

— Pot să mă joc pe Xbox atunci?

— Și asta e tot pe ecran, mi-a răspuns ea.

Asta însemna „nu”.

Mi-am lăsat umerii în jos și m-am așezat pe podea.

— Nu vrei să vezi dacă nu cumva e acasă Erlan? a spus Calista. Poate că vrea să vă jucați împreună.

— Astăzi înregistrează o mare întrunire de familie, așa că nu pot merge la ei.

Calista a rămas pe gânduri.

— Nu vrei să facem ceva artistic?

— Nu.

— Să facem fursecuri?

— Nu.

— Să mergem cu bicicletele?

— E opt și jumătate, i-am spus. N-am voie să ies cu bicicleta după ce se întunecă. Plus că mai este doar o jumătate de oră până când trebuie să mă bag naibii în pat.

N-ar fi trebuit să-i spun asta. Poate că ar fi uitat.

— Trebuie să găsim noi *ceva* de făcut.

Calista și-a lovit de câteva ori vârful degetului de buza de jos, așa cum făcea atunci când urma să propună o șotie.

— Nu vrei să facem un concurs să vedem cine poate sta în cap mai mult? a întrebat. Te las să câștigi.

Nu am râs. Am zis numai:

— Nu.

— Vrei să mâncăm toate murăturile vechi din frigider și să vedem dacă ni se face rău?

Nu am râs nici atunci.

— Nu.

— Vrei să construim un traseu cu obstacole pentru gândaci?

De data aceea am râs puțin.

— Nu avem gândaci, i-am spus.

Ea a dat din cap, gânditoare.

— Păi, dacă le facem un traseu cu obstacole, poate îi convingem să vină.

Îmi plăcea de Calista. Era foarte amuzantă când își punea în minte să se prostească. Dar eu nu prea eram bine dispus.

— Eu am *chef* să mă uit la televizor, am spus.

— Gata, știi! a exclamat ea deodată și a zbughit-o în bucătărie.

Am mers după ea.

— Nu am chef de făcut fursecuri, i-am amintit.

— Stai liniștit, nu facem fursecuri. Nici prin gând *nu mi-ar trece* să-ți dau fursecuri, Albie.

— Foarte bine.

A început să tragă afară cutiile de carton înghesuite în spatele ușii de la cămară, pe care mama le păstrează până ce tata le leagă pe toate grămadă și mi le dă să le duc jos la reciclat.

— Perfect! a spus Calista în sfârșit.

A scos cea mai mare cutie, rămasă de la ultima comandă de alimente făcută de mama, și, trecând pe lângă mine, a ieșit în hol.

Am urmat-o. Calista a intrat în camera mea și a început să scotocească prin sertarele biroului meu. Când am văzut că scoate o foarfecă și un marker permanent negru, i-am spus:

— Am zis că n-am chef să fac nimic artistic.

— Bine, a spus ea. Nici eu. Nu pot suferi asta.

De data aceea știam sigur că minte, fiindcă îmi spusese că se mutase la New York ca să facă facultatea de arte. Asta probabil însemna că îi plăcea.

Dar m-am hotărât să nu-i spun că știu că minte, fiindcă deja se apucase să taie cutia de carton și eram destul de curios să văd ce are de gând să facă.

— Nu-i așa că e mai grozav decât televizorul obișnuit? m-a întrebat Calista.

Stăteam amândoi lungiți pe burtă de-a curmezișul patului, înghesuiți unul într-altul, cu picioarele atârând în afară, fiindcă una dintre cele zece reguli foarte stricte ale mamei spune așa: „Nu ne urcăm încălțați pe cuvertură, Albie!”

Calista mi-a dat telecomanda.

— Uite, alege tu canalul.

Nu era o telecomandă adevărată. O făcuse Calista din carton și o desenase cu carioca. Dar s-a dovedit că se pricepe destul de bine la desen, fiindcă o decorase așa de frumos, că părea aproape adevărată. Am îndreptat telecomanda spre rama de televizor din carton pe care Calista o lipise pe fereastră și m-am făcut că apăs pe unul dintre butoane.

— Ooo! a exclamat Calista ca și când aș fi apăsat pe un

buton adevărat. Ador postul ăsta!

Și a arătat spre fereastră.

Apartamentul nostru nu e foarte sus, doar la etajul opt, dar de la fereastra camerei mele poți să vezi o mulțime de lucruri. Chiar peste drum sunt două blocuri-turn, plus unul și mai înalt în spatele lor. Și, dacă întinzi gâtul spre stânga, vezi chiar și Park Avenue. Jos se zăresc oamenii care ies din magazinul de la parter, iar vizavi este spălătoria de haine.

Cred că aveam într-adevăr o mulțime de canale.

M-am uitat în direcția în care întinsese mâna Calista. O mulțime de oameni aveau perdelele trase, dar nu chiar toți. Peste drum, într-o bucătărie, o femeie blondă îmbrăcată cu o cămașă albastră stătea lângă fereastră și amesteca ceva într-un castron. Pe umăr legăna un copilăș mic, chel.

— Ce crezi că face? a întrebat Calista.

M-am uitat mai atent.

— Spaghetti?

— Poate o tartă? a spus Calista.

— Negrese?

— Mmm! a spus Calista, aplecându-se în față. Poate ne dă și nouă câteva.

Am râs și am schimbat canalul. De data aceasta am

găsit un cuplu în vârstă. Stăteau împreună pe o canapea. Ne dădeam seama că se uită la televizor după cum le juca lumina pe față. Până au stins televizorul, după două minute, am tot încercat să ghicim la ce emisiune se uită, apoi am schimbat din nou canalul.

Am urmărit o adolescentă care stătea afară, pe scara de incendiu a blocului, și vorbea la telefon. Picioarele îi atârnav peste marginea scării, deasupra străzii.

Am văzut apoi un tată care își ajuta băiatul să se spele pe dinți în fața chiuvetei din baie.

Am văzut un bărbat care și-a agățat bicicleta în niște cârlige fixate sus pe perete, în camera de zi.

Am văzut două femei care se certau în timp ce erau la masă. Una dintre ele plângea.

Am văzut trei persoane care scriau la laptopuri, fiecare la fereastra lui. Niciunul dintre ei nu a ridicat privirile să ne vadă spionându-i.

Am văzut chiar o femeie care îl tunde pe un băiat.

Când a sosit ora de culcare, Calista mi-a spus că o să mă ajute să duc televizorul din carton reciclat, dar eu i-am zis că vreau să-l mai păstrez o vreme.

Era destul de interesant să pot schimba canalul oricând vreau.

Marți

— Care insectă este bună la matematică?

Asta a fost gluma pe care ne-a spus-o domnul Clifton marți. Nimeni din clasă nu a știut răspunsul.

— Omida numărătoare, a răspuns tot el.

A fost o glumă bună. I-am spus domnului Clifton să le-o zică elevilor de la cercul de matematică și în anul următor.

Grijuliu și serios și bun

Calista stătea cu mine aproape în fiecare seară până mergeam la culcare. Și de fiecare dată se asigura că am la îndemână o carte și pe Ursul Norm, cu toate că eu nu aveam nevoie de un urs de pluș ca să adorm. Dar îmi dădeam seama că ea știa că îmi place să-l am pe Norm cu mine. După aceea îmi spunea noapte bună, închidea ușa și mergea în camera de zi ca să deseneze în caietul ei.

Așa făcea Calista de fiecare dată când mă culca ea.

Dar când mă puneam la culcare mama, ea mă băga în pat și mă învelea bine, deși eram prea mare ca să mai am nevoie să mă învelească ea. Aproape de fiecare dată uita de Ursul Norm, dar nu mă supăram. Oricum nu aveam nevoie de un urs de pluș. Dar lucrul pe care nu-l uita niciodată, nici măcar o singură dată, era să se aplece, să mă sărute pe frunte și să-mi spună:

— Te iubesc, Albie.

— Zău? o întrebam eu de fiecare dată, deși știam cum va răspunde.

— Zău, răspundea ea. Te iubesc. Ești iubitor și grijuliu și bun.

Iubitor și grijuliu și bun.

Îmi plăcea când mă punea mama la culcare.

Johnny Tremurici

— Albie!

Când am ridicat privirea, am văzut jurnalul meu de lecturi în mîna Calistei. După cum îmi rostise numele, am înțeles că nu prea era mulțumită. Spusese „Albie” pe un ton oarecum dezamăgit.

Cred că ăla era tonul pe care-mi plăcea cel mai puțin să mi se rostească numele.

— Ce e? am întrebat, de parcă n-aș fi știut ce voia să spună, deși știam prea bine.

— De ce n-ai scris nimic în jurnalul de lecturi în săptămîna asta?

Da, exact asta mă și gândisem că-mi va spune.

— Mi-ai spus că citești în fiecare seară. Ai uitat să scrii?

Nici măcar nu m-am uitat la foaia de hîrtie. Știam deja ce era scris pe ea. Aproape nimic, asta era scris. La fel ca în săptămîna dinainte – gol totul, cu excepția rîndului de

sus, pe care doamna Rouse scrisese: „Nu mai ai chef de citit?”

— Albie... a spus Calista încet.

Cred că în momentul acela ar fi trebuit să spun și eu ceva, dar n-am zis nimic.

— Ce se întâmplă? Ai terminat toate cărțile cu Căpitanul Chilot? Vrei să mergem la bibliotecă?

Am dat din cap că nu.

— Căpitanul Chilot e pentru bebeluși, am spus în sfârșit.

La asta Calista a ridicat din sprâncene.

— Credeam că-ți place de Căpitanul Chilot, a spus.

Eu n-am zis nimic. Ea a continuat:

— Și știi că nu ești bebeluș. Ori poate...

Și-a lovit ușor bărbia cu degetul.

— Ia stai puțin! Ai început să porți scutece și eu nu știu nimic?

Și-a apropiat nasul de scaunul pe care stăteam, prefăcându-se că mă miroase.

— Albie, trebuie să te schimb?

Mi-am tras scaunul într-o parte, îndepărtându-mă de nasul Calistei. Avea dreptate tata. Calista era cam sărită de pe fix.

— Nu port niciun scutec, i-am spus.

— Atunci înseamnă că sigur nu ești bebeluș, a spus ea, parcă încercând să găsească o explicație. Și totuși îți place de Căpitanul Chilot.

Și din nou și-a bătut bărbia cu degetul.

— Atunci singura concluzie logică (*tap-tap-tap*) este că poate Căpitanul Chilot nu este pentru bebeluși.

Am oftat, am întins mâna după ghiozdan și am scos din el tâmpită aceea de carte lungă și plictisitoare pe care mi-o dăduse mama.

— Mama mi-a zis să citesc cartea asta. Am încercat, dar cuvintele nu se leagă deloc între ele.

— Aha, a spus Calista.

Mi-a luat cartea din mână și a întors-o ca să citească ce scria pe ultima copertă. După un minut a spus:

— Arată îngrozitor.

— Și este îngrozitoare, am spus eu.

Calista a rămas pe gânduri. Între timp eu mi-am lăsat capul pe masă și mi-am ascuns fața în tăblia mesei. Știam sigur la ce se gândește Calista. Când a terminat de cugetat, mi-a spus:

— Și de unde să știe mama ta că nu citești cartea asta? Ai putea să începi din nou să citești cărțile despre Căpitanul Chilot. Cel puțin astea îți plac.

M-am mirat când Calista a spus așa, fiindcă suna ca și

când mi-ar fi spus să o păcălesc pe mama, nespunându-i că citesc *Căpitanul Chilot*. Asta aveam de gând să fac oricum, dar m-am mirat că un om mare îmi spune să fac așa. De obicei adulții nu-i păcălesc pe ceilalți.

— O să-și dea seama după jurnalul de lecturi, am spus. Și iar o să se înfurie.

Mi-am apăsât fața și mai tare în tăblia mesei. Și doamna Rouse era supărată din pricina jurnalului meu de lecturi, așa că știam că trebuie să încep să citesc ceva. Dar dacă mai încercam să citesc din *Johnny Tremurici*, sigur muream. Și chiar că nu aveam chef să mor din pricina unei cărți. Nu știam ce să mai fac.

— Nu-ți face probleme, Albie, a spus Calista. Găsim noi o soluție. Nu vrei acum să te uiți puțin la televizor?

— Dar...

Îmi epuizasem cele cincisprezece minute de televizor. Eram sigur că și Calista știa asta, fiindcă pusese să sune alarma de la cuptorul cu microunde.

— Albie, a spus Calista cu o voce foarte gravă, *insist* să te mai uiți la televizor încă cincisprezece minute chiar acum. Dacă nu...

Și a început să-și bată din nou bărbia cu degetul.

— Am auzit oare că vrei să speli toaleta?

Atunci eu am izbucnit în râs și am spus:

— Nu, mai bine televizorul!

Și am luat-o la fugă spre canapea înainte ca ea să-și dea seama că a luat-o iar razna.

Cum a sunat alarma cuptorului cu microunde, Calista a intrat în camera de zi. Eu am stins repede televizorul. Calista ținea ceva la spate. Mi-am dat seama că a pus ceva la cale, dar nu aveam idee ce anume.

— Ce ai acolo? am întrebat, încercând să văd ce ține la spate.

Calista nu mi-a răspuns. În schimb a spus:

— Știi, am început să citesc *Johnny Tremain* și se pare că de fapt nu e o carte chiar așa de rea. Poate că ar trebui să mai încerci o dată.

Eu am strâmbat din nas. Asta era surpriza pe care mi-o pregătise?

— Nu, mersi! am răspuns.

— Bine, a spus ea, ridicând din umeri. E treaba ta. Dar eu gândesc că ai putea să mai faci o încercare. Cred că are și poze înăuntru.

Zicând aceasta, a aruncat volumul pe canapea, lângă mine, și a șters-o în bucătărie.

Am înălțat capul iute. Poze? Cum de nu observasem mai înainte că sunt și poze în *Johnny Tremurici*? M-am întors și am aruncat o privire spre cartea de pe canapea.

Dar nu era. *Johnny Tremurici*. Era *Căpitanul Chilot* și periculosul *complot al Profesorului Cacanizmană*, cartea pe care o citeam înainte. Calista îi făcuse o copertă nouă din hârtie colorată, pe care scrisese cu carioca, și o lipise de coperta originală.

JOHNNY TREMAIN de Esther Forbes

Așa scria pe copertă.

— Calista! am strigat înspre bucătărie, uitându-mă lung la carte. Cum se face că...?

Ea mi-a răspuns, tot strigând:

— După ce o termini de citit, ai grijă să copiezi corect titlul în caietul de lecturi, ne-am înțeles, Albie? *Johnny Tremain*, nu *Johnny Tremurici*.

M-am uitat la carte. Așa zicea pe copertă, *Johnny Tremain*. Am zâmbit. Apoi am deschis cartea și am început să citesc.

Să știi unde te afli în mod normal la cercul de matematică nu dădeam lucrări de control, fiindcă era cerc, nu lecție obișnuită, dar luni am dat o lucrare. Domnul Clifton i-a spus test-fulger ca să ne facă să credem că e mai amuzant decât lucrările obișnuite, sunt sigur, dar pe mine nu m-a păcălit. Era ceva cu înmulțiri. Am greșit aproape toate răspunsurile.

După ce s-a terminat ora de cerc de matematică, când

toți au plecat, eu am rămas la urmă să-i spun ceva domnului Clifton.

— Eu cred că nu ar trebui să mai vin la cercul de matematică, i-am spus.

Domnul Clifton a pus jos teancul de foi de hârtie pe care îl ținea în mână.

— Albie? a spus el, rostindu-mi numele ca pe o întrebare. Și de ce nu vrei să mai vii la cerc?

Am șters mocheta cu talpa.

— Pur și simplu... nu cred că sunt bun la matematică. Eu cred că...

Am mai șters o dată mocheta cu talpa pantofului, și mai apăsât, apoi am zis:

— Cred că n-ar trebui să mai fac matematică.

— Albie.

De data aceasta numele meu nu mai suna a întrebare. Cum domnul Clifton nu a mai spus nimic după aceea, am bănuț că poate se așteaptă să mă uit la el în loc să mă uit la pantofii mei. În cele din urmă am ridicat privirea. Deși pantofii mei erau mai interesanți.

— Vreau să-ți arăt ceva, mi-a spus domnul Clifton. A înconjurat catedra și mi-a arătat ceva pe perete.

Era o bucată mică de hârtie prinsă într-o ramă neagră. M-am apropiat de ea ca să văd mai bine. M-am ridicat pe

vârfuri, apropiindu-mi fața de sticla ramei.

Era o pagină dintr-un carnet de note.

	Daniel
NUMELE:	Clifton
CLASA:	a IV-a
CALIFICATIVE:	
ȘTIINȚE:	A
EDUCAȚIE PENTRU	
SOCIETATE:	B +
EDUCAȚIE	
ARTISTICĂ:	A
CITIRE:	A
MATEMATICĂ:	F

— Țsta este carnetul dumneavoastră? l-am întrebat, lăsându-mă înapoi pe călcâie.

— Da, a spus domnul Clifton.

— Domnule profesor, i-am spus pe un ton foarte grav, poate că ar trebui să-l dați jos de pe perete. Altminteri lumea ar putea afla că ați avut F la matematică.

La asta domnul Clifton a izbucnit într-un râs sănătos.

— Păi tocmai de aceea îl și țin acolo, a spus.

Eu am făcut ochii mari.

— Chiar?

Întrebarea asta a sunat aiurea. De ce să-și pună cineva în ramă carnetul de note în care are un F și așa mai departe? Cele mai rele calificative pe care le-am primit eu la Școala Mountford au fost trei de I, adică „insuficient”, după care mi-am aruncat carnetul de note în toboganul pentru gunoi. În niciun caz nu m-am gândit să-l pun în ramă.

— Nu poți ajunge acolo unde vrei să ajungi până ce nu știi sigur unde te afli acum.

Asta mi-a spus domnul Clifton în timp ce mă uitam lung la carnetul lui de note cu nota F în el.

— Cum?

Asta a fost ceea ce am spus eu.

— Așa îmi spunea mereu bunica mea când eram copil, mi-a explicat domnul Clifton.

— Aha, am zis.

Aș vrea să știu dacă bunica domnului Clifton i-a văzut carnetul de note cu acel F în el.

— Când eram mic, a continuat domnul Clifton, nu puteam suferi matematica. O *uram* de-a dreptul. Fiindcă eram așa de slab la matematică și fiindcă aveam impresia că nu are nicio noimă.

Am dat din cap aprobator, fiindcă exact așa era.

Matematica nu avea chiar nicio noimă.

— Așa că m-am hotărât să mă fac profesor de matematică.

Când domnul Clifton a rostit propoziția aceasta, m-am oprit, n-am mai dat din cap. Fiindcă *ăsta* era un lucru care nu avea nicio noimă.

— Cum adică? am întrebat. De ce?

El a ridicat din umeri.

— M-am gândit că dacă pentru mine matematica nu avea nicio noimă, poate că așa era și pentru alți elevi. Așa că mi-am jurat că dacă am să reușesc vreodată să o înțeleg, am să mă fac profesor de matematică doar ca să-i pot ajuta pe cei care au dificultăți așa cum am avut eu.

A întins mâna și a îndreptat rama cu carnetul de note ca să fie perfect paralelă cu podeaua.

— A trebuit să muncesc foarte mult, dar nu este zi în care să nu mă bucur că am luat acea hotărâre și că nu am ales să fac o profesie super ușoară, cum ar fi cea de neurochirurg.

M-am uitat lung la el. Știam că domnului Clifton îi face plăcere să spună glume răsuflăte, dar de data aceasta nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu. Cine să *vrea* să se facă profesor de matematică?

— Atunci nu se poate să renunț la cercul de

matematică? am întrebat.

— Nici să nu-ți treacă prin minte așa ceva, a răspuns domnul Clifton.

Aranjatul paharelor

De fiecare dată când coboram la magazinul de la parter ca să-mi cumpăr o gogoasă, Calista stătea o grămadă de vreme la povești cu Hugo. Asta fiindcă și lui Hugo îi plăcea arta, și încă foarte mult. Își arătau unul altuia desenele la care lucrau. Calista îi povestea despre lecțiile ei de pictură, iar Hugo râdea bătrânește, cu vocea lui groasă și puternică.

La început mi s-a părut interesant să îi ascult, fiindcă Hugo s-a dovedit a fi un tip destul de interesant. Până să merg pe la magazinul lui ca să-mi iau gogoși, nu știam asta. Cred că de fapt niciodată nu mi-a trecut prin minte să stau de vorbă cu el despre artă sau despre orice altceva. Dar după o vreme până și acest subiect a început să mă plictisească. Plus că nu-mi puteam înfuleca gogoșa până ce nu o plăteam, iar uneori trebuia să aștept acolo, cu ochii la gogoșa pe care o țineam în mână, vreo nouă mii de ani până ce Hugo îmi lua din mână dolarul, de mă apuca și ghiorțăiala de stomac.

Așa că miercuri, când am mers la magazin, m-am apucat să aranjez paharele din carton, punându-le unele

peste altele. Asta făcea Hugo tot timpul, scotea câte un turn înalt de pahare din punga de plastic și le împărțea în turnuri mai mici, pe care le puneă alături de ibricele de cafea. Îl vedeam mereu făcând asta când treceam pe acolo. Așa că miercuri am luat turnul de pahare pe care Hugo îl pusese pe tejghea atunci când începuse să povestească cu Calista și am început să număr paharele.

Doar că după ce am numărat o vreme, mi-am dat seama că nu știam câte am de numărat.

— Câte să fie? l-am întrebat pe Hugo peste umăr. Cred că i-am întrerupt, fiindcă el și Calista tocmai se uitau împreună într-o carte cu picturi pe care o adusese Hugo ca să i-o arate Calistei. Dar nu mi-a păsat.

— Poftim? m-a întrebat Hugo.

— Câte pahare? am întrebat. Până la cât să număr? Hugo și-a îndreptat spinarea ca să mă vadă mai bine din spatele tejghelei.

— Măi să fie! a spus el, zâmbindu-mi cu ochii. Mulțumesc, Albie! Mă bucur mult că mă ajuți.

Eu mă oprisem din numărat, așteptând să-mi spună câte pahare să pun.

— De obicei pun câte douăzeci și cinci, mi-a spus. După ce mi-a spus asta, a trebuit să încep să număr de la început, fiindcă uitasem la ce număr ajunsesem. Dar am

terminat de numărat tot turnul mare de pahare și am făcut patru turnuri mai mici, pe care le-am aranjat frumos lângă zahăr și lângă lapte. După părerea mea arătau foarte bine, cum erau toate la fel.

— Mulțumesc foarte mult, a spus Hugo după ce am terminat. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nu-i așa că se pricepe? a spus Calista, ciufulindu-mi părul, dar nu m-a deranjat prea tare.

Am pus pe tejghea gogoșa cu glazură de căpșuni presărată cu bombonele.

— Asta e din partea casei, mi-a spus Hugo.

M-am uitat la el întrebător.

— Adică nu trebuie să o plătești, a spus el. Tu îmi aranjezi paharele, eu îți dau gogoși.

— Pe bune? am întrebat, privind lung la gogoșile de pe tejghea.

Era un târg foarte bun din punctul meu de vedere.

— Pot să-ți aranjez paharele și mâine?

Hugo a râs.

— Oricând dorești, Albie.

Și așa m-am ales cu o nouă slujbă după orele de școală.

În loc de Johnny Tremurici

Luni, când doamna Rouse ne-a dat înapoi jurnalele de lecturi, s-a oprit în dreptul băncii mele și mi-a spus că se

bucură că am reînceput să citesc.

Am ridicat din umeri. Nu voiam să aflu că citeam tot cărți pentru bebeluși cu toate că în jurnalul de lecturi scriam că citesc o carte potrivită pentru un elev din clasa a cincea.

Dar presupun că doamna Rouse nu era prea ușor de dus cu preșul, fiindcă m-a întrebat:

— Cum îți place *Johnny Tremain*?

Mi-a trebuit o secundă să-mi amintesc că ăsta era titlul adevărat al lui *Johnny Tremurici*.

— Hm, e bunicică, am spus încet.

Ea mi-a zâmbit.

— Mă bucur să aud asta, a spus. Din câte îmi aduc eu aminte, este îngrozitor de plictisitoare.

În clipa aceea am observat că ochii i se îndreaptă spre banca mea, din care ieșea *Căpitanul Chilot și mânia cotoroaștei răutăcioase*, învelită în coperta făcută de

Calista. M-a luat cu călduri. Am împins cartea în bancă un centimetru, dar când am ridicat privirea, am observat că doamna Rouse zâmbea.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ține-o tot așa, Albie, a spus, după care a pornit mai departe pe rândul meu.

Doar un test în timp ce luam cina, mama mi-a spus că

domnișoara McPhillips, consiliera școlii, vrea să dau un test.

— Ce fel de test? am întrebat, fiindcă nu pot suferi testele.

Teste bune nu există, decât poate dacă s-ar inventa un test în care să spun care sunt cele mai bune gogoși. Dar așa un test eu nu am dat niciodată.

— O, nu ai de ce să-ți faci griji, a spus mama.

Dar abia atunci am început să-mi fac griji, fiindcă exact așa îmi spunea de fiecare dată când trebuia să merg la dentist ca să-mi pună o plombă.

— Domnișoara McPhillips crede că s-ar putea să ai dificultăți la citire, asta e tot.

Cred că atunci am tras o mutră, iar mama și-a dat seama că din fac mutre din cauza a ceea ce mi-a spus, nu din cauza morcovilor pe care îi mâneam (dar și morcovii erau groaznici). Și-a pus mâna pe mâna în care țineam furculița, motiv pentru care n-am mai putut mânca din morcovi. Dar nu m-am supărat deloc.

— Albie, a spus ea, nu e mare lucru. Pe cuvântul meu!

— Nu am nicio dificultate, am spus.

Apoi mama mi-a spus că domnișoara McPhillips crede că am în creier ceva, un cuvânt lung pe care nu-l pot pronunța și care are un **x** în el.

— O mulțime de oameni au problema asta, Albie, a spus ea. Și vedete, și oameni foarte inteligenți. Asta înseamnă că ochii tăi uneori confundă literele și cifrele și de aceea câteodată ai probleme la citire.

Am lăsat furculița în farfurie peste grămăjoara de morcovi grețoși.

— O au o mulțime de oameni? am întrebat.

Mama a dat din cap că da.

— Iar dacă o ai și tu, atunci trebuie să știm, a spus zâmbind. Ți se va acorda mai mult timp la lucrările de control și vei primi ajutor ca să-ți poți face temele. Până la urmă poate că și notele tale vor mai crește. Nu că ar fi plăcut?

M-am gândit puțin. Să am mai mult timp la lucrările de control, asta suna bine. Poate că de fapt nu mă descurcam așa de rău la școală. Poate că eram o persoană inteligentă, așa cum erau cei despre care-mi povestea mama, dar care încurcau cifrele.

— Da, am spus.

Mama m-a lăsat să mănânc înghețată, deși nu terminasem morcovii din farfurie. Și în timp ce tot trecea de la un canal la altul la televizor mi-a spus din nou:

— Nu trebuie să-ți faci griji, ne-am înțeles? E doar un test.

Eu mă făcusem covrig alături de ea pe canapea, fiindcă tata lucra până târziu, așa că nu se putea supăra că mănânc înghețată în camera de zi.

Doar un test

Dar îmi dădeam seama după felul în care mă mângâia mama cu o mână pe picior în timp ce urmărea canalele schimbându-se pe ecran că nu-și dorea nimic mai mult decât să știe dacă într-adevăr am problema aceea. Problema aceea cu un x în ea.

Am lăsat o linguriță de înghețată cu bucăți de cireșe să mi se topească pe limbă până când a rămas din ea doar un cerculeț. M-am gândit ce ciudat este să-ți dai seama că mama ta ar vrea să ai o problemă. Eu am avut întotdeauna impresia că e rău să ai o problemă.

Am mai luat o linguriță de înghețată.

Într-un fel speram și eu că am problema aceea.

Răbdarea

Uneori este greu să ai răbdare. Cum a fost când cu avionul Thunderbolt A-10. Câteodată abia așteptam să vină tata acasă și să mă ajute, fiindcă abia așteptam să lucrez la avion. Abia așteptam ca avionul meu să fie un Thunderbolt adevărat, care zboară, nu doar niște piese într-o cutie. Așa că uneori, când tata nu era acasă, scoteam piesele din cutie și din pungulițele de plastic în care erau puse și citeam

instrucțiunile de asamblare o dată și încă o dată și încă o dată, până ce îmi dădeam seama cum se montează fiecare piesă. De multe ori era greu de înțeles, fiindcă instrucțiunile acelea te puteau buimăci de cap, dar dacă mă uitam mult mult timp la desene, de obicei îmi dădeam seama cum se face până la urmă. Puneam piesele una lângă cealaltă acolo unde ar fi trebuit montate și îmi închipuiam cum va arăta avionul meu când va fi gata montat. Urma să arate exact ca un Thunderbolt A-10 mare, cel adevărat, cu care zburau piloții forțelor aeriene, cel pe care îl văzusem la Muzeul Mării, Aerului și Spațiului atunci când fusesem odată cu tata acolo.

De câteva ori *chiar* mi-am pierdut toată răbdarea și n-am mai putut aștepta deloc. Probabil că aveam furnici în pantaloni, cum zicea mama, sau așa ceva. Oricare ar fi fost motivul, cu ajutorul lipiciului din sticlăța aceea micuță care a venit împreună cu întregul set, am lipit câteva dintre piese laolaltă. Am fost foarte atent și, după ce am terminat, am șters gura sticlăței cu un șervețel umed din hârtie și am înșurubat înapoi bine căpăcelul, așa că lipiciul nu s-a uscat. De fiecare dată când când mai lipeam câteva piese eram foarte încântat, fiindcă după aceea începeam să-mi închipui cum avea să arate avionul meu. Un Thunderbolt A-10 adevărat. Probabil că *într-adevăr* nu aveam strop de răbdare, fiindcă am făcut asta de multe ori. Tot lipeam câteva piese ca

să văd cum vor arăta. Dar numai uneori. Numai din când în când, atunci când mi se făceau furnici în pantaloni tot așteptând să vină tata și să mă ajute. După ce am lipit amândouă aripile, avionul n-a mai încăput în cutie, așa că a trebuit să-l ascund în dulapul meu, pe raftul cel mai de sus, acoperit cu o față de pernă. După aceea am încercat din răputeri să am mai multă răbdare. Din când în când coboram avionul de pe raft și mă uitam la el, dar nu am mai lipit celelalte piese, fiindcă știam că ar fi fost mult mai amuzant dacă m-ar fi ajutat tata. Dar mă uitam la el și mă jucam cu el prin cameră, purtându-l în zbor pe deasupra cuverturii de pe pat și mă gândeam că după ce va fi gata, eu și cu tata îl vom pune la vedere în camera de zi, pe un suport, așa cum spusese tata. Tare mult îmi doream să-l termin. E foarte greu să ai răbdare un an și jumătate. Dar eu așteptam în continuare. Fiindcă tata spusese că vrea să mă ajute să-l construiesc, iar eu știam că s-ar supăra dacă l-aș construi fără el.

De dragul tatălui meu puteam și eu să am răbdare.

Vineri

— Unde se găsesc cei mai mulți profesori de matematică? ne-a întrebat domnul Clifton vineri după ce ne-am așezat cu toții în bănci.

Mi-am stors eu creierul, dar nu mi-a venit în minte niciun

răspuns. Și nici ceilalți colegi nu au știut să răspundă la întrebarea aceasta.

Atunci domnul Clifton și-a aplecat capul ca să ne poată privi peste ochelari și ne-a zis răspunsul:

— **În Mate-chusetts!**

Noi i-am spus să folosească gluma aceea și anul viitor.

Mama a spus că pentru Halloween aş putea să mă costumez din nou în Sherlock Holmes, dar Calista a venit cu o idee și mai grozavă: să fiu un zombi.

— Și o să am hainele sfâșiate, pătate cu sânge și toate celelalte? am întrebat eu.

Tocmai treceam printre șirurile de umerase cu tricouri pentru copii din magazinul cu haine la mâna a doua Housing Works. Ca să ajungem acolo, luasem autobuzul până pe 90th Street. Calista zicea că e cel mai bun magazin, fiindcă au cele mai bune lucruri la prețuri mici. Mai zicea și că magazinele cu haine la mâna a doua sunt cele mai potrivite locuri în care să-ți cauți un costum pentru Halloween, dar până în momentul acela nu văzusem nicio haină pe care ar fi purtat-o un zombi.

— Trebuie să arate ca și când aş fi mort și toate măruntaiele mi-ar fi ieșit în afară, am spus.

Calista a dat din cap aprobator, ridicând o pereche de pantaloni ca să vadă dacă mi-ar fi buni, bănuiesc.

— Și colți! Vreau să am și colți.

— Un zombi nu are colți, a răspuns Calista.

— O, am spus eu, încruntându-mă.

Zău că tare mi-aș fi dorit niște colți.

Văzând ce figură fac, Calista a izbucnit în râs.

— Albie, dacă așa vrei tu, poți să fii și un zombi cu colți.

Am zâmbit când am auzit-o spunând așa.

Costumul meu de zombi cumpărat la mâna a doua a costat 7, 85 dolari. De fapt costumul consta doar dintr-o pereche de pantaloni și un tricou, care nu arătau deloc a haine de zombi. Dar Calista a spus că o să le aranjeze ea ca să arate cum trebuie. De la magazinul cu haine la mâna a doua, am mers la Duane Reade, de unde am cumpărat o sticlă cu vopsea de păr roșie, după care ne-am îndreptat către casă.

— Și acum, a spus Calista în timp ce eu, mergând pe lângă ea, legănam sacoșele, să înceapă magia!

Până la urmă magia a însemnat că am tăiat hainele de la magazin cu o foarfecă. De fapt Calista a făcut aproape toate tăieturile.

— *Creieri* am strigat eu în timp ce Calista tăia hainele.

Asta fiindcă orice zombi are obsesia asta, să mănânce creier. Trebuia să exerseze.

— Mai tare, mi-a spus Calista.

— *CREIER!* am răcnit eu și mai tare.

— Acum a fost mult mai bine.

Și am tot exersat în continuare. Între timp Calista mi-a arătat cum să torn vopseaua în cadă, peste haine.

— **Creier! Mmm, creier!**

Calista a început să râdă.

De fapt, se pare că zombi nu sunt obsedați numai de creier. Un alt lucru care *trebuia* să te preocupe dacă erai zombi, după părerea lui Harriet, femeia care ne făcea curățenie o dată pe săptămână și care avea cred vreun milion de ani, erau petele de pe cada din baie. Harriet a venit să facă curățenie exact în timp ce eu împreună cu Calista atârnam costumația de zombi în camera mea ca să se usuce. De fapt, nici nu o auzisem pe Harriet intrând, fiindcă are și ea o cheie de la apartament, ca să nu sune la ușă sau așa ceva. Oricum, deodată am auzit un *urlet* venind din baie. Cum eram în camera mea, și eu și Calista am luat-o la fugă spre baie, traversând holul. Când am ajuns în fața băii, Calista mi-a pus o mână pe piept, de parcă ar fi vrut să-mi spună să aștept în hol până își va da ea seama ce se întâmplă acolo. Dar nu era să rămân eu singur în hol dacă în baia noastră se petrecea o *crimă*, fiindcă după urletul acela așa aș fi crezut. Așa că, fără să iau în seamă mâna Calistei care mi se așezase pe piept, am tras și eu cu ochiul în baie.

Dar în baie nu se petrecuse nicio crimă. Era doar Harriet, femeia care ne făcea curățenie. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ea era.

Când ne-a văzut, Harriet, care tocmai se uita spre cadă, a ridicat privirea și s-a oprit brusc din urlat, dar a rămas cu gura deschisă, de parcă ar fi putut reîncepe să țipe în orice clipă. Apoi timp de câteva secunde s-a tot uitat de la noi la cada din baie și înapoi. Cada era toată mânjită cu sânge de zombi. Eu încă țineam în mână tricoul zombificat. În cele din urmă mi-am dat seama că Harriet uriașe așa fiindcă avusese impresia că cineva ne omorâse pe mine și pe Calista. Fiecare dintre noi credea că cineva a fost ucis, dar de fapt nu avusese loc nicio crimă. Era destul de amuzant, mie așa mi s-a părut. În cadă nu fusese decât un zombi pentru Halloween. Am început să râd.

Harriet nu a râs. Ei nu i se părea că zombii sunt chiar așa de amuzanți.

— Să știi că eu nu curăț chestia asta, mi-a spus.

Apoi a ieșit din baie și s-a răstit la Calista, întrebând-o dacă nu cumva știe unde țin părinții mei aspirinele. Următoarea oră și-a petrecut-o întinsă pe canapea, cu un prosop ud pe frunte, acoperindu-și ochii, în timp ce eu și Calista frecam cada.

Oricum, costumul meu de zombi a ieșit destul de bine.

Miercuri, după ce mi-am terminat temele pentru acasă, Calista a zis că vrea să desenăm.

— Ce vrei să desenăm? am întrebat-o.

— Ce-ar fi să desenăm oameni? a spus ea. Poate niște benzi desenate, cum sunt în *Căpitanul Chilot*.

— N-am putea desena niște supereroi? am întrebat. Vreau să-mi desenez propriul meu supererou.

Știam exact ce voiam să desenez.

— Sigur, a spus Calista.

Așa că am scos cariocile și hârtie de desen.

Supereroul Calistei arăta grozav. De fapt era o super eroină căreia Calista i-a pus numele Artista. Avea părul cârlionțat, iar într-o mână ținea o pensulă și o chestie din acelea din lemn prin care se bagă degetul mare și pe care se pun toate culorile. Și mai avea Artista și o mantie.

Calista mi-a zis că toți supereroii poartă mantii.

Calista se pricepea foarte bine la desen. Folosea exact aceleași carioci pe care le foloseam și eu, dar nu știu cum se făcea că desenele ei arătau de un mili mai bine decât ale mele.

Supereroul meu trebuia să fie Omul-gogoașs grozav supererou inventat vreodată. Doar că un băț diform.

Calista mi-a aruncat o privire și m-a întret

— Ce faci?

Îmi lăsasem capul în jos peste masă, apmâna ei, ca să pot vedea cum desenează, dan sem cu mâna dreaptă, cea în care strângeam ridicată.

— Încerc să-mi dau seama dacă nu cum greșit carioca în mână, am spus.

Dar după aceea, așezându-mă înapoi pe sce mea, m-am simțit ca un prost.

— Eu de ce nu reușesc să desenez așa de bir:

— Albie!

Calista a pus carioca pe masă și s-a uitat la de hârtie.

— Dar și tu ai desenat foarte frumos.

Nu era adevărat.

— Așa spun toți profesorii atunci când era te facă să nu te simți prost, i-am spus Caliste:

După care m-am îmbufnat și mi-am! brațele pe piept. Mă întristasem grozav.

Calista mi-a aruncat o privire piezișă. Ap» cât să se uite mai bine la desenul meu.

— Fie, a spus după o vreme. E îngrozitor!

La început m-am înfuriat, fiindcă o bonă ra să-i spună așa ceva unui copil, mai ales o bonă c-Dar după aceea am observat ce figură trăge încerca să se abțină să zâmbească. M-a um

Miercuri, după ce mi-am terminat temele pentru acasă,

Calista a zis că vrea să desenăm.

— Ce vrei să desenăm? am întrebat-o.

— Ce-ar fi să desenăm oameni? a spus ea. Poate niște benzi desenate, cum sunt în *Căpitanul Chilot*.

— N-am putea desena niște supereroi? am întrebat. Vreau să-mi desenez propriul meu supererou.

Știam exact ce voiam să desenez.

— Sigur, a spus Calista.

Așa că am scos cariocile și hârtie de desen.

Supereroul Calistei arăta grozav. De fapt era o super eroină căreia Calista i-a pus numele Artista. Avea părul cârlionțat, iar într-o mână ținea o pensulă și o chestie din acelea din lemn prin care se bagă degetul mare și pe care se pun toate culorile. Și mai avea Artista și o mantie.

Calista mi-a zis că toți supereroii poartă mantii.

Calista se pricepea foarte bine la desen. Folosea exact aceleași carioci pe care le foloseam și eu, dar nu știu cum se făcea că desenele ei arătau de un milion de ori mai bine decât ale mele.

Supereroul meu trebuia să fie Omul-gogoasă, cel mai grozav supererou inventat vreodată. Doar că arăta ca un băț diform.

Calista mi-a aruncat o privire și m-a întrebat:

— Ce faci?

Îmi lăsasem capul în jos peste masă, aproape de mâna ei, ca să pot vedea cum desenează, dar rămăsesem cu mâna dreaptă, cea în care strângeam carioca, ridicată.

— Încerc să-mi dau seama dacă nu cumva țin eu greșit carioca în mână, am spus.

Dar după aceea, așezându-mă înapoi pe scaun ca lumea, m-am simțit ca un prost.

— Eu de ce nu reușesc să desenez așa de bine ca tine?

— Albie!

Calista a pus carioca pe masă și s-a uitat la foaia mea de hârtie.

— Dar și tu ai desenat foarte frumos.

Nu era adevărat.

— Așa spun toți profesorii atunci când încearcă să te facă să nu te simți prost, i-am spus Calistei.

După care m-am îmbufnat și mi-am încrucișat brațele pe piept. Mă întristasem grozav.

Calista mi-a aruncat o privire piezișă. Apoi s-a aplecat să se uite mai bine la desenul meu.

— Fie, a spus după o vreme. E îngrozitor!

La început m-am infuriat, fiindcă o bonă n-ar trebui să-i spună așa ceva unui copil, mai ales o bonă cumsecade. Dar după aceea am observat ce figură trăgea Calista. Încerca să se abțină să zâmbească. M-a umflat râsul.

Fiindcă ceea ce spunea ea era adevărat, iar eu îmi dădeam seama de asta. Omul-gogoașă chiar *arăta* îngrozitor.

— E oribil! am zis, râzând în continuare.

— Jalnic! a adăugat Calista.

— Scârbos!

— Grețos!

— Groaznic!

— O monstruozitate!

Am clătinat din cap și am spus:

— Mă tem că n-am să fiu niciodată în stare să desenez așa de bine ca tine.

Calista a rămas o clipă pe gânduri.

— O, asta chiar nu știu dacă este adevărat, a spus. Eu am exersat mult mai mult decât tine. Dar te-aș putea învăța câteva trucuri dacă vrei.

— Zău?

— Sigur.

Calista a luat o foaie nouă de hârtie și mi-a dat și o carioca nouă, una care nu avea vârful înmuiat de uzat ce era.

— O să începem cu ceva ușor, mi-a spus.

A trasat pe hârtie o linie drept în jos, apoi mi-a spus să trag și eu o linie exact ca prima, alături de a ei. Așa am și făcut. Apoi am făcut tot ce a făcut ea, înaintând cu pași mititei, iar pe când am terminat și ne-am ridicat mâinile de

pe bucata de hârtie, ce să vezi? Calista tocmai mă învățase cum se desenează un om. Cap, picioare, labele picioarelor, totul. Nu era încă un supererou, dar era un om. De fapt semăna puțin cu un băț, cam ca omulețul din jocul de-a spânzurătoarea, dar avea mai multe detalii. Apoi Calista mi-a arătat cum să-i fac modificări, orice modificări voiam eu. De pildă, să-i desenez mușchi sau burtă ori să-l facă să-și îndoaie brațele, să alerge sau alte lucruri. Până la ora cinei desenasem pe hârtie o mulțime de oameni, de toate felurile, înghesuiți unii într-alții sus, jos, în dreapta și în stânga. Făcusem chiar și o versiune îmbunătățită a Omului-gogoasă. Acum arăta destul de bine.

— Vezi? a spus Calista, ridicându-se în picioare, ca să pună apa la fiert pentru spaghete. Ți-am zis eu că poți.

M-am uitat la foaia de hârtie. Îți puteai da ușor seama care sunt oamenii desenați de Calista și care de mine, fiindcă ai ei erau mai reușiți. Dar nici ai mei nu mai erau *îngrozitori*.

— Crezi că aș putea să devin destul de bun la desen ca să mă fac artist într-o bună zi? am întrebat.

Calista tocmai aprindea focul sub oala de pe aragaz.

— Nu știu, a spus Calista. Vrei să te faci artist?

L-am privit iar pe Omul-gogoasă mult timp.

— Vreau să fac un lucru la care mă pricep, am spus.

— Albie...

Calista s-a apropiat de mine și și-a rezemat coatele pe bufet. Am ridicat ochii spre ea. Avea o figură mai gravă decât de obicei.

— Trebuie să faci un lucru pentru că îți place, nu doar pentru că te pricepi la el.

Am strâmbat din nas, îngândurat.

— Dar tu te pricepi la desen și îți și place, am spus.

Ea a aprobat din cap.

— Te-ai gândit vreodată că poate partea cu plăcerea ar trebui să fie prima? m-a întrebat.

Cred că și-a dat seama că nu prea pricep, fiindcă a continuat:

— Găsește un lucru pe care ți-ar plăcea să-l faci tot timpul, chiar dacă nu îl faci foarte bine. Și apoi, dacă ai noroc, cu multă-multă muncă, într-o bună zi o să îl faci ceva mai bine.

Suna bine, dar...

— Și dacă nu am noroc? am întrebat-o. Ce se întâmplă dacă găsesc *într-adevăr* un lucru care îmi place foarte mult, dar pe care n-am să-l fac bine niciodată?

Calista a zâmbit, gânditoare.

— Atunci nu vei fi fericit că ai găsit un lucru care îți place? a întrebat.

Dar n-am mai avut prilejul să-i răspund, fiindcă în clipa

aceea a spus:

— Mie mi-e prea foame ca să mai aștept până se fierb spaghetti. Ce-ai zice să mâncăm niște fursecuri întâi?

Asta era un lucru la care nu trebuia să mă gândesc prea mult. Chiar dacă nu erau nici pe departe așa de bune ca gogoșile, *știam* că îmi plac la nebunie fursecurile.

Faza cu paharele

Iată ce am observat eu în legătură cu paharele de cafea de la magazinul de la parter, pe care le aranjam după școală pe gogoși cât timp Calista se uita la cărți de artă împreună cu Hugo:

A A

Întotdeauna îmi ieșeau patru turnuri de pahare. Întotdeauna. Absolut de fiecare dată. Douăzeci și cinci de pahare în fiecare turn. Unul, două, trei, patru.

O dată m-am uitat ce scria pe punga de plastic: O SUTĂ DE PAHARE DIN CARTON.

Astfel am aflat că într-o sută de pahare încăpeau patru turnuri de câte douăzeci și cinci. De fiecare dată.

Și am mai observat un lucru. O dată am aranjat primele trei turnuri – unul, două, trei – și n-a mai fost nevoie să-l număr pe ultimul. Fiindcă de fiecare dată în ultimul rând îmi ieșeau tot douăzeci și cinci de pahare. De fiecare dată.

Am tras concluzia asta eu singur. Nu mi-a spus nimeni.

I-am spus asta și domnului Clifton, fiindcă m-a întrebat ce îmi place să fac după școală, așa că i-am spus, iar el mi-a zâmbit.

— Albie, cred că din întâmplare ai rezolvat o problemă de matematică.

— Zău? am întrebat eu.

Mai că nu-mi venea a crede. Domnul Clifton a dat din cap.

— Te-ai chinuit tare? m-a întrebat.

M-am gândit puțin. De obicei când lucram la matematică simțeam că mi se face mintea terci, de parcă ar fi căzut un copac peste ea. Dar de data asta nu mă chinuisem deloc.

— Nu, am răspuns.

Domnul Clifton a bătut palma cu mine.

Speram că voi mai rezolva din greșeală și alte probleme de matematică. Asta mi s-a părut că e cea mai bună metodă de a învăța matematică.

Schimbare de plan

De Halloween a fost furtună. O furtună mare. Așa de mare, încât familia lui Erlan nu a mai putut merge la Parada de Halloween din Village⁸ așa cum plănuiseră, fiindcă toate aparatele de filmat s-ar fi udat learcă.

— Foarte rău, a spus Erlan.

⁸ Greenwich Village sau „The Village“, cartier din Manhattan.

Dar eu mi-am dat seama de ce era el supărat de fapt.

Asta a fost până la urmă cel mai plăcut lucru, faptul că Erlan nu a putut merge la Parada de Halloween și că a trebuit să mergem la colidant împreună, el cu mine și cu Betsy, doar pe la vecini.

Lucrul cel mai rău a fost că furtuna a fost așa de mare, încât mama a sunat de la serviciu și a spus că va întârzia fiindcă era inundație la metrou. Și ne-a spus și să nu mai mergem la colidant pe bulevardul Columbus așa cum făceam de obicei.

— Ga ăia au kele mai une om oane din lume! am strigat eu la telefon.

Deja îmi pusesem costumul de zombi (înainte de a pleca acasă la ea, Calista îmi trăsese și un machiaj cu niște cruste scârboase de parcă aveam râie). Îmi dădeam seama că mă comport ca un copil mic, dar nu-mi păsa. Mi-am scos din gură colții de zombi ca să pot vorbi mai bine.

— Bine, dar mergem acolo în fiecare an! am spus.

Pe canapea, Betsy își admira cizmele. Era costumată în alpinist. Avea o frânghie înfășurată în jurul mijlocului, avea și o lampă pe cap și așa mai departe. Se prefăcea că nu aude ce vorbesc eu la telefon, dar știam că aude foarte bine. Și Erlan asculta. El se costumase în pirat. Avea un ochi acoperit și pe braț, prins cu un elastic, avea un papagal

împăiat de jucărie.

— O să te ducă tatăl tău la colidant prin blocul nostru, a spus mama. O să primești o mulțime de dulciuri și de la vecini. Dă-mi-l pe tata la telefon, da?

Deși n-aș fi vrut, am făcut așa cum mi-a zis.

După aceea am fost sigur că va fi foarte urât de Halloween, dar în cele din urmă nu a fost. Eram sigur că tata nu se va costuma ca să vină cu noi la colidant, dar s-a dovedit că m-am înșelat și în privința asta. Chiar dacă nu am priceput eu chiar bine ce fel de costum purta.

— Sunt un scribălău, ne-a spus, arătându-ne paharul cu creioane pe care îl ținea în mână, de parcă ne-ar fi lămurit cu asta.

Betsy a început să chicotească, iar Erlan a spus doar:

— Aha!

Exact așa gândeam și eu. Dar nu-mi păsa în ce se costuma tata câtă vreme primeam bomboane.

Am colidant prin tot blocul, începând de la parter. Am bătut la fiecare apartament, la fiecare ușă care avea lipit pe dinafară un autocolant cu un dovleac. Am alergat pe scări în sus, fiindcă așa urcam mai repede decât cu liftul. *O grămadă* de oameni aveau dulciuri pe care voiau să ni le dea. Dar în afară de noi mai erau o grămadă de grupuri de copii care colindau prin bloc. Pe unii nu-i mai văzusem în viața mea.

Tuturor le-a plăcut costumul meu de zombi și toți mi-au spus că sunt foarte fioros.

— *Creier!* le răspundeam eu, ceea ce în limba zombi înseamnă „mulțumesc”.

Erlan a început să strige și el „creier”, deși pirații nu spun așa. Iar Betsy a reușit să spună de vreo două ori „Ne dați ori nu de dați” fără să se bâlbâie deloc. Am auzit-o eu.

Am colidant mai bine de o oră, chiar și după ce s-au stins luminile. Asta s-a întâmplat când eram la etajul nouă. Betsy ne-a luminat calea cu lampa de alpinist pe care o avea pe cap. Oamenii care deschideau ușile aveau lumânări în mâini. Iar un tip ne-a spus că din cauza penei de curent nu crede că vor mai veni în seara aceea și alți copii la colidant, așa că și-a golit tot castronul cu bomboane în cele trei pungi ale noastre și ne-a spus:

— Să vă fie de bine.

Un castron întreg!

După ce am colidant, ne-am întors în apartamentul nostru, unde ne-am așezat pe podea, înconjurați de lumânări, și am împărțit bomboanele între noi. Lui Betsy și mie ne plăceau cel mai mult cele de ciocolată, dar Erlan a vrut mai mult bomboane cu fructe, așa că a fost ușor de împărțit. Erau o mulțime de bomboane Smarties. Erlan a bătut recordul, ținând pe limbă un turn format din *nouă*

Smarties. Asta până ce Betsy l-a făcut să râdă și toate cele nouă bomboane i s-au împrăștiat pe covor. Tata n-a putut lucra nimic la computer din cauza penei de curent, așa că a stat în camera de zi, nu în biroul lui. Iar când în sfârșit a ajuns acasă și mama, udă learcă, fiindcă venise tot drumul de la birou până acasă prin furtună, ne-a lăsat să stăm pe podea, pe o pătură, ca la picnic. Am mâncat macaroane cu brânză din acelea din cutie, din care mâncăm doar în weekend, iar mama a pus printre macaroane și niște mazăre, „ca să ne putem măcar *preface* că mâncăm sănătos”. Iar după ce am terminat de mâncat, am spus cu toții povești cu fantome, până și tata. Betsy tot țipa și își ascundea fața în hanorac, dar râdea, așa că eu cred că s-a distrat și ea.

Betsy a trebuit să rămână să doarmă la noi peste noapte, pentru că părinții ei n-au putut veni să o ia din cauza metroului. Erlan, evident, ar fi putut merge acasă la el, fiindcă locuia doar în celălalt capăt al coridorului, dar părinții lui au spus că poate rămâne și el să doarmă la noi dacă vrea. Niciodată nu mai dormise cineva la mine într-o zi de marți. Seara aceea s-a transformat în cea mai frumoasă seară de Halloween din viața mea.

Tocmai așterneam sacii de dormit și păturile pe podea în camera de zi, când Betsy mi-a șoptit:

— Hei, Al-Albie!

— Ce e? am spus.

Erlan era la baie, se îmbrăca în pijama, așa că în camera de zi rămăseserăm doar eu și Betsy. Am așezat o pernă la un capăt sacului de dormit, acolo unde urma să-mi pun capul.

Betsy și-a îngropat bărbia în tricoul pe care i-l dăduse mama pe post de bluză de pijama. Purta o pereche de pantaloni de pijama de-ai mei, cea cu câini. A strâns o pernă la piept și a ridicat ochii spre mine.

— Totul e g-grozav, mi-a spus.

N-a mai zis nimic după asta, fiindcă tocmai atunci s-a întors în cameră și Erlan, așa că ea s-a rușinat din nou, dar mi-am dat seama la ce se gândește după figura ei. Aș putea paria pe un milion de dolari că își spunea în sinea ei că ar vrea să fie Halloween în fiecare zi.

Exact așa gândeam și eu.

Gus

Calista avea într-adevăr un prieten. Îl chema Gus. Am aflat cum îl cheamă atunci când am întrebat-o ce e cu șuvița aceea roz fosforescentă pe care i-o zăream uneori când își împletea părul în șuvițe, dar în majoritatea timpului nu se vedea. Când am întrebat-o despre șuviță, Calista a spus:

— O, îți place? Mă gândesc să nu mi-o mai fac, fiindcă lui Gus nu-i place deloc.

Atunci eu am întrebat:

— Cine-i Gus?

Deși probabil că deja știam cine era. Ea a răspuns:

— Prietenul meu. Nu ți-am povestit despre el?

Eu am zis:

— Nu.

Atunci ea mi-a povestit totul despre el, deși eu nu i-am zis să-mi povestească.

Gus avea douăzeci și patru de ani, adică era cu trei ani mai mare decât Calista.

Era și el din California, exact ca ea. Fuseseră la același liceu. Dar începuseră să fie prieteni doar cu un an înainte.

Gus ar fi putut ieși șef de promoție pe liceu, fiindcă era foarte inteligent. Dar n-a fost șef de promoție. Calista nu mi-a spus de ce.

Nu mi-a spus nici ce înseamnă să fii șef de promoție, dar spre norocul meu, nu mă interesa.

Gus considera că ea n-ar fi trebuit să meargă la facultatea de arte plastice. Se pare că pe ea asta o înfură, deși a râs când mi-a spus asta.

Gus se mutase la New York ca să studieze actoria, fiindcă era foarte talentat. Când am întrebat în ce filme a jucat, Calista mi-a spus:

— N-a jucat prea mult până acum. Dar merge mereu la presecții.

O dată am avut o bonă care mergea și ea la multe preselecții. Până la urmă s-a mutat în Michigan și s-a făcut educatoare.

— Vrei să-ți arăt o poză cu Gus? m-a întrebat Calista. O am în telefon.

— Nu, mersi, i-am spus. Mai bine aștept până o să joace într-un film.

Poate că Gus avea să se mute și el în Michigan.

Întâlnirile cu părinții întâlnirile profesorilor cu părinții aveau loc luna. Mama a mers la ședință; la fel și tata. Eu cam uitasem că urmau să meargă, dar când s-au întors acasă, mi-am amintit.

Tata nu părea prea mulțumit.

— Albie, notele tale sunt inacceptabile, a spus el, aruncând un teanc de foi de hârtie pe masă.

Probabil că acelea erau lucrările mele de control sau temele sau așa ceva. N-am verificat.

— Richard, te rog, a spus mama.

Dar n-a spus ce îl roagă. Doar a scos niște bani din portofel și i i-a dat Calistei.

— Pa, Albie! a spus Calista încet înainte de a se strecura pe ușă afară.

Aș fi vrut să mă pot strecura și eu pe ușă afară.

— Ai un D la scriere, a spus tata înainte ca ușa să se

închidă. Un D! Cât poate fi de greu să scrii corect câteva cuvinte?

— Richard, a spus mama.

— Dar învăț cuvintele în fiecare săptămână joia, am spus, atât de încet, că abia m-am auzit și eu. Mă ajută și Calista. Facem și cartonașe cu desene. Problema este că doamna Rouse alege în fiecare săptămână alte cuvinte.

— Bun, atunci poate că ar trebui te pregătești pentru lucrare și miercurea, a spus tata. Și marțea și luna. În casa asta nu se acceptă astfel de note, Albie!

Mama a oftat, dar nu a zis nimic. A mers în bucătărie și a deschis frigiderul, dar nu a scos nimic din el.

— La următoarea lucrare de control vreau să scrii totul perfect, Albie.

— Perfect? am spus eu. Dar asta înseamnă să scriu corect zece cuvinte întregi!

Cum aveam să scriu eu corect zece cuvinte când abia reușeam să scriu patru?

— Asupra acestei probleme nu comentăm, Albie. Fiul meu trebuie să scrie corect. Străduiește-te!

După ce tata a ieșit din cameră, mama a închis ușa frigiderului și s-a uitat la mine. Eu stăteam la masă.

— E timpul să mergi la culcare acum, da, Albie? a spus ea.

Am mers în camera mea și m-am îmbrăcat în pijama, chiar

dacă nu făcusem duș. Dar se pare că n-a băgat nimeni de seamă.

Nu puteam suferi când părinții mergeau la școală.

Învățatul

9

Am început să învăț pentru următoarea lucrare de control la scriere chiar din ziua următoare, adică de marți, cu două zile înaintea zilei în care începeam de obicei.

— Ia te uită, ce elev model! a spus Calista când i-am zis că vreau să facem cartonașele mai devreme.

Ușor. U-Ș-O-R. Cuvântul ăsta era ușor.

— Rimează cu *omușor*, a spus Calista în timp ce desenam împreună pe spatele cartonașului.

Am început să râd.

Creier. C-R-E-I-E-R. ăsta era un pic mai greu, fiindcă erau atâtea vocale.

— Albie primește o notă bună pe *c-r-e-i-e-i*, a spus Calista.

Îndeosebi. I-N-D-E-O-S-E-B-I. ăsta era imposibil.

— *Îndeosebi* este un cuvânt deosebit de greu de scris, am spus.

Și cu cât repetam mai mult cele zece cuvinte, cu atât eram mai sigur că nu voi reuși niciodată să le scriu corect pe toate. Indiferent cât mă străduiam, nu aveam să fiu niciodată bun la scriere.

Mă întrebam cum a putut un tată care scrie atât de corect să se aleagă cu un băiat ca mine.

Ce se întâmplă cu creierul meu

Din clipa în care mama a terminat de vorbit la telefon cu consiliera școlii, am știut precis că ceva e în neregulă. Sprâncenele i se încruntaseră grozav.

— Ce e? am întrebat-o.

Mama nu s-a uitat spre mine. Și-a pus telefonul peste un teanc de hârtii și a deschis bufetul în care ținem cămile.

— Era doamna McPhillips, a spus.

S-a uitat lung într-o cană de parcă ar fi fost murdară, apoi a pus-o în chiuvetă și a luat o altă cană.

— Mi-a spus ce rezultate ai obținut la testul de săptămâna trecută.

— Oh!

Când a spus așa, am știut sigur că era de rău.

— Am făcut ceva greșit? am întrebat.

Mereu o făceam de oaie la teste.

— Oh, nu, Albie, a spus mama, punând cana pe masă. Dar tot nu s-a uitat spre mine. Acum căuta ceva într-un alt bufet, cel în care ținem ceaiul și orezul și așa mai departe. Mă gândeam că o să înceapă să strige la mine fiindcă era așa de supărată pe mine. Probabil că dădusem chix de tot la test. Eram și nedumerit, fiindcă atunci când mă descurc bine la

lucrările de control, întotdeauna mă strânge tare în brațe și îmi spune cât de mândră este de mine. Dar de data aceasta nu făcea niciuna, nici cealaltă.

— Nu este rău, a continuat.

Nu-mi dădusem seama că îmi țineam respirația, dar în clipa aceea am răsuflat ușurat.

— Doar că... a adăugat ea.

Apoi s-a oprit pentru câteva clipe și a început să scoțosească printre cutiile cu ceai din bufet. Tot lua câte o cutie în mână, apoi o punea deoparte.

— Nu ai dislexie, a spus în cele din urmă.

— Discum? am întrebat eu.

— *Dislexie*, Albie, a spus ea.

De data aceasta vocea îi suna de parcă ar fi fost furioasă pe mine, dar nu-mi dădeam seama de ce.

— Știi tu, a adăugat, problema aceea cu cititul pentru care te-a testat domnișoara McPhillips, îți aduci aminte?

Am vrut să spun că bineînțeles că îmi aduc aminte. Doar eu dădusem testul. Dar mama era furioasă și nu știam de ce și nu voiam să o înfurii și mai rău.

— Deci nu am asta? am întrebat.

Ea a mutat încă o cutie de ceai ca să se uite în spatele ei.

— Nu, a spus.

— Deci m-am descurcat bine la test?

— Este *bine*, Albie, a spus ea, trântind cutia de ceai.

Poate că pe ceai era supărată de fapt, nu pe mine.

— Te-ai descurcat *bine*. Și nu e o problemă de...

S-a oprit din nou și a așezat cana pe masă. Apoi a închis bufetul cu un clic ușor.

— Nu ai nicio problemă legată de citire, a spus, uitându-se la mine. Asta e cel mai important lucru.

— Oh, am spus eu iar.

Dar dintr-odată am simțit că ceva în mine se răsucește și parcă nu mai eram sigur dacă să mă bucur sau să mă întristez. Fiindcă faptul că nu aveam problema aceea denumită de cuvântul acela lung cu un *x* în el părea că e de bine. Dar îmi dădeam seama după expresia de pe chipul mamei că ea nu credea că e de bine.

— Poate că aș putea da testul acela din nou, am spus eu încet.

Mama a închis ochii și a rămas așa vreme îndelungată, fără să vorbească. După o vreme am început să-mi fac griji că o fi adormit așa, de-a-n picioarele și poate că ar trebui să o scutur ca să o trezesc sau așa ceva. Dar chiar atunci a deschis ochii și a spus:

— Tatăl tău a uitat de cafea. Mă duc până jos să cumpăr. Mă întorc într-o secundă, bine?

Și, înșfăcându-și poșeta și cheile, mi-a dat un pupic pe

frunte și m-a lăsat la masă să-mi fac mai departe tema la studii sociale.

Tot timpul până s-a întors m-am uitat lung la literele de pe foaia de hârtie și am mijit din ochi, schimbându-mi mereu poziția față de ele, dar oricând mă mutam eu sau mutam foaia de hârtie de pe masă, nu puteam să văd literele altfel. Litera *r* arăta tot ca litera *r*, iar *a* arăta tot ca *A*. Și *u* rămânea tot *u*. Și oricât clipeam eu din ochi, tot mai repede și mai repede și mai repede, cuvântul *rău* nu ajungea să arate ca *bun*. Am băgat foaia de hârtie în ghiozdan și am renunțat. Nu aveam să am niciodată o problemă cu cititul.

După ce s-a întors, mama a pus cafeaua în bufet, dar a lăsat cana pe masă și mi-a spus că trebuie să se întindă puțin. Nu i-am amintit că aveam cafea deja și că în ajun tata îi spusese că voia să înceapă să țină cafeaua în congelator, ca să se păstreze proaspătă. Nu i-am spus asta. Nu i-am spus nimic. Fiindcă nimic din ceea ce gândeam eu nu avea importanță. Și exista un test care dovedea asta.

Singurul lucru rău în legătură cu creierul meu era chiar el, creierul meu.

Lucruri pe care nu le știu

Nu reușesc să scriu corect *munte*, nici *afacere*, nici *îndeosebi*. Repet mereu și mereu cuvintele cu ajutorul cartonașelor, dar pe aceste trei cuvinte nu le nimeresc corect

niciodată.

Nu pot să fac scăderi în minte.

Nu știu pe de rost numărul de mobil al mamei. Trebuie să-l caut în agendă, deși o sun tot timpul.

Nu țin minte numele firmei la care lucrează tata. Nici nu-l mai întreb, fiindcă de câte ori îl întreb, el dă ochii peste cap și spune:

— Albie, dar ți-am mai *spust*

Dar eu nu-mi amintesc.

Nu știu câte monede de cinci cenți sau de zece cenți sunt într-un dolar. Darren Ackleman spune că toți copiii reușesc să învețe asta încă din clasa întâi. Cumva eu n-am reușit.

Nu știu care este capitala statului Arkansas, dar nu-mi pasă. Arkansas să învețe singur numele capitalei lui.

Nu știu cum se face un vulcan în miniatură și nu știu cum este să-ți fie ales proiectul pentru Târgul de Științe ca să fie expus în sala de sport cu prilejul „Serii Părinților”.

Nu știu cum poate cuiva să-i placă *Johnny Tremain*.

Nu știu cum să-l fac pe tata să zâmbească în loc să strângă din fălci atunci când se uită în carnetul meu de note.

Nu știu cum s-o conving pe mama să nu-și mai facă atâtea griji pentru mine, deși ea zice că nu-și face griji.

Nu știu de ce o dau mereu în bară, deși mereu mă străduiesc din toate puterile. Aș face și mai multe dacă aș

putea, pe cuvânt. Dar nu știu cum.

Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu.

Zile de gogoși

Joi seara, împreună cu Calista, am repetat și am tot repetat cuvintele cu ajutorul cartonașelor.

Cel mai mult am reușit să scriu corect cinci cuvinte. Iar cinci nu însemna perfect.

După ce am făcut duș și m-am îmbrăcat în pijama, i-am spus Calistei că simt că m-a prins o răceală, dar mi-am dat seama că nu mă crede.

— Acum treizeci de minute, când am luat cina, nu erai răcit.

— A început așa, deodată, i-am explicat.

— Mmm-mmm, a spus ea strângând din buze.

A dezlipit titlul *Johnny Tremain* de pe volumul din seria *Căpitanul Chilot* pe care tocmai îl terminasem de citit și l-a lipit pe următorul.

— Și răceala asta nu are nimic de-a face cu lucrarea de control la scriere de mâine, nu-i așa? a întrebat.

Am dat din cap că nu.

— Zău că nu mă simt bine, am spus.

Asta era adevărat. De fiecare dată când îmi aminteam de lucrarea de control și de faptul că nu voi reuși să scriu cele zece cuvinte sută la sută perfect, începea să mi se facă rău

de la stomac. Ar fi fost mai bine să rămân acasă a doua zi.

Calista și-a lipit palma de fruntea mea.

— Nu ești fierbinte, a spus ea domol, uitându-se la mine cu atenție. Ei bine, cred că vom ști dacă ești într-adevăr bolnav sau nu dacă vei începe să simți junghiuri puternice sub coaste, în stânga. De obicei ăsta este primul semn de răceală.

Tocmai voiam să-mi ridic mâna să văd dacă simt vreun junghi acolo, unde spusese Calista, dar am observat expresia de pe chipul ei și m-am oprit.

— Este adevărat? am întrebat-o.

Ea a făcut o mutră și mi-a spus:

— Nu.

Mi-am lăsat mâna înapoi în jos.

— Atunci nu mă doare deloc în coaste.

— Albie...

Calista s-a așezat pe pat și a bătut ușor cu palma pe cuvertură, făcându-mi semn să stau lângă ea. Am șezut. Ea m-a privit multă vreme fără să spună nimic. Era ciudat. Apoi s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră. Eu am rămas pe loc. Nu știam ce să fac.

Când s-a întors, am văzut că ținea în mână rucsacul ei albastru. S-a așezat pe pat și a scos din rucsac un teanc de bucăți de hârtie de toate felurile. Unele erau groase, altele

arătau de parcă ar fi fost rupte din caietul ei de desen, fiindcă aveau marginile zdrențuite pe o latură. Le-a răsfoit, apoi mi-a întins-o pe una dintre ele.

M-am uitat la ea cu atenție. Hârtia era acoperită cu desene, toate făcute cu creionul. Înfățișau tot felul de oameni. Unii ședeau, alții stăteau în picioare, alții erau culcați. Arătau exact ca oamenii adevărați, nu ca cei din desenele pe care le făceam împreună cu Calista. Multe desene înfățișau doar părți din oameni, coate alături de o pereche de picioare încrucișate, iar alături de acelea, trei perechi de picioare. Mâini erau peste tot, unele cu palma deschisă, altele ținând câte un creion, altele cu pumnul strâns. Câteva desene erau mângălite, de parcă le începuse, dar renunțase să le mai termine.

— Tu le-ai făcut? am întrebat-o.

Ea a dat din cap că da. Încă tot mai răsfoia prin teancul de foi de hârtie.

— Pentru cursul de desen, a spus.

Apoi a aruncat o privire scurtă spre foaia din mâna mea.

— Uite! mi-a spus. Aici!

Și a lovit cu vârful degetului un bilețel albastru lipit în partea de sus a colii de hârtie.

— Asta e din partea profesorului meu, domnul Milton.

Am citit ce scria pe bilețel.

Lipsește perspectiva

Nu pricepeam ce însemna asta, dar după cum strângea Calista din buze în timp ce se uita la bilețul, îmi dădeam seama că nu era un lucru bun.

— Uite încă unul! a spus apoi, dându-mi o altă foaie de hârtie plină de desene.

Pe bilețelul lipit pe foaia aceea scria: *întunecat*. Calista mi-a mai dat o foaie de hârtie, apoi alta, apoi alta și încă una. Pe fiecare era lipit câte un bilețel:

Linii nesigure Nu ai prins mișcarea Rigid!

Desenează ceea ce VEZI

Tu nu te străduiești chiar deloc?

După ce am terminat de citit toate bilețelele, Calista mi-a spus:

— Nu-l pot suferi pe domnul Milton.

M-am uitat la ea:

— Zău?

Asta cred că m-a luat prin surprindere, fiindcă nu-mi venea să cred că ea putea să nu sufere pe cineva. Dar cred că nici eu n-aș fi putut suferi o persoană dacă mi-ar fi scris astfel de bilețele.

— Zău, a spus ea. Dar merg la cursul cu el în fiecare săptămână, fiindcă așa trebuie.

Începeam să pricep ce voia să spună cu asta.

— Și nu răcești niciodată? am întrebat.

Dar eram sigur că știu care va fi răspunsul ei. Calista a scuturat din cap că nu.

— Știi ce fac în schimb?

Nu am răspuns, fiindcă nu știam ce făcea. Mi-a spus ea:

— Am găsit un loc unde se vinde înghețată la cornet, chiar lângă școală. „Tasti D-Lite”, cel despre care mi-ai spus tu, mai ții minte?

Îmi aminteam.

— Și îmi promit că în fiecare marți după-amiază, după ce se termină ora, am să trec pe acolo și am să mănânc o înghețată.

— Cu bombonele pe ea? am întrebat, fiindcă știam că îi plac.

— Cu o mulțime de bombonele, a spus.

— Nu sună rău deloc.

— Așa-i? Așa că acum, în fiecare marți dimineața când mă trezesc, în loc să mă gândesc: „Of, iar am oră cu domnul Milton astăzi!”, încerc să mă gândesc: „Ura, astăzi după ore merg să mănânc o înghețată!”

Am strâns din ochi, neîncrezător.

— Și funcționează? am întrebat. Nu-ți mai vine să te îmbolnăvești?

Calista a dat din cap.

— De cele mai multe ori nu-mi mai vine.

M-am gândit puțin la asta.

— Se poate ca mâine să fie ziua mea de înghețată? am întrebat.

Calista mi-a întins volumul pe care scria *Johnny Tremurici*, în loc de *Căpitanul Chilot*.

— Cred că trebuie să fie.

— Bine, am spus. Dar în loc de înghețată, n-aș putea să mănânc gogoși? Fiindcă gogoșile îmi plac și mai mult.

— Bine, am eu grijă să mergem la gogoși după ce ieși de la școală, a spus Calista.

— Am putea merge la gogoșeria de pe 78th Street? Acolo au cele mai bune gogoși. Mai bune și decât cele de la magazinul nostru.

— Sună perfect.

— Dar, știi, gogoșeria e la celălalt capăt al 78th Street. E cam departe.

— Nu este prea departe pentru ziua de gogoși. Acum la culcare cu tine, Albie, da? Noapte bună!

— Noapte bună, Calista!

„Gogoși!” m-am gândit după ce am terminat de citit și am stins veioza. „Gogoși!” Din când în când îmi mai venea în minte lucrarea de control de a doua zi, dar în general Calista avea dreptate. Era mult mai bine să aștept cu nerăbdare ziua

de gogoși decât să aștept lucrarea de control la scriere.

După aceea

Lucrarea de control a decurs binișor. Aveam să aflu ce notă am luat abia luni, dar cred că nimerisem mai mult de patru cuvinte. Poate că făcusem chiar perfect.

Când am ajuns la gogoșeria de pe 78th Street, Calista m-a lăsat să-mi cumpăr o gogoasă cu ciocolată, *plus* o gogoasă cu gem. Au fost foarte bune amândouă. Aproape că meritase să dau o lucrare de control la scriere pentru ele.

Aproape.

Luni

Luni domnul Clifton ne-a spus următoarea glumă:

— Care este măsura penarului?

Iar răspunsul a fost: „*Liniarul*”.

La gluma asta nu a râs nimeni.

— Trebuie să vă străduiți mai mult, domnule profesor, a spus Savannah.

La asta, domnul Clifton a început să râdă. Cred că gluma asta n-o va spune și elevilor de anul viitor.

Șase cuvinte

Am reușit să scriu corect șase cuvinte la lucrarea de control. Șase cuvinte întregi! mai multe decât oricând până atunci. L-am scris corect până și pe *îndeosebi*.
I-N-D-E-O-S-E-B-I.

Limba. Pe ăsta l-am greșit, fiindcă am scris *n* în loc de *m*.

— Asta e un cuvânt greu, mi-a spus Calista după ce a bătut palma cu mine, felicitându-mă pentru cele șase cuvinte reușite. Și eu îl scriu greșit câteodată.

Cred că asta era o minciună, dar am lăsat-o așa.

Fotbal. Și pe ăsta îl greșisem. *Fotbal* ar fi trebuit să fie un cuvânt ușor, dar am scris din loc de *t*. M-am încurcat și am dat-o în bară.

— Așa se întâmplă uneori. Greșești la ce este cel mai ușor, a spus Calista.

Calista m-a dus la magazinul de la parter și i-a povestit lui Hugo cum am scris eu șase cuvinte corect, iar el a fost impresionat așa de tare, încât mi-a dat o prăjitură „labă de urs” enormă, pentru care a zis că nu trebuie nici măcar să-i aranjez paharele. Eu totuși i le-am aranjat. Și i-am mai aranjat și o grămadă de banderole de carton pentru pahare.

Hugo și Calista au stat puțin de vorbă.

Nu mă puteam hotărî dacă să mă bucur pentru cele șase cuvinte sau nu. Pe de o parte, șase cuvinte însemna destul de bine. Nu mai reușisem niciodată atâtea. Dar, pe de altă parte, șase nu însemna perfect. Nu era nici măcar aproape perfect. Iar tata spusese că trebuie să fac perfect.

Cât timp l-am așteptat pe tata să ajungă acasă, am simțit numai noduri în stomac, de parcă înghițisem o frânghie.

Eram curios ce va zice despre cele șase cuvinte când îi voi spune de lucrare. Dar când a ajuns acasă, tata nu m-a întrebat nimic despre lucrarea mea de control la scriere. Așa că nu i-am spus nici eu nimic. Și de fapt nu m-a întrebat despre lucrare toată săptămâna. Poate că a uitat, eu așa cred.

Nu mă puteam hotărî dacă să mă bucur sau nu pentru asta.

Plânsul

Când a venit să mă ia de la școală, Calista se purta foarte ciudat. Nu vorbea și își tot trăgea nasul. Și a uitat până și pe ce stradă locuiesc. Credeam că știe asta.

— Ai plâns înainte să vii să mă iei de la școală, i-am spus când mi-am dat seama ce se întâmplase.

— Ba nu, a spus ea.

Dar știam eu foarte bine cum arată cineva care a plâns. Știam și cum sună. Am auzit-o după ce am ajuns acasă, când a intrat în baie. Spunea că trebuie să meargă la toaletă, dar și asta a fost o minciună, fiindcă am auzit-o vorbind la telefon. Cred că încerca să vorbească în șoaptă, dar dacă era într-adevăr intenția ei, atunci nu prea îi ieșea. N-am putut înțelege niciun cuvânt din ce spunea, mi-am dat seama doar că era foarte furioasă. Apoi deodată am auzit limpede câteva cuvinte. Cinci cuvinte, mai exact:

— Gus, te rog, ascultă-mă!

Atunci mi-am dat seama că vorbea cu Gus.

— Te porți ca un idiot.

Astea au fost următoarele cinci cuvinte pe care le-am înțeles.

După voce părea și mai furioasă, dar n-am încercat să mai înțeleg celelalte cuvinte. Am mers în camera de zi și m-am așezat pe canapea.

Nu știam nimic despre acel Gus, dar știam că nu putea fi o persoană foarte cumsecade de vreme ce Calista îmi spusese că trebuie să meargă la toaletă și în schimb, după ce intrase în baie, chinuindu-se să vorbească în șoaptă, ajunsese să ridice tonul. Persoanele cumsecade nu-i aduc pe ceilalți în stare să strige șoptind în loc să folosească toaleta.

Oricum, nu-mi plăcea de el. Am hotărât în sinea mea că probabil Calista avea dreptate. Gus chiar era un idiot. Apoi am început să mă mir cum poate o fată așa de isteată cum e Calista să aibă un prieten care era așa de idiot. Cred că nu mă pricep eu prea bine la tras concluzii, fiindcă povestea asta pur și simplu nu avea nicio noimă din punctul meu de vedere.

Supereroi

Joi, după ce ne-am plictisit de repetat cuvintele după cartonașe, Calista tocmai îmi mai arăta niște trucuri la

desen, când deodată m-a întrebat, scărpinându-se pe nas cu capătul cariocii:

— Ei, și până la urmă ce superputere are Omul-gogoasă? Mănâncă gogoși? Sau face gogoși?

— Nu are nicio superputere, am răspuns, clătinând din cap. Doar că îi plac foarte mult gogoșile.

— Dar e un *supererou* \ a spus Calista. Asta înseamnă că trebuie să aibă o superputere.

— Nu, am spus eu, aproape sigur că nu avea dreptate. Unii oameni nu se pricep la nimic, doar le plac foarte mult gogoșile.

Calista m-a privit mai mult timp, cu carioca ridicată în aer, dar nu a spus nimic. Nici măcar nu s-a mișcat. A rămas pe loc atât de mult timp, încât am început să-mi fac probleme că o să i se usuce carioca, fiindcă nu-i pusese la loc căpăcelul. În cele din urmă însă a clipit din ochi, s-a uitat la foaia de hârtie și a spus:

Bine, Albie. Uite, am să-ți arăt cum să desenezi picioarele.

— Mersi, am răspuns.

Exact ca mine

Mamei îi place să se uite prin hârtiile din dosarul meu cu materiale de luat acasă în fiecare seară, asta dacă nu ajunge acasă prea târziu. Eu încerc să-mi țin hârtiile în ordine, dar se întâmplă câteodată să uit și să le pun mototolite.

Așadar mama se uita prin dosarul meu, când deodată a exclamat foarte încântată:

II- Albie! Albie!

În prima clipă am crezut că o să-mi spună ce mândră este de mine pentru că am citit așa de mult din *Johnny Tremurici* (chiar dacă de fapt nu citisem *Johnny Tremurici*, ci încă trei volume din seria *Căpitanul Chilot*, dar ea nu știa asta). Oricum, nu din cauza asta exclamase așa, „Albie!”

III- Ce este? am întrebat, încercând să trag cu ochiul pe după brațul ei. Ce s-a întâmplat?

Mama a pus dosarul pe masă și a spus:

IV- Nu mi-ai spus până acum că urmează să aveți alegeri pe clasă.

Știam că zâmbește chiar și fără să mă uit la chipul ei, fiindcă avea o voce foarte încântată.

V- Tu pentru ce post vrei să candidezi?

Am netezit pe masă cele două bancnote de câte douăzeci de dolari pentru mâncarea chinezească și le-am aranjat frumos una peste cealaltă.

VI- Nu candidez pentru niciun post, i-am spus mamei. Doamna Rouse mi-a spus că nu este obligatoriu. Doar dacă vrem noi.

VII- Știi, a spus mama, scoțând foaia aceea de hârtie din dosar și așezându-se mai bine pe scaun, eu în clasa a zecea

am fost aleasă casieră. I-am întrecut pe cinci colegi de-ai mei.

Arăta foarte fericită amintindu-și de asta.

Am pus bancnota de deasupra dedesubtul celeilalte și le-am aranjat din nou. Mă gândeam că în curând o să se audă soneria la ușă, fiindcă mama telefonase după mâncare în urmă cu cel puțin douăzeci de minute și începea să mi se facă foame. De obicei curierii care aduceau mâncarea erau foarte rapizi.

VIII- Nici măcar nu sunt alegeri de-adevăratelea, am spus. Suntem doar în clasa a cincea. E o prostie, oricum. Președintele clasei face prezența, iar vicepreședintele aprinde și stinge luminile în clasă. Lucruri din acestea fără importanță.

Șeful de palier răspundea de permisele elevilor care voiau să meargă la toaletă în timpul orelor. Mie mi se părea că să fii responsabilul cu permisele pentru toaletă era cea mai scârboasă sarcină din lume.

IX- Dar de undeva trebuie să începi și tu, nu? a spus mama. Asta ar fi o ocazie bună să te familiarizezi cu sistemul alegerilor pentru când vei vrea să candidezi mai târziu, în liceu. Până când trebuie să te hotărăști?

X- Până peste două săptămâni. Dar m-am hotărât deja că nu vreau.

Mama a clătinat din cap și a pus foaia de hârtie înapoi în dosar, fără să se uite măcar la toate lecturile din jurnalul de lecturi.

XI- Nu le strica celorlalți tot cheful, Albie! Cine știe, poate că vei ajunge și tu casier exact ca mine. Nu ți-ar plăcea?

Apoi a sosit mâncarea. Când i-am cerut restul, Wei s-a încruntat la mine și n-a mai spus *șuișii*. A rămas în prag mai multă vreme și nu a plecat decât după ce i-am spus la revedere. Mie asta mi s-a părut ciudat, fiindcă de obicei Wei era așa de prietenos. Dar după aceea, în timp ce mâneam, parcă am simțit ceva neplăcut în stomac, iar când mama s-a ridicat să mai aducă apă, am calculat cu creionul pe șervețel și mi-am dat seama că îi dădusem bacșiș doar șaizeci de cenți.

Atunci am fost sigur că n-am să fiu niciodată casier.

Joi

Joi domnul Clifton s-a uitat la noi, a ridicat din sprâncene și a spus:

XII- Dacă aveți două mingi de tenis în buzunarul stâng și șapte mingi de tenis în buzunarul drept, înseamnă că aveți ce?

Cu toții am început să ne foim în bănci și n-am răspuns nimic. Nu știu la ce se gândeau ceilalți, dar eu mă gândeam că domnul Clifton ar fi trebuit să ne spună prima dată o

glumă, ca de obicei, și nu înțelegeam de ce încerca să ne pună direct la calcule. Nu prea eram încântat de treaba asta.

Însă după aceea domnul Clifton și-a lăsat capul în jos, ne-a privit peste ramele ochelarilor și a spus:

XIII- înseamnă că aveți... buzunare foarte-foarte mari!

În clipa aceea s-a declanșat o adevărată explozie de râsete. De cât am hohotit, am fost cât pe ce să cad de pe scaun. Până și Savannah râdea, așa că mi-am dat seama că poanta a fost foarte bună.

Prieteni

Sâmbătă, când eram în parc împreună cu Erlan, frații și surorile lui, plus cele două bone ale lor, l-am văzut pe Darren Akleman. Dădea pase cu mingea de fotbal împreună cu tatăl lui. Eu și Erlan jucam poker pe o bancă. Între timp ceilalți alergau și ei pe acolo, țipând. Era plin de aparate de filmat peste tot, dar pe mine nu aveau voie să mă filmeze, fiindcă eu eram ăla care „Nu are acordul!” Cred că Erlan se bucura că nu mă pot filma, fiindcă în felul acesta tipii cu aparatele de filmat ne lăsau în pace pe amândoi să ne vedem de jocul de cărți.

— Ala este, i-am spus în șoaptă lui Erlan. Băiatul ăla afurisit de la școala mea. Darren. Cel cu gândacul.

Erlan a ridicat capul și s-a întors în spate să-l vadă pe Darren care era împreună cu tatăl lui de cealaltă parte a

spațiului verde. Când s-a întors, aproape că i-am văzut cărțile, dar am încercat să nu mă uit la ele, fiindcă asta ar fi însemnat să trișez.

Calista, care stătea pe bancă lângă noi, a ridicat și ea privirile să-l vadă pe Darren, dar nu a spus nimic despre el, a continuat să deseneze mai departe în caietul ei.

XIV- Ala cu mingea de fotbal? a întrebat Erlan, întorcându-se înapoi spre mine.

XV- Da, am spus.

XVI- Arată exact așa cum și miroase.

Am izbucnit în râs. De fapt Darren nu mirosea nicicum, dar mi-a plăcut că Erlan s-a gândit că miroase cumva.

XVII- Plus trei ghinde! am spus.

După ce Erlan și ai lui au mers acasă și a dispărut și toată echipa de filmare, eu împreună cu Calista am hotărât să mai rămânem puțin în parc și să jucăm cărți, fiindcă era o zi foarte frumoasă, dar și fiindcă tata, care era acasă, ne spusese că îl doare rău capul și nu vrea să fie deranjat. Calista a spus că dacă vrem să nu-l deranjăm, cel mai bine ar fi să rămânem în parc. Așa că am mai stat pe acolo.

Calista mă învăța un joc nou, Spit, în care trebuia să întorci cărțile foarte-foarte repede. M-am descurcat foarte bine la jocul ăsta; de cele mai multe ori am fost mai rapid decât Calista. Uneori însă, de rapid ce eram, îmi alunecau

cărțile printre stinghiile băncii și atunci trebuia să facem o pauză ca să le culeg de pe jos.

Tocmai câștigasem a treia partidă la rând, când deodată am auzit o voce:

XVIII- Hei, Albie!

Când am ridicat privirile, l-am văzut lângă mine pe Darren Ackleman.

Am crezut că Darren o să-mi spună o răutate de-a lui, dar nu s-a întâmplat așa. Nu a spus decât:

XIX- Ei, cum merge?

M-am uitat la Calista, dar ea nu ne băga în seamă. Amesteca mereu pachetul de cărți. Eu nu știam că trebuie să amesteci cărțile atât de mult, dar probabil că așa trebuia.

XX- Destul de bine, i-am spus lui Darren.

Asta era adevărul.

Darren și-a vârât mâinile în buzunare.

XXI- Ce-a fost cu toate aparatele ălea de filmat pe aici? a întrebat. Se turna vreun film?

Calista a început să amestece cărțile foarte zgomotos. Din când în când aranja pachetul, lovindu-l de bancă, apoi iar începea să amestece cărțile. Dar tot nu se uita la noi.

La întrebarea lui Darren despre film, am dat din cap că nu și am spus:

XXII- Erau aici pentru familia prietenului meu, Erlan.

Mi se părea ciudat că Darren nu era răutăcios cu mine cum era de obicei la școală. Așa că am hotărât să nu fiu nici eu răutăcios cu el.

XXIII- Fac un *reality show*, am mai spus.

Darren a căscat ochii cât cepele și a zis:

XXIV- Zău? Marfă! Și tu ești prieten cu el?

Calista amesteca acum cărțile așa de zgomotos, încât a băgat în sperieți o veveriță, care a sărit într-o pubelă de gunoi din apropiere.

XXV- Da, i-am spus lui Darren. Erlan este prietenul meu cel mai bun de șase ani. Locuiește pe același palier cu mine. E un tip grozav. Îi place șahul.

Ultima propoziție nu știu de ce am mai spus-o.

XXVI- I-auzi! a exclamat Darren.

Părea impresionat. Cred că ceea ce îl impresionase era că eu aveam un prieten grozav căruia îi place șahul.

Darren și-a scos mâinile din buzunare, dar le-a băgat înapoi.

XXVII- Ascultă, nu vrei să joci fotbal cu mine și cu tatăl meu? m-a întrebat.

M-am uitat spre Calista, care a ridicat din umeri, amestecând cărțile în continuare.

XXVIII- Faci cum vrei tu, Albie, a spus ea.

Așa că am mers.

Am constatat că Darren nu era chiar așa de răutăcios cum crezusem eu. De fapt, s-a dovedit că era chiar foarte prietenos. Și la fel și tatăl lui. Tatăl lui Darren m-a învățat tot felul de chestii folositoare, ca de exemplu cum să țin mingea de fotbal american și cum s-o arunc astfel încât să se rotească în aer exact așa cum trebuie. Nu m-am descurcat prea grozav la aruncările cu mingea, dar tatăl lui Darren a spus că am potențial.

În tot timpul acesta Calista a rămas pe bancă împreună cu caietul ei de desen. Cred că ei nu-i place fotbalul. Dar am observat că se uita întruna spre noi.

I-am spus tatălui lui Darren că gândacul pe care l-a adus Darren la ora de științe mi s-a părut super grozav. El a râs și a spus că dacă mi-a plăcut gândacul *acela*, ar trebui să trec într-o zi după școală pe la ei împreună cu Darren și să-i văd tot insectarul.

XXIX- Zău? am spus eu, întorcându-mă spre Darren.

XXX- Da, sigur, a spus Darren, zâmbind. Ar fi grozav. Adu-o cu tine și pe prietena ta.

XXXI- Pe Betsy? am întrebat.

Nu știam că lui Darren îi place de Betsy. Dar nici *de mine* n-am știut că îi place până în ziua aceea. Cred că uneori te poți înșela în legătură cu oamenii.

XXXII- Nu știu sigur dacă va putea veni.

Lui Betsy îi plăceau insectele, dar nu-i plăcea de Darren.
De asta eram foarte sigur.

XXXIII- Nu, a spus Darren. Voiam să zic pe prietenul tău, pe Erlan.

XXXIV- Aha, am spus. Bine.

XXXV- Fetele nu se pricep la insecte, a adăugat Darren.

Și nu știu de ce, dar după ce a spus asta, am dat din cap ca și când așa aș fi crezut și eu, deși nu era adevărat. Eram aproape sută la sută sigur că lui Erlan insectele i se păreau scârboase.

XXXVI- Acum cred că trebuie să plecăm. Mă bucur că te-am cunoscut, campionule, a spus tatăl lui Darren, punându-mi o mână pe umăr.

Mi-a plăcut că mi-a spus „championule”. Nu-mi mai spusese nimeni așa niciodată.

XXXVII- Și eu mă bucur, domnule Ackleman, am spus. Mulțumesc că m-ați învățat fotbal.

Darren a întins pumnul înainte. Înțelegând că vrea să ne salutăm așa, i-am lovit pumnul cu al meu. Pumnul lui Darren avea niște încheieturi foarte ascuțite.

XXXVIII- Ești cool, Albie, a spus. Ne vedem luni!

În timp ce se îndepărtau, l-am auzit pe tatăl lui Darren spunând:

XXXIX- Uite ce prieten de treabă ai, Darren.

Prieten! Darren Ackleman era prietenul meu și eu habar nu aveam.

XL- Te-ai distrat bine? m-a întrebat Calista când m-am întors la bancă.

Își adunase deja toate lucrurile în geantă și se pregătise să mergem acasă.

XLI- Da, am răspuns. Darren și tatăl lui sunt destul de drăguți.

Calista a ridicat din sprâncene ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar nu a spus nimic. Doar și-a săltat rucsacul pe umăr.

XLII- Ce? am zis.

Mă întrebam ce anume ezita să-mi spună.

XLIII- Nimic, doar...

Calista își pironise privirile în jos, spre iarbă. În cele din urmă s-a uitat iar la mine.

XLIV- Doar să fii atent, ne-am înțeles?

XLV- La ce să fiu atent? am întrebat.

Nu înțelegeam la ce trebuie să fiu atent. Suna de parcă ar fi fost prin preajmă un câine gata să mă muște sau de parcă aș fi fost pe punctul de a aluneca într-o baltă de noroi sau așa ceva.

Calista mi-a pus în mână resturile de mâncare, apoi am pornit împreună pe alee către blocul nostru.

XLVI- Câteodată... a spus ea încet, dar apoi s-a oprit și mi-a arătat cu mâna spre pubelă.

Eu am aruncat punga cu mizerie în pubelă.

XLVII- Câteodată, a continuat Calista, oamenii sunt amabili numai din interes.

Cu asta m-a buimăcit de tot. Cum să fie cineva amabil din interes? Iar după aceea m-am buimăcit și mai tare, fiindcă mi-am dat seama că probabil se referea la Darren.

XLVIII- Dar el e prietenul meu, i-am spus.

Doar așa spusese tatăl lui. Și am adăugat:

XLIX- Și a zis că sunt cool.

Calista a oftat și a spus:

L- Albie, eu n-aș vrea să suferi, asta-i tot. Promite-mi că ai să fii atent cu băiatul acela.

LI- îți promit, i-am spus Calistei, fiindcă mi-am dat seama că e supărată și nu-mi plăcea să o știu supărată.

Dar nu eram sigur de ceea ce îi promisesem, fiindcă nu știam la ce se referise când îmi spusese să fiu atent. Și oricum, ceea ce spunea ea era o prostie. Cum să îmi *facă* mie Darren vreun rău? Prietenii nu-ți fac rău.

Tata și-a amintit de lucrarea de control la scriere. La trei săptămâni de la ședința cu părinții m-a întrebat cum mai stau cu notele. Așa că i-am arătat-o pe ultima.

Șapte. Șapte cuvinte corecte! mai multe decât reușisem la

orice altă lucrare până atunci. Calista mă premiase cu două gogoși cu ciocolată după ce îi arătasem lucrarea.

Dar, după mutra pe care a făcut-o tata când a văzut nota C scrisă pe lucrare, mi-am dat seama că de la el n-am să primesc nicio gogoasă.

— N-am greșit decât trei cuvinte, am spus cu o voce subțirică. Înseamnă că am făcut bine șapte cuvinte. Adică aproape pe toate.

Albie, a spus tata încet, punând foaia pe masă, *aproape* nu este nici pe departe destul.

Ce înseamnă să fii cool

Iată ce înseamnă să fii cool:

Înainte de începerea orelor copiii care sunt cool se joacă Pokémon lângă cișmele. Am aflat asta luni, când am ajuns la școală. Darren m-a văzut urcând treptele și m-a tras într-acolo. Până atunci eu nu știam că dacă vrei să fii cool trebuie să joci Pokémon la cișmele; nu-mi spusese nimeni. Eu credeam că cișmelele sunt făcute numai ca să bei apă din ele.

Copiii cool nu ridică mâna în timpul orelor ca să răspundă la întrebările profesorilor. Pe asta mi-a spus-o Darren. Îmi plăcea regula asta, fiindcă eu oricum nu știu aproape niciodată răspunsurile la întrebările pe care le pune doamna Rouse. Poate că de fapt eram și eu cool dintotdeauna, dar nu

știusem până atunci.

În pauze copiii cool se joacă *tetherball*⁹, iar la jocul ăsta sunt destul de bun.

Singurul lucru dintre cele pe care trebuia să-l fac ca să fiu cool și care nu-mi era pe plac era faptul că în pauza de prânz nu mai puteam să stau lângă Betsy, fiindcă Darren îmi spusese că dacă ești cool nu stai lângă copiii care nu sunt cool, iar Betsy categoric nu era cool, așa zicea Darren.

LII- Poate că și Betsy este cool, am spus eu în timp ce ne luam din dulăpioare mâncarea pentru prânz.

Betsy tocmai se uita la mine, încruntându-se fiindcă vorbeam cu Darren. Nu-mi plăcea privirea ei.

LIII- Nici ea nu ridică mâna în timpul orelor, am adăugat.

Darren a strâmbat din nas și a spus:

LIV- Bă-Bă-Bă-Betsy nu este cool.

Începeam să cred că nu pricep eu bine ce anume este cool și ce nu.

I-am spus lui Darren că trebuie să vorbesc cu doamna Rouse despre ceva și că după aceea merg și eu în sala de mese. Dar de fapt nu aveam nimic de vorbit cu doamna

⁹ Joc care se joacă în perechi, cu ajutorul unei mingi legate cu o sfoară de vârful unui stîlp fixat în pământ. Cei doi jucători încearcă să lovească mingea în sensuri opuse, astfel încît sfoara să se rotească în jurul stîlpului.

profesoară. Îl mințisem pe Darren. După plecarea lui m-am asigurat că nu mă vede nimeni și m-am strecurat până lângă dulăpiorul lui Betsy. Am găsit-o acolo; tocmai își scotea jacheta din dulăpior.

LV- Salut, am spus.

Ea nu a spus nimic, ceea ce era destul de normal, doar că de obicei *se uita* la mine când nu răspundea, iar de data aceasta nu s-a uitat la mine. Asta nu mi s-a părut normal deloc. Și nu mi-a plăcut.

LVI- Hm... Betsy, tu știi să joci Pokémon? am întrebat-o.

Betsy iar nu s-a uitat la mine. Părea încurcată și furioasă. Era o expresie care nu-mi plăcea deloc. M-am străduit să-i explic:

LVII- Pentru că toți copiii cool joacă Pokémon. Iar eu sunt cool acum, așa că învăț și eu jocul ăsta și m-am gândit că dacă ai ști și tu să joci, atunci ai fi și tu cool împreună cu mine și atunci am putea să stăm iar împreună în pauza de prânz. N-ar fi plăcut?

Mie mi se părea că sună bine.

LVIII- Oricum, am adăugat, dacă nu știi Pokémon, te pot învăța eu. Vreau să zic, după ce voi ști și eu mai bine. Încă nu știu chiar așa de bine.

Probabil că nu m-am priceput eu să-i explic prea bine ce și

cum cu Pokémon și ce trebuie să faci ca să fii cool și toate astea, fiindcă expresia de pe chipul lui Betsy s-a schimbat brusc și de unde înainte îmi păruse nedumerită și furioasă, acum arăta furioasă-furioasă. Ceea ce era mai rău.

Dar n-am apucat să-i explic mai bine, fiindcă Betsy a început să vorbească și chiar dacă i-a luat foarte mult timp (mai mult decât de obicei) să rostească acele cuvinte, am așteptat până ce a spus ce avea de spus fără s-o întrerup, fiindcă Betsy nu putea suferi să fie întreruptă până ce termina de vorbit, iar eu am vrut să fiu amabil. Și cool.

LIX- N-n-n-nu! mi-a spus ea. T-t-t-tu n-nu e-e-ești c-ccool.

Nu-mi venea să cred că pentru *asta* mă chinuisem să am atâta răbdare.

Apoi Betsy a pornit spre sala de mese ca o furtună. Și-a și uitat pachetul cu merindea pentru prânz în dulăpior. M-am gândit să i-l duc eu, dar după aceea am hotărât să nu i-l duc. Nu mă simțeam prea grozav în momentele acelea. Nu mă simțeam decât cool.

A fost prima pauză de prânz de la începutul anului școlar în care nu am primit niciun *ursuleț* gumat.

LX- Da' ce naiba face sora ta acolo? l-am întrebat pe Erlan când am ajuns în apartamentul lui.

Ne jucam Operații, doar că nu ne mai puteam juca în

cetatea lui Erlan făcută din plapumă, fiindcă sora lui, Ainyr, se ascunsese acolo și plângea.

LXI- Cred că s-a despărțit de prietenul ei, mi-a spus Erlan. Și o ține tot într-o boceală de atunci.

Asta m-a mirat așa de tare, că am scăpat o piesă, osul de la cot, pe care tocmai îl scoteam cu penseta și s-a declanșat alarma jocului.

LXII- Ainyr are un *prieten* am întrebat. Dar este numai în clasa a șaptea!

Erlan a luat penseta.

LXIII- E într-a opta, a spus, prinzând ușor osul. Și nu mai are un prieten. De aia e așa de supărată.

LXIV- Aha!

LXV- Oricum, se comportă ca un copil. Nu erau împreună decât de vreo o săptămână, a spus Erlan destul de tare ca să-l audă și Ainyr.

LXVI- Taci din gură, Erlan! a strigat ea din cort.

Erlan mi-a dat penseta și am început să caut o piesă pe care s-o pot scoate ușor. Care să fie: mărul lui Adam, căluțul din coapsă sau fluturele din burtă?

LXVII- Eu nu cred că am să fiu împreună cu cineva niciodată, i-am spus lui Erlan. Sună îngrozitor.

El a dat ochii peste cap.

LXVIII- N-ai de unde să știi asta. Ieri Ainyr a petrecut

două ore ștergându-și din telefon toate fotografiile cu el. Două ore! Știi câte fotografii înseamnă asta? Și asta după numai o săptămână!

LXIX- Erlan, vezi că dacă ies de-aici, îți trag vreo două! a urlat Ainyr.

LXX- Ba nu-mi tragi niciuna, a strigat Erlan. Fiindcă pentru asta ar trebui să vii până aici și atunci eu aș ocupa cetatea.

Cât am stat eu acolo, Ainyr nu a ieșit deloc din cetate. Am jucat patru partide de Operații împreună cu Erlan și tot timpul ăsta Ainyr a plâns.

LXXI- Mai ai pozele cu Gus în telefon? am întrebat-o pe Calista a doua zi, după școală.

Ea s-a arătat mirată că întreb. Dar a fost și încântată.

LXXII- Sigur că da! a spus, scoțându-și telefonul din buzunar. Vrei să le vezi?

Și a început să răsfoiască pozele. Am clătinat din cap.

LXXIII- Nu, mersi, am spus. Pot să merg până la Hugo și să-mi cumpăr gogoșa acum?

Calista s-a încruntat și și-a băgat telefonul înapoi în buzunar.

LXXIV- Bine, fie, a spus.

Astfel mi-am dat seama că încă era prietenă cu Gus.

Tetherball

Acum că eram cool, îmi petreceam pauzele de prânz împreună cu Darren și cu ceilalți copii care erau cool și jucam *tetherball* împreună cu ei. Eram destul de bun la jocul ăsta, dar o dată mi s-a părut că mingea e pe punctul de a mă lovi în cap și m-am tras iute înapoi. Atunci Candace Sims a râs de mine. În pauza de prânz noi, toți copiii cool, mâneam cât puteam de repede, ca să ne rămână timp să ne întâlnim cu Sage Moore pe terenul de *tetherball*. Sage era cel mai bun prieten al lui Darren, dar el nu putea mânca împreună cu noi, fiindcă trebuia să stea la masa „fără ouă”, împreună cu ceilalți copii care aveau alergii.

Pe mine nu mă deranja foarte tare că nu trebuia să mănânc împreună cu Sage Moore.

— Ție îți place Carrot Squash? m-a întrebat Sage vineri când ne-am nimerit alături de el la coadă, așteptând să ne vină rândul la *tetherball*.

Am simțit eu că întrebarea lui e ca un fel de test după cum a rostit-o, de parcă ar fi existat un singur răspuns corect, pe care el știa deja că eu nu-l cunosc.

LXXV- Nu știu, am spus încet.

Nu voiam să dau un răspuns greșit, dar nici să spun o minciună nu voiam.

LXXVI- N-am gustat niciodată, am adăugat.

La asta, Sage a început să râdă așa de tare, că s-a înecat

cu propria lui salivă.

LXXVII- Doamne sfinte! zicea el printre hohote de râs. Cică n-a gustat niciodată!

Candace a întins brațul pe lângă mine, i-a tras lui Sage un pumn în spate, probabil ca să nu se mai înece. Mie nu-mi trecuse prin minte să fac așa ceva, să-i trag lui Sage un pumn. În plus, ce-mi păsa mie dacă Sage Moore se îneacă sau nu? (Poate că nu era foarte frumos să gândesc așa, dar așa simțeam.)

LXXVIII- Carrot Squash¹⁰ nu este un fel de mâncare, mi-a spus Darren.

Darren juca *tetherball* așa de bine, că putea și vorbi în timp ce juca.

LXXIX- E un joc video, a adăugat și a lovit mingea.

Buf! Nasim Johnson a lovit mingea înapoi. *Buf!*

LXXX- Și e super cool! (*buf!*) Ți-ar plăcea și ție. (*buf!*) Tu ești un iepure (*buf!*) și tot umbli de colo colo și omori niște morcovi vorbitori (*buf!*) care fac tot felul de fărădelegi (*buf!*). Iar când mor, morcovii împroașcă peste tot cu suc.

În clipa aceea sfoara de care era prinsă mingea s-a învârtit în jurul stâlpului și a ajuns prea sus. Cum Nasim n-a mai reușit să ajungă până la ea, a învins Darren, iar Nasim a

¹⁰ Denumirea acestui joc înseamnă „terci de morcovi“.

trecut iar în capătul cozii. Următoarea era Lizzy.

LXXXI- Aha, am spus eu.

Eram cam stânjenit fiindcă eu mă gândisem că Carrot Squash este ceva de mâncare. Dar după aceea m-am gândit că dacă nu voiau ca lumea să creadă că e un fel de mâncare, cei care fabricau jocul acela n-ar fi trebuit să-i pună un nume care *sună* ca un fel de mâncare. Așa că era vina lor.

LXXXII- Și este pentru vârsta noastră?

Sage iar s-a înecat de râs, iar Candace a întins brațul pe lângă mine și i-a mai tras câțiva pumni în spate. Eram absolut sigur că în timp ce făcea asta, Candace trăgea o mutră exasperată, dar am hotărât să nu bag de seamă.

LXXXIII- Nu, a răspuns Darren.

Dintr-o singură lovitură mingea s-a învârtit de mai multe ori în jurul stâlpului, ajungând atât de sus, încât Lizzy n-a mai reușit s-o atingă nici măcar sărind în vârful picioarelor.

LXXXIV- E pentru adolescenți, a adăugat Darren.

LXXXV- Oh, am spus.

Candace tocmai se pregătea să intre în joc. Mi-am băgat mâinile în buzunare.

LXXXVI- Atunci eu nu-l pot juca, am spus. Nu am voie decât jocuri pentru copii.

Sage iar s-a înecat de râs.

LXXXVII- Vrei din sucul meu? l-am întrebat pe Sage,

fiindcă acum Candace era la minge și nu mai putea să-i dea pumni în spate.

Îmi mai rămăsese puțin suc de la prânz.

LXXXVIII- Dacă vrei, ți-l pot aduce din geanta mea.

Sage s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebun, iar eu știam că nu sunt.

LXXXIX- Ca să-ți treacă tușea, am adăugat.

Dar el a scuturat din cap că nu. Eu n-aveam nicio treabă, fiindcă oricum probabil că nu este o idee prea bună să bei din aceeași cutie cu cineva care se tot îneacă așa.

Betsy nu a mai venit la prânz în sala de mese. Patru zile la rând a lipsit. Și nu ieșea nici în curte, la jocuri. O dată m-am uitat după ea în timp ce ne îndreptam spre sala de mese ca să văd unde merge și am descoperit că mergea la bibliotecă. În fiecare zi mergea la bibliotecă.

Oare de ce mergea la bibliotecă în pauza de prânz? în bibliotecă nu ai voie să mănânci. Lui Betsy nu-i era foame?

Mă întrebam ce făcea cu toți *ursuleții* gumați dacă nu avea voie să mănânce acolo?

Ponturi utile

Eu tot aș fi vrut să fiu prieten cu Betsy, chiar dacă acum era mai greu fiindcă eu eram cool, iar ea nu. Atunci am hotărât că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să fiu atent ce făceau copiii cool și să-i spun lui Betsy să facă și ea

la fel, ca să învețe și ea cum să fie cool.

Câteva ponturi utile, de asta avea nevoie.

Ideile astea aveau să-i fie foarte de folos și urmându-le, Betsy avea să știe cum să devină cool. Erau lucrurile acelea pe care copiii cool nu ți le spuneau niciodată și pe care toată lumea ar fi vrut să le știe.

Singura problemă era că se pare că Betsy nu mai voia să vorbească deloc cu mine. Probabil fiindcă se simțea aiurea fiindcă ea nu era cool. Din cauză că nu vorbea cu mine, eu nu aveam cum să-i comunic ponturile. În cele din urmă însă am găsit o metodă de a i le transmite. În fiecare zi înainte de începerea orelor îi lăsam lui Betsy un bilețel în bancă. Câte un pont în fiecare zi.

Să nu rămâi niciodată ultima la coadă când mergem la sala de mese.

Ăsta era unul dintre ponturi. Am observat că ăsta era unul dintre lucrurile pe care trebuia să le faci dacă voiai să fii cool: întotdeauna trebuia să ajungi în sala de mese printre primii din clasă.

Să cânți alte cuvinte la cor.

Ăsta era un alt pont foarte util și pe care îl observasem singur. Când aveam cor cu doamna Chilcoat, toți copiii cool stăteau mai în spate și cântau altceva decât trebuia. Unii nu cântau deloc, dădeau doar din gură. Dar cei mai cool, cum

era Sage, cântau ce voiau ei. Cum a fost când doamna Chilcoat ne-a învățat cântecul *Vals cu Matilda*, iar Sage cânta „Pârț cu mă-ta-n șa”. Din câte îmi dădeam eu seama, ceea ce cânta Sage nu însemna nimic, dar se pare că era destul de haios, fiindcă toți copiii cool din spate, acoperindu-și gura cu mâna, se spărgeau de râs, de erau mai-mai să fie prinși. Eu m-am gândit că și ăsta e un lucru cool.

În toate bilețelele pe care i le-am lăsat lui Betsy eu cred că am scris lucruri foarte utile. Îi lăsam în fiecare dimineață câte un bilețel într-un loc în care eram sigur că-l va găsi: în banca ei, în fund de tot. Și știam că Betsy va reuși să descifreze bilețelele mele, fiindcă ea citește foarte bine.

Dar, nu știu de ce, Betsy n-a făcut nimic din ce i-am scris eu în bilețele. Mergea în continuare spre sala de mese tot în spatele rândului, cu mult în urma mea și a celorlalți colegi cool. Stătea în continuare la cor exact în același loc ca atunci când a venit doamna Chilcoat prima dată și nu cânta niciodată alte cuvinte.

Eu totuși am continuat să-i las bilețele în bancă. Câte un bilețel în fiecare dimineață. Fiindcă dacă Betsy nu înțelegea cum să se poarte ca să fie cool, atunci nu aveam cum să mai stăm împreună. Și mie chiar îmi era dor să stau împreună cu ea.

Într-o zi, în timp ce ne așteptam rândul să jucăm

tetherball, Darren mi-a spus:

XC- Albie, ar trebui să candidezi pentru funcția de vicepreședinte al clasei.

Cei care tocmai jucau în clipa aceea erau Candace și Sage. Câștiga Candace.

XCI- Zău? am întrebat.

Îmi ghiorțăia stomacul, fiindcă la prânz mâncasem numai o chiflă, nu și kimchi-ul. Cu o săptămână înainte Nasim spusese că *kimchi* miroase urât și, chiar dacă Darren îi spusese să tacă din gură, după aceea n-am mai vrut eu să mănânc ceva ce mirosea urât.

XCII- De ce? l-am întrebat pe Darren.

XCIII- Ei, de ce! Fiindcă atunci ai fi al doilea din fruntea clasei, a răspuns el.

XCIV- Și primul care ar fi?

XCV- Președintele, tontule!

Darren încă îmi mai spunea uneori „tontule”, deși acum era prietenul meu, numai că o spunea râzând, nu râzând de mine, așa că mi se părea că e în regulă. Chiar dacă de fapt nu îmi convenea prea mult.

XCVI- Și ce ziceai că face vicepreședintele? a întrebat Lizzy.

Lizzy și Nasim făceau brățări din mărgelile, așteptând să le vină rândul la joc.

XCVII- Nu vicepreședintele este ăla care ține evidența pe calendar?

XCVIII- Nu, secretarul ține evidența zilelor de naștere pe calendar, i-a spus Sage.

Sage a sărit să lovească mingea, dar a dat pe lângă, pe când Candace a nimerit-o. *Buf!*

XCIX- Vicepreședintele oprește calculatoarele la sfârșitul orelor și verifică să fie stinse toate luminile după ce ieșim din clasă. Casierul duce lista cu cei care doresc masă caldă la direcțiune, iar responsabilul cu siguranța are în grijă trusa de prim ajutor în timpul exercițiilor de pază contra incendiilor.

C- Președintele este cel care face prezența, a spus Darren, pășind înainte spre stâlpul de *tetherball* după ce Candace l-a eliminat pe Sage. Iar președinte am să fiu eu.

Afirmația asta m-a cam descumpănit.

CI- De unde știi că tu ai să fii președinte dacă încă nu au avut loc alegerile?

CII-Ei, de unde! a spus Darren ridicând mingea pentru serviciu.

Trecând pe lângă mine către capătul cozii, Sage iar a strâmbat din nas.

CIH- Cine altcineva crezi că ar putea câștiga? a întrebat Darren.

CIV- Nu știu, am zis. Cred că și Aleef s-ar descurca destul de bine cu prezența. Sau Grace sau...

În clipa aceea mi-am dat seama că nu mai juca nimeni și m-am oprit. Și Darren și Sage și Candace și Nasim și Lizzy se uitau la mine chiorâș. Și atunci mi-am dat seama că întrebarea lui Darren nu fusese chiar o întrebare.

CV- Tu ai fi un președinte bun, i-am spus lui Darren.

Asta mi se părea mie că ar trebui să spun în momentul acela.

Când am spus asta, Darren a dat din cap, așa că mi-am dat seama că era în regulă. Apoi a ridicat din nou mingea ca să servească.

CVI- Mersi, a spus. Iar tu ai fi un vice pe cînste!

Am zâmbit când a spus asta.

CVII- O să am eu grijă să nu mai candideze nimeni ca să câștigi tu. După aceea vom conduce împreună.

De data aceea a lovit mingea foarte tare.

M-am simțit bine la faza asta și, în timp ce așteptam la coadă să-mi vină rândul la joc, am început să mă întreb de ce oare până atunci mi se păruse că a stinge luminile în clasă era o chestie fără noimă. Avea să fie o sarcină grozavă, iar eu aveam să o îndeplinesc absolut minunat.

„Nu-mi mai lăsa în bancă bilețelele tâmpite! Nu vreau să vorbesc cu tine”.

Asta scria în bilețelul pe care l-am găsit în bancă vineri dimineată.

Nu știam de la cine este și nici de ce ar fi crezut cineva că eu îi lăsam bilețele în bancă. Nu pusesem niciodată bilețele în nicio altă bancă decât în cea a lui Betsy, iar bilețelele pentru Betsy conțineau ponturi super folositoare pentru ca și ea să devină cool, cum eram eu.

Tocmai voiam să-i mai las un bilețel lui Betsy și în dimineata aceea, un bilețel în care scrisesem: *„Poartă șosete din acelea mai scurte, nu din cele lungi”*. Dar Betsy deja era în bancă de la prima oră, așa că n-am putut să-i pun bilețelul. I l-am pus în schimb în dulăpior.

Faceți cunoștință cu familia Kasteev

Vineri seară eu, mama și tata am mers acasă la Erlan ca să vedem primul episod din emisiunea despre ei. Episodul acela se numește episod-pilot, de parcă s-ar pregăti să piloteze un avion sau așa ceva.

Televiziunea este un lucru ciudat.

Și frații și surorile lui Erlan își invitaseră prietenii și mai erau și câțiva adulți, așa că nu prea era loc. Părinții lui Erlan aduseseră și niște scaune pliante, dar tot nu erau destule pentru toată lumea, așa că o parte dintre noi, copiii, a trebuit să stăm pe jos. Am mâncat floricele de porumb și am băut suc, ceea ce în mod normal nu aveam voie după cină, dar de

data aceasta mama a spus că e în regulă. Cei mari au mâncat legume tăiate bastonașe.

— Nu ești încântat? l-am întrebat pe Erlan. O să apari la televizor!

El a ridicat din umeri. Nu prea arăta încântat.

Dar eu unul eram încântat.

Când a început emisiunea, toți au început să șâșâie să se facă liniște, să poată auzi. La început, după titlul

Faceți cunoștință cu familia Kasteev, au apărut părinții lui Erlan, care erau foarte mari pe ecran, apoi toți copiii pe rând.

„Alma!” a spus o voce la televizor.

Atunci a apărut pe ecran o imagine cu sora mai mare a lui Erlan, Alma, mângâind un pisiu. Nu era pisiul familiei Kasteev. Nu știam de unde apăruse pisiul, dar când am vrut să întreb, am fost redus la tăcere.

„Ainyr!” a spus apoi vocea.

Și pe ecran a apărut Ainyr, în fața oglinzii, dându-se cu ruj. Nu știam că Ainyr se rujează.

Apoi au urmat „Roza!”, „Erik!” și „Karim!”, fiecare făcând câte ceva, probabil pentru ca să poată fi deosebiți între ei. „Erlan!” a fost ultimul. Erlan cel de pe ecran a făcut salutul de pe planeta Vulcan.

CVIII- Hei! am spus eu și am râs, înveselit.

După aceea m-am uitat spre Erlan, care stătea lângă mine,

și am băgat de seamă că zâmbea și el. Dar numai puțințel.

A fost o emisiune reușită. Primul episod a fost cel cu petrecerea de ziua lui Erlan și a fraților lui. A fost amuzant să văd totul la televizor după ce fusesem acolo în realitate. Chiar m-au arătat și pe mine o dată într-o imagine, atunci când ne jucam „Farfuriile muzicale”, doar că fața mea era încețoșată, așa că, dacă nu știai că sunt eu, nu aveai cum să-ți dai seama. „Nu are acordul!” am strigat la unison eu și Erlan și am izbucnit în râs.

Ceilalți au început să șșâșâie la noi din nou, dar a meritat.

După emisiune Erlan a venit să doarmă la mine.

CIX- Poți să iei tu sacul de dormit cel bun dacă vrei, i-am spus în timp ce ne așezam în camera de zi. Doar tu ești vedeta de televiziune.

Erlan mi-a aruncat cu o pernă în cap.

CX- Taci din gură! a spus. Poartă-te normal cu mine, ne-am înțeles? Tu trebuie să te porți întotdeauna normal cu mine.

M-am gândit la asta. Și apoi am ridicat perna de pe jos și am aruncat-o spre el.

CXI- Așa? am spus, râzând.

Erlan a râs și el. A ridicat perna de pe jos.

CXII- Exact, a spus și mi-a aruncat-o înapoi.

Ne-am bătut cu perne ca de obicei.

Cred că nu era prea rău ca cel mai bun prieten al tău să fie o vedetă de televiziune.

Cereale –, gogoșele

De regulă Calista nu venea la sfârșit de săptămână. Doar uneori. De regulă nu venea nici dimineața, dar tata lucra la un proiect important, iar mama își schimbase programul de Pilates, așa că mi-au spus că probabil Calista va veni mai des. Pe mine nu mă deranja.

— Putem să cumpărăm niște gogoși? am întrebat-o pe Calista de îndată ce mama a închis ușa în urma ei.

Eram încă în pijama, dar de dragul gogoșilor m-aș fi schimbat. Aș fi făcut aproape orice de dragul gogoșilor.

Calista s-a încruntat și a rămas pe gânduri. Nu știu exact ce era în mintea ei; ăsta era un lucru de care n-aveai cum să fii sută la sută sigur. Dar dacă m-ar fi pus cineva să ghicesc, aș fi pus pariu că se gândește dacă să mă lase să merg să-mi cumpăr gogoși, care erau delicioase, sau să-mi dea la micul dejun ceva mai sănătos, adică ceva ce nu era tocmai delicios.

Cred că până la urmă a câștigat ideea că trebuie să mănânc ceva sănătos, fiindcă am văzut-o că scoate din bufet o cutie de cereale Cheerios.

CXIII- Of, zău așa! am exclamat.

CXIV- Ce e? a întrebat Calista, deschizând ușa mașinii de spălat vase ca să caute un castron curat. Parcă ziceai că

vrei gogoși. Așa că...

A deschis capacul cutiei de Cheerios cu un mic pocnet și mi-a turnat un castron plin de „cereale-gogoșele”.

M-am apropiat încet de bufet. Calista se prostea, știam asta, fiindcă în primul rând eu știam bine care este diferența dintre gogoși și Cheerios, iar gogoșile erau mai gustoase. În al doilea rând, știam când voia să mă păcălească să mănânc lucruri mai sănătoase. Dar dacă tot trebuia neapărat să mănânc ceva sănătos la micul dejun, poate că nu era cea mai rea idee din lume să mă gândesc că aveam în față un castron plin cu niște gogoșele.

CXV- Mersi, i-am spus Calistei.

Apoi, înhățând castronul cu minigogoși din cereale, am pornit spre frigider să iau și laptele.

Până am mâncat eu, iar Calista a mai sorbit din cafeaua pe care și-o cumpărase de la parter, am mai lucrat puțin la supereroii noștri. Eram foarte atent să nu cumva să-mi stropesc desenul cu lapte din greșală. Calista a spus că Omul-gogoașă era într-adevăr reușit, și de data aceasta îmi dădeam seama că nu se prostea.

CXVI- Ție chiar îți plac foarte mult gogoșile, așa este, Albie? m-a întrebat în timp ce sorbeam ultima lingură de lapte.

CXVII- Da, am spus.

Asta era adevărul. Calista a zâmbit.

CXVIII- Cred că tocmai mi-a venit o idee despre ce să-ți iau de ziua ta, a spus.

Cum stăteam pe scaun, mi-am îndreptat umerii.

CXIX- Zău?

Ea a dat din cap că da.

CXX- O gogoasă?

CXXI- Nu-ți spun.

CXXII- Pun pariu că o gogoasă.

Calista a izbucnit în râs.

CXXIII- N-ai ce face, va trebui să aștepti și ai să vezi.

Am împins castronul până în mijlocul mesei și am luat o foaie de hârtie nouă.

CXXIV- O gogoasă, am repetat eu.

Și am început să-l desenez încă o dată pe Omul-gogoasă, cu brațele întinse până la cer. Am hotărât să-l desenez ținând în mâini cea mai mare gogoasă. Acela avea să fie cel mai bun desen de până atunci.

Nimeni

Luni dimineață am ajuns la școală devreme, așa că am mers la cișmea să mă joc Pokémon, dar în clipa în care am ajuns acolo, toată lumea s-a ridicat și a plecat. Asta mi s-a părut ciudat.

CXXV- Bună, Darren! i-am spus lui Darren, care deja se

îndepărta.

Dar el nu s-a întors, ci a mers mai departe. Și asta mi s-a părut cam ciudat.

În timpul primei pauze nu am dat de Darren nicăieri. Nu era afară, jucându-se *tetherball* ca de obicei. Și nu era nimeni la stâlpul cu mingea. Asta era și mai ciudat.

Apoi, în pauza de prânz, când am vrut să mă așez la masă, Darren și-a pus mâna pe bancă, exact în locul în care voiam să stau eu și a spus:

CXXVI- Ce crezi că faci aici, tontule?

Și nu a rostit cuvântul „tontule” ca înainte, în glumă. A spus „tontule” așa cum spunea mai demult, când vorbea serios.

CXXVII- Eu... ăăă...

Am privit în jurul meu. Nimeni nu se uita la mine.

CXXVIII- Voiam să mănânc și eu?

M-am mirat de ce spuseseam asta ca pe o întrebare. Doar în pauza de prânz asta făcea toată lumea, mânca.

CXXIX- Nu aici, mi-a spus Darren. Nu avem nevoie de mincinoși printre noi.

CXXX- Oh, am spus eu. Bine.

Deși eram cam nedumerit. Nu pricepeam despre ce vorbește. Eram absolut sigur că la mine se referise, dar eu nu sunt un mincinos.

CXXXI- De ce ai spus tuturor că băiatul acela, Erlan, este prietenul tău cel mai bun? a întrebat deodată Candace, trântindu-și pe masă cutia sub formă de urs panda. Doar așa, pentru ca ceilalți să creadă că ești cool?

CXXXII- Dar Erlan chiar este prietenul meu cel mai bun, am spus.

Stăteam în picioare, fiindcă deși Darren își trăsese mâna, nu cred că aveam voie să mă așez acolo. Nu știam ce să fac. Din nou nu pricepeam care erau regulile.

CXXXIII- Suntem prieteni foarte buni de când aveam patru ani. Locuiește pe același palier cu mine, am adăugat.

Candace și-a deschis cutia cu mâncarea și a spus:

CXXXIV- Mincinosule! M-am uitat la toată emisiunea de vineri și nu erai acolo.

CXXXV- Ba da, *eram*, am spus.

CXXXVI- Nu-i adevărat, a spus Lizzy. Ne-a spus Candace. De ziua lor de naștere și-au invitat *toți* prietenii, iar tu nu erai acolo. Minți de îngheață apele. Du-te și așază-te în altă parte!

M-am uitat spre Darren.

CXXXVII- Dar... am început eu.

Darren era prietenul meu. Spusese că sunt cool.

— Du-te și așază-te în altă parte, *tontulel* a spus Darren.

Nici măcar o privire nu mi-a aruncat.

Am mâncat la celălalt capăt al mesei, singur. Toți s-au înghesuit unii într-alții în cealaltă parte, de parcă s-ar fi putut molipsi de ceva de la mine.

Toată ziua am fost un nimeni.

Și în ziua următoare am fost tot nimeni.

Și în ziua următoare la fel.

Aș fi vrut ca măcar Betsy să fie în preajmă. Cred că nu mai eram cool, exact ca ea.

Și îmi doream să nu fi fost cool niciodată.

Nu este amuzant

CXXXVIII- Ce i-a spus calculatorul elevului?

Asta ne-a spus domnul Clifton la cercul de matematică. Apoi s-a uitat la noi peste rama ochelarilor, și-a dres vocea și a spus:

CXXXIX- Pune-mă și pe mine la numărătoare!

Eu nu am râs la gluma asta. Nu am râs nici măcar cât Savannah. Cum stăteam morocănos în banca mea, cu brațele încrucișate, am spus doar:

CXL- Cu calculatorul nu se numără, ci se *adună*.

Nici măcar nu am ridicat mâna ca să vorbesc.

Jacob, din spatele meu, a spus:

CXLI- Uau!

În ultimele câteva zile domnului Clifton nu-i prea reușiseră glumele.

Cuvinte

Miercuri, la școală, Darren Ackleman a încurcat-o fiindcă mi-a spus „handicapatele”.

CXLII- Darren, nu le spunem celorlalți copii „handicapați”, a spus doamna Chilcoat cu care făceam orele de cor. „Handicapat” este un cuvânt urât.

Și i-a spus lui Darren și tuturor celorlalți că nu au voie să mai folosească acest cuvânt. Domnul director Jim chiar ne-a vorbit despre asta a doua zi în timpul anunțurilor de dimineață, așa că bănuiesc că doamna Chilcoat îi spusese despre întâmplarea din ajun.

CXLIII- De acum înainte, a duduie vocea domnului director Jim în difuzor, se interzice în Școala Generală 183 folosirea cuvântului „handicapat”.

În timpul acesta toți copiii din clasa mea se uitau urât la mine. Mi-aș fi dorit în clipele acelea să am sub bancă o trapă secretă care să se deschidă, iar dedesubt să fie un leu care să mă înfulece dintr-o înghițitură.

După aceea Darren Ackleman nu m-a mai făcut „handicapat”.

Imbecil. Așa mi-a spus joi: imbecil.

Cap-sec. Prostănac. Idiot.

Șobolan tâmpit.

Nătăraș. Ciudat. Nătâng. Împiedicat la minte. Neghiob.

Smiorcăit. Nota-unu.

Tontule. Așa mi-a spus vineri și după aceea în fiecare zi.

Tontule.

Tontule.

Tontule.

Darren Ackleman nu-mi mai spune „handicapatele”. Cred că de fapt nu cuvintele ar trebui interzise.

Fără ponturi

Nu i-am mai pus lui Betsy în bancă bilețele cu ponturi. Nu fiindcă nu aș mai fi vrut să stau cu ea. Voiam, mai mult chiar decât orice altceva. Îmi era dor să-mi petrec timpul cu Betsy. Foarte dor.

Nu i-am mai scris bilețele cu idei despre cum să devină și ea cool fiindcă mi-am dat seama că nu mai voiam ca Betsy să fie cool. Îmi plăcea de ea așa cum era, iar dacă ar fi fost cool, cred că nu mi-ar mai fi plăcut așa de mult.

Așa că nu i-am mai lăsat bilețele în bancă.

Dar încă mai speram că într-o zi Betsy va începe să fie din nou prietenă cu mine. Fiindcă eram absolut sigur că nu mai era doar încurcată. Eram absolut sigur că era supărată. Dacă aș fi putut să mă transform în altcineva, într-o persoană complet diferită, aș fi făcut-o numai pentru ca ea să fie din nou prietena mea. Dar nu puteam. Eram tot eu.

Așa că tot ce puteam face era să sper.

Cel mai rău lucru din lume

Cel mai rău lucru care se întâmplă este întotdeauna cel care credeai că nu se va întâmpla niciodată, dar absolut niciodată.

CXLIV- Noi ne mutăm de aici, mi-a spus Erlan sâmbătă. Ne mutăm într-un apartament mai mare. În cartierul Upper West Side.

Când mi-a spus asta, am avut impresia că m-a izbit cineva cu o piatră în piept. A trecut un minut întreg până ce am fost în stare să vorbesc din nou.

CXLV- Vă mutați? am spus în cele din urmă. Dar Upper West Side e în celălalt capăt al parcului!

Erlan a clătinat din cap, cu privirile în farfuria cu macaroane cu brânză, care este o mâncare doar pentru sfârșitul săptămânii.

CXLVI- Da, a spus Erlan. Dar ai mei spun că poți să vii la noi în vizită.

Am dat și eu din cap.

CXLVII- Bine, am spus.

Ce era să spun? Când se întâmplă lucruri foarte rele, nu mai e nimic de spus.

Tata a spus că familia lui Erlan se mută probabil fiindcă emisiunea despre ei fusese aleasă pentru sezonul al doilea. Când am întrebat ce înseamnă asta, mama mi-a spus:

CXLVIII- Emisiunea de la televizor, Albie. Au făcut audiență foarte bună.

CXLIX- Aha, am spus. Mă bucur pentru ei.

Dar nu mă bucuram deloc.

Acum în sfârșit înțelesesem de ce era așa de rău ca prietenul tău cel mai bun să fie vedetă de televiziune.

Un singur vot

Nu am câștigat alegerile pentru vicepreședinte. Candace a hotărât să candideze și ea și a câștigat alegerile. M-am uitat pe furiș când colegii mei au ridicat mâinile să voteze și am văzut că am câștigat un singur vot, și anume votul meu. Nimeni altcineva nu a mai ridicat mâna pentru mine. Nici măcar Betsy.

Gânduri

Calista desena mereu în caietul ei, dar nu lăsa pe nimeni să vadă ce a desenat. Îmi arăta desenele ei doar atunci când desenam împreună supereroi, dar niciodată pe cele din caietul ei. Când am rugat-o să-mi arate măcar un singur desen, mi-a spus:

— Albie, uneori oamenii au nevoie de un spațiu numai al lor, în care să stea cu gândurile lor.

Cu alte cuvinte, caietul era spațiul ei. Dar n-am înțeles cum poate cineva să-și pună gândurile într-un caiet de desen.

O singură dată am tras cu ochiul în caietul ei, o dată când Calista era la baie. Știam că n-ar trebui să fac asta, dar doream tare mult să văd ce era în el.

Nu erau niciun fel de gânduri în caietul Calistei. Erau numai desene, așa cum îmi închipuisem, și în special desene cu oameni. Am răsfoit câteva pagini și am văzut oameni în metrou, oameni în cafenele, chiar și unii oameni pe care i-am recunoscut, de când fuseserăm împreună în parc. Desenele Calistei erau într-adevăr foarte reușite.

Apoi am văzut un desen cu un băiat și m-am oprit din răsfoit. Mi-am trecut ușor mâna peste pagina aceea. Băiatul avea părul tuns scurt, retezat deasupra urechilor, dar cum desenul era făcut în creion, n-am putut să-mi dau seama ce culoare au ochii lui. În orice caz, erau închiși la culoare, și erau mari și triști. Îți puteai da seama că băiatul era trist, deși era doar un desen, nu un băiat adevărat cu care să poți sta de vorbă. Băiatul privea într-o parte, undeva departe, și arăta ca și când și-ar fi dorit foarte mult ceva. M-am întrebat ce își dorește. Aș fi vrut să-i pot da lucrul acela ca să nu mai arate așa de trist.

Apoi am observat o mică pată, o aluniță, chiar deasupra sprâncenei stângi a băiatului, exact acolo unde am eu alunița aceea, chiar deasupra sprâncenei stângi.

Am închis repede caietul de desen și l-am băgat înapoi în

geanta Calistei înainte ca ea să iasă din baie. Toată după amiaza am vrut s-o întreb de ce l-a făcut așa de trist pe băiatul acela cu o aluniță ca a mea.

Dar n-am întrebat-o. Și nu m-am mai uitat niciodată în caietul ei de desen. Poate că avea dreptate. Uneori oamenii trebuie lăsați singuri cu gândurile lor.

În apartamentul lui Erlan s-a mutat o altă familie. Acum, dacă mă uitam pe fereastra de la bucătărie, nu-l mai vedeam pe Erlan în camera lui, ci un bebeluș.

Cred că va dura cel puțin doi ani până când bebelușul acela va învăța salutul de pe planeta Vulcan.

I-am spus mamei să nu-mi cumpere de ziua mea briose, fiindcă nu mai aveam nevoie de briose și fiindcă nu-mi plăceau la fel de mult ca gogoșile. Și, oricum, ziua mea nu era decât sâmbătă și de fapt nu aveam *chef* să-mi sărbătoresc ziua de naștere la școală.

Dar ea a răspuns:

— Astea sunt prostii, Albie. Tuturor copiilor le place să fie sărbătoriți de ziua lor de naștere.

După care m-a dus la cofetăria aceea de pe bulevardul Lexington unde se vând briose și mi-a cumpărat două duzini de minibriose într-o cutie mare, albă, ca să ajungă pentru toți copiii din clasa mea. Erau de toate felurile: briose de ciocolată și cu glazură de ciocolată, briose de ciocolată cu

glazură de vanilie, briose „catifea roșie”, briose cu aromă de Oreo, briose cu unt de arahide, briose cu bombonele, briose cu caramel, de toate. Mama a chemat un taxi ca să ne ducă până la școală, în loc să mergem pe jos cum făceam de obicei, ca nu cumva briosele să se strivească până acolo. Cum ședeam pe bancheta din spate a taxiului, cu cutia aceea mare și albă în brațe, adulmecam mirosul îmbietor al brișelor. Aromele de zahăr, de ciocolată și de caramel răzbăteau din cutie, îmi pătrundeau în nări și, deși mâncasem bine la micul dejun, stomacul meu dădea semne de revoltă. Astfel, până la urmă am început să mă entuziasmez un pic că era ziua mea. Abia așteptam să mănânc din briose. Abia așteptam să văd chipurile copiilor din clasă când vor vedea cât de bine arată briosele.

CL- Distracție plăcută, Albie! mi-a spus mama când taxiul a oprit în fața școlii mele. Te iubesc.

CLI- Și eu te iubesc, i-am spus.

Mama m-a sărutat pe obraz.

Poate că până la urmă ajunul zilei mele de naștere avea să fie foarte reușit. Așa am crezut eu.

Dar când am intrat în sala de clasă și m-am așezat în bancă, ținând în brațe cutia cea mare și albă, primul lucru pe care l-am simțit a fost cum mă împunge Sage în coastă. M-a împuns foarte tare.

CLII- Ce ai acolo? a întrebat el.

M-am întors spre el, dar cu grijă să nu răstorn brișele.

CLIII- Niște brișe, i-am spus zâmbind. Măine e ziua mea de naștere.

Câteodată Sage pare răutăcios, dar în ziua aceea m-am gândit că va fi și el drăguț cu mine pentru că era aproape ziua mea de naștere.

Însă Sage nu părea deloc încântat că era aproape ziua mea de naștere. Și nu a fost deloc drăguț cu mine. Dimpotrivă, s-a repezit spre catedră, urlând:

CLIV- Doamna Rouse! Doamna Rouse!

Mie mi s-a părut cam ciudat cum se purta.

Apoi am mai simțit o împunsătură în coastă, dar în cealaltă parte și m-am întors. Era Darren. Nici el nu părea încântat că era aproape ziua mea.

CLV- Tu nu știi că brișele se fac cu ouă? m-a întrebat.

CLVI- Cum? am zis eu, fiindcă întrebarea lui mi s-a părut ciudată și nu pricepeam ce vrea să spună.

Sage striga:

CLVII- *Doamna Rouse* \ Albie a adus *brișe* în clasă!

M-am uitat înapoi, spre Darren.

CLVIII- Dar ce au brișele? l-am întrebat.

Darren s-a strâmbat la mine.

CLIX- Sage e alergic la ouă, tontule! De aceea s-a și pus semnul acela pe ușa clasei.

Și a întins mâna spre ușă, pe care era lipit un semn care înfățișa un ou tăiat de un X.

CLX- Semnul ăla e acolo de la începutul anului școlar.

Știam că semnul era acolo de la începutul anului și fără să-mi spună Darren asta. Și nu era nevoie să-mi spună „tontule”. Era răutăcios.

Apoi deodată toți copiii s-au ridicat din bănci și au început să ție și să vocifereze și s-au apropiat de mine să vadă ce se întâmplă. Doamna Rouse a sărit la întrerupător și a început să stingă și să aprindă, dar fără niciun efect.

CLXI- De ce ai adus ouă în clasă? m-a apostrofat Nicole. Vrei să i se facă rău lui Sage?

CLXII- Doamna Rouse le-a trimis tuturor părinților o scrisoare, nu mai ții minte? a spus Tia. Nu mai ții minte?

CLXIII- Albie, doar știi că dacă aduci alimente la școală, trebuie să le lași la cantină!

CLXIV- De ce ai făcut asta?

CLXV- Ce e în *neregulă* cu tine?

Aș fi vrut să le spun tuturor că pur și simplu am uitat. Că am crezut că brișele sunt altfel. Că nu mi-a mai trecut prin minte regula în legătură cu mâncarea fiindcă era ziua mea. Că poate că nici n-am știut că brișele se fac cu ouă, fiindcă

eu n-am făcut briose în viața mea. Sau poate că am știut, dar pur și simplu mi-a ieșit din minte. Dar toată lumea striga la mine, vorbea cu mine și îmi puneă întrebări în același timp, iar luminile se tot aprindeau și se stingeau și nu mai puteam gândi. Creierul meu nu mai funcționa deloc. Ședeam doar în banca mea, cu nenorocitele acelea de briose în nenorocita aceea de cutie albă, cu toți colegii în jurul meu, zgâindu-se la mine. N-am făcut nimic, n-am spus nimic, doar mi-am mușcat buzele.

Nu trebuia să încep să plâng.

În cele din urmă, după ce luminile s-au tot aprins de multe ori, toată lumea s-a oprit din vociferat. Doamna Rouse le-a spus colegilor mei să se întoarcă în băncile lor, iar ei s-au conformat.

12- Liniștiți-vă, copii, a spus doamna Rouse. Nu s-a întâmplat nimic.

Doamna Rouse ne-a spus că nu este nicio problemă și că Sage n-o să pățească absolut nimic.

13- Albie, o să ducem briosele la cantină, bine? După ore poți să le iei de acolo și să le duci acasă. Este cineva care vrea să ducă briosele la cantină?

Ar fi trebuit să fiu pe fază atunci când s-a oferit Darren să ducă briosele la cantină. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar, tot străduindu-mă să nu izbucnesc în plâns și mușcându-mi

în continuare buzele, cu gândul numai la ouă, aniversări și alergii, nu am mai fost atent la Darren.

Din păcate, așa mi se întâmplă de multe ori, nu mai pot să gândesc.

După ore domnul Paul, care ajuta la bucătărie, m-a lăsat să intru în bucătăria cantinei ca să-mi iau brișele. Mi-a arătat cu mâna spre frigider. Am deschis frigiderul și pe unul dintre rafturi am văzut cutia albă cu brișe. Cineva scrisese pe ea numele meu cu o carioca neagră, ca să poată fi mai ușor de găsit: „Albin Schaffhauser, sala 317”.

14- Vrei să te ajut să duci cutia? m-a întrebat domnul Paul.

15- Nu, mulțumesc, am spus și am scos cutia din frigider. Cutia era rece.

TONTULE

Cuvântul acesta era mângălit pe capacul cutiei cu niște litere mari și groase. Nu aveam cum să nu-l observ.

Mi-am mușcat din nou buzele și apoi, după ce m-am asigurat că domnul Paul nu se uită, am deschis cutia. Brișele erau tot acolo. Două duzini de brișe frumos aliniate pe două rânduri. Una singură dintre ele avea chiar în mijloc o urmă de deget.

Am închis repede capacul și am aruncat cutia într-o pubelă. Așa, cu totul.

Apoi am ieșit din bucătărie ca o vijelie.

16- Hei, a strigat domnul Paul după mine. Hei, puștiule!
Nu mai vrei brișele?

N-am catadicsit să-i mai răspund.

Ceva ce o să-ți placă foarte mult

Sâmbătă seara am luat cina numai împreună cu mama și cu tata, fiindcă le spuseseam că nu vreau să invit pe nimeni de ziua mea. Nu voiam să invit pe nimeni fiindcă Erlan oricum nu putea să vină din cauza filmărilor, Betsy încă era supărată pe mine, Calista era liberă în ziua aceea, iar pe ceilalți, pe toți, nu-i puteam suferi, așa că nu-mi păsa. Am mâncat mâncare chinezească. Mare brânză!

Mama m-a întrebat cum le plăcuseră colegilor mei brișele.
Am răspuns:

17- Au fost grozave.

Asta era o minciună, dar ce conta?

Mama mi-a dăruit o carte. Ceva despre o secure sau ce era.

18- Asta pentru că ți-a plăcut așa de mult *Johnny Tremain*, a spus ea.

Cadoul de la tata era într-o cutie mare.

19- Cred că e ceva ce o să-ți placă foarte mult, a spus tata.

Am rupt hârtia în care era învelită cutia și m-am emoționat, fiindcă am văzut că pe cutie era desenată o aripă

de avion. Inima mi-a tresărit de emoție. „Un nou aeromodel!” mi-a trecut imediat prin minte. Un alt aeromodel exact ca Thunderbolt A-10, poate un bombardier sau unul dintre planoare, iar tata avea să mă ajute să-l montez și pe acela, după care aveam să le punem pe amândouă la vedere în camera de zi și avea să fie grozav.

Dar nu era un alt aeromodel.

Vreau să spun că era un aeromodel. Dar nu altul.

— Un Thunderbolt A-10 de-adevăratelea! a spus tata, zâmbind larg, de parcă mi-ar fi dăruit cel mai frumos cadou din tot universul. Nu că e grozav? Este exact ca avionul de la muzeu care ți-a plăcut așa de mult. Mai ții minte, Albie? Mă gândeam să-l montăm împreună noi doi. Albie! Unde pleci?

Eu n-am zis nimic. Doar am trântit ușa de la camera mea.

Zborul

Am constatat mai târziu că porcăria aia de avion Thunderbolt A-10, cel pe care-l cumpăraserăm de la Muzeul Mării, Aerului și Spațiului nici măcar nu zbura. Nu știu dacă din cauză că nu-l montasem eu cum trebuie sau pur și simplu nu era proiectat să zboare. Tot ce știu este că atunci când am deschis fereastra și l-am aruncat afară, a luat-o drept în jos către pământ, opt etaje, fără să încerce măcar să plutească. Un bărbat care tocmai trecea pe trotuar când a căzut avionul, a privit în sus și a tras o înjurătură, dar nu

și-a dat seama că eu l-am aruncat. Și oricum nu mi-ar fi păsat nici dacă își dădea seama. Nu mă puteam gândi decât cum îmi irosisem un an și jumătate lucrând de unul singur la tâmpitul de avion, pentru ca acum avionul să se facă zob pe trotuar. Bucăți-bucățele peste tot.

Foarte bine!

Speram că tata îmi va spune: „Albie, tocmai mi-am amintit că ți-am mai cumpărat un Thunderbolt A-10

acum un an și jumătate. Unde este? Hai să te ajut să-l termini de montat”.

Atunci eu i-aș fi răspuns: „L-am aruncat afară pe fereastră. S-a făcut praf și pulbere”.

După care l-aș fi privit în ochi.

Dar tata n-a întrebat nimic. De fapt știam că nu va întreba nimic.

Am hotărât că nu-mi mai plac zilele de naștere.

Schimbarea canalelor

A doua zi când m-am trezit și am deschis ușa, noul Thunderbolt A-10 primit de la tata stătea în cutia lui chiar în fața camerei mele, încă legat cu funda.

Mi-a trecut prin minte să-i fac vânt și lui afară pe fereastră. Chiar așa m-am gândit.

Dar am luat cutia de pe podea și am pus-o în debara, pe raftul de sus, unde am acoperit-o cu cinci prosoape ca să n-o

văd. Pe urmă am închis ușa debaralei.

Am sprijinit televizorul de carton făcut de Calista de ușa camerei mele și m-am întins pe burtă. Prin rama televizorului vedeam tot holul, până în camera de zi. Vizionam programul canalului „Camera de zi”.

Tata pe banda de alergat. Asta se difuza pe canalul acela. A alergat și a alergat și a tot alergat. A transpirat la subraț. Nu a răspuns când a sunat telefonul. Nu a observat că picură robinetul din bucătărie, scoțând-o pe mama din sărite. Nu a întrebat ce s-a întâmplat cu cutia cu fundă în care era avionul Thunderbolt A-10. Nu m-a văzut timp de douăzeci de minute cum stăteam întins pe jos în camera mea, zgâindu-mă la el prin televizorul din carton.

Am apăsat toate butoanele de pe telecomanda pe care o făcuse Calista, dar n-am reușit să schimb canalul.

Trist

Luni dimineață, chiar înainte de a da deoparte păturile cu care eram învelit, am știut că va fi o zi așa de rea, încât nici măcar tratamentul cu gogoși nu avea să funcționeze. I-am spus asta și Calistei atunci când a venit să mă pregătească pentru școală.

20- Totul va fi în regulă, Albie, crede-mă!

Așa a spus Calista.

21- Acum ridică-te din pat, da? Trebuie să pornim spre școală îndată, altfel ai să întârzii. Am să te aștept când ieși de la școală. Ți-am pregătit un cadou special de ziua ta. Și o să mergem să mâncăm și gogoși dacă vrei. Trei feluri diferite.

M-am strâns ghem sub pături.

22- Nu vreau, am spus.

23- Albie...

Calista s-a așezat pe pat, la picioarele mele. M-am gândit că o să-mi spună: „*j-cum te alinți*”. Mama așa mi-ar fi spus. Tata mi-ar fi spus: „*Trebuie să te dai jos din pat, nu se poate altfel*”.

Dar Calista nu a spus așa. În schimb mi-a tras ușor pătura de pe față. Atunci eu am deschis ochii, pe care până atunci îi ținusem închiși, și am privit-o. Din cauza lacrimilor pe care tot încercam să nu le las să-mi curgă din ochi, chipul ei părea încețoșat.

— Oh, Albie! Ce s-a întâmplat?

Atâta a spus.

Atunci am început să-i povestesc. M-am ridicat în capul oaselor și, mai fonfăind, mai ștergându-mi obrazii, i-am povestit totul. Poate că am și plâns, dar în clipele acelea nu-mi păsa. I-am povestit Calistei totul-totul.

I-am povestit despre bebelușul acela prostuț, care nu știa nici măcar salutul de pe planeta Vulcan.

I-am povestit cât de dor îmi era de *ursuleții* gumați.

I-am povestit ce groaznic este să nu fii vedetă de televiziune, deși mai înainte nici nu-mi dădusem seama că aș vrea să fiu și eu vedetă.

I-am spus că îl uram pe Darren Ackleman mai mult decât aș fi urât un milion de gândaci sâsâitori.

I-am povestit despre avioanele Thunderbolt A-10, și despre primul și despre al doilea, și despre cum primul s-a zdrobit de trotuar și s-a făcut praf și pulbere.

I-am povestit și despre briose.

I-am povestit despre „handicapatele” și despre „ciudatele” și despre „tontule”.

Și i-am spus că nu vreau să merg la școală. Nu mai vreau să merg la școală. Niciodată.

Iar când am terminat de vorbit, mi-am tras din nou păturile peste cap și m-am făcut colac, strângându-mi genunchii la piept. Calista mă mângâia, descriind cu palma mici cercuri pe spatele meu. Am stat să mă mângâie.

24- Ai dreptate, mi-a spus ea blând. Sunt lucruri prea grele, pe care nici măcar cu gogoși nu le poți rezolva.

Calista m-a lăsat în pat, sub pături. Am tot așteptat-o să vină și să-mi spună că trebuie să mă pregătesc de școală. Dar ea nu a mai venit după mine. După o vreme m-am gândit că deja o fi trecut ora la care trebuia să ieșim din

casă. Iar după încă o bucată bună de vreme am fost absolut sigur că a trecut. Iar Calista tot nu venea după mine. Așa că am stat mai departe în pat cum eram, făcut ghem, cu genunchii la piept, și am plâns.

După un timp, când mi s-au terminat lacrimile, am dat deoparte păturile și am început să privesc în jurul meu prin cameră. Nici urmă de Calista. Mi-am lipit tălpile goale de podea, apoi am mers până la ușă, de unde am aruncat o privire în hol. Nici urmă de Calista. Am traversat holul răcoros până în sufragerie.

Calista stătea la masă și citea una dintre revistele lui tata despre bani. A tresărit când a dat cu ochii de mine.

25- O, ce bine! Te-ai trezit! a exclamat.

Părea foarte fericită că mă vede. Nu era supărată pe mine fiindcă întârzasem la școală.

26- Cred că am întârziat, am spus.

Calista s-a uitat la ceas.

27- Da, a spus. Vreo patruzeci de minute.

M-am scărpinat în cap. Părul îmi era ciufulit, ca după somn.

28- Atunci cred că ar trebui să pornim ca să nu întârzii și mai mult, nu?

Calista și-a înclinat capul într-o parte de parcă acum ea nu știa ce să facă.

29- Parcă ziceai că e o zi mai rea chiar decât o zi în care ai nevoie de o gogoasă, a spus.

30- Da, dar...

31- Toți oamenii au dreptul să fie triști din când în când, mi-a spus Calista. Și câteodată din pricina lucrurilor acestora grele nu mai reușești să te înveselești nicicum. Câteodată cea mai bună cale ca să îndrești lucrurile este să-ți îngădui pur și simplu să fii trist o vreme.

M-am așezat la masă, iar Calista a împins spre mine o farfurie cu pâine prăjită, pe care deja o unsese cu gem de căpșuni, preferatul meu. Am luat o îmbucătură mică.

32- Mersi, i-am spus.

O vreme ea s-a uitat la mine cum mănânc.

33- Și ce fac oamenii în zilele lor triste? am întrebat terminând de mâncat. Atunci când nu reușesc să se mai înveselească?

Calista a căzut pe gânduri.

34- Știi că eu n-am fost niciodată la Grădina Zoologică din Bronx? a spus ea după o vreme.

N-am crezut că o vizită la grădina zoologică într-o zi atât de cenușie și urâtă m-ar putea bine dispune, fiindcă în primul rând credeam că nu va fi nimeni pe acolo. Dar Calista a spus că tocmai de aceea va fi amuzant, fiindcă în felul acesta toată grădina zoologică va fi a noastră. Așa că după ce am terminat

de mâncat toate feliile de pâine prăjită și am băut două pahare cu suc de portocale, m-am îmbrăcat cu cele mai călduroase haine, plus jacheta matlasată, iar Calista a înhățat două umbrele și am pornit împreună spre metrou.

Era cale lungă până la Grădina Zoologică din Bronx. O călătorie lungă, cenușie și tăcută. În metrou nu era aproape nimeni, probabil fiindcă era o zi de luni, ploua mocănește și era ora zece dimineață. Când metroul a ieșit la suprafață, am văzut că în Bronx cerul era și mai cenușiu decât în Manhattan.

Apoi am ajuns în sfârșit la grădina zoologică. Tipul de la casa de bilete s-a arătat surprins că are vizitatori. Ploaia începea să se transforme într-o ninsoare cu fulgi mărunți și umezi. Îmi era frig. Începeam să cred că vizita asta la grădina zoologică fusese cea mai proastă idee pe care o avusese Calista până atunci. Dacă în clipa aceea m-aș fi aflat la școală, poate că Darren Ackleman m-ar fi poreclit iar în fel și chip, dar cel puțin mi-ar fi fost cald.

Calista a plătit biletele pentru amândoi. Tipul de la bilete m-a privit ciudat. Atunci Calista a spus:

35- E zi de cerc pedagogic la școala lui.

Habar n-am ce voia să spună.

Mai fusesem la Grădina Zoologică din Bronx și înainte, poate de vreo cinci ori, de aceea, Calista mi-a spus să o iau

eu înainte. Am propus să vizităm întâi pavilionul cu animale din Congo, fiindcă ăla era preferatul mea. Calista a găsit destul de repede drumul până acolo pe hartă.

În pavilionul Congo nu mai era niciun alt vizitator în afară de noi, așa că am putut să ne uităm la gorile în voie, fără să se bage în fața noastră vreun adult sau vreun copil. O gorilă cu un pui în brațe și-a lipit mutra de geam. M-am pomenit deodată față în față cu ea. Gorila a umplut geamul de salivă. Calista a spus că poate gorila încearcă să-mi trimită niște pupici. Am început să râd.

36- Până acum e destul de amuzant, nu-i așa, Albie? a întrebat Calista.

Eu m-am oprit din râs.

37- Credeam că n-ai să te străduiești să mă înveselești, i-am spus.

38- Nu, domnule, a spus ea. Nici gând! Astăzi este ziua dumneavoastră tristă!

39- Foarte bine, am spus. Fiindcă încă nu mi-a trecut.

După Congo, Calista a ales să vizităm pavilionul cu reptile, unde era foarte-foarte-foarte cald. Așa de cald, că sticla care ne despărțea de șerpi și de broaștele țestoase era pe jumătate aburită. Dar pe mine nu mă deranja. Ne-am dat jos amândoi jachetele și ne-am scuturat zăpada umedă de pe umbrele, apoi ne-am văzut de tristețea noastră.

40- Albie, ia uită-te aici! a strigat Calista deodată. Trebuie să vezi asta!

Eu tocmai mă uitam la niște broaște țestoase. Asta era al doilea lucru bun la vizita asta la grădina zoologică într-o zi așa de cenușie și întunecoasă: faptul că nimeni nu ne oprea să strigăm cât voiam.

Am alergat până lângă ea și atunci am văzut poate cel mai scârbos, dar și mai grozav lucru din toată viața mea. Ceea ce îmi arăta Calista dincolo de peretele de sticlă era un piton, cât un copac de gros și la fel și de lung. N-aș fi crezut niciodată dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, dar jur că pitonul acela tocmai *mânca un porc întreg*. Porcul era mort deja. Calista a spus că probabil îngrijitorii i l-au dat congelat pe post de înghețată. Asta era bine pentru porc, pun pariu, fiindcă șarpele tocmai îl *înghițea*. Pitonul căscase o gură cât toate zilele, nu i se mai vedeau nici ochii, iar jumătate din porc deja dispăruse în gura lui. Nu mai vedeai din el, dincolo de colții pitonului, decât picioarele din spate și o coadă roz.

41- *Uau!* am exclamat.

Vreo oră întreagă ne-am uitat la piton, până ce aburul de la respirația noastră a întunecat de tot peretele de sticlă și au început să ne doară picioarele. Pitonul mânca așa de încet, că noi deja ieșeam din pavilionul reptilelor și el tot nu terminase.

42- Pa, șarpe! am spus ieșind de acolo. Pa, porcule!

43- Cred că trebuia spus: „Pa, masă de prânz!”

Am început să râd așa de tare, încât pentru o clipă aproape am uitat că era ziua mea tristă.

La întoarcere, după ce am urcat în metrou, i-am spus Calistei: **v**

44- A fost o zi tristă foarte frumoasă.

Ea a zâmbit și mi-a spus:

45- Mă bucur că ți-a plăcut, Albie.

A aruncat o privire la harta grădinii zoologice pe care încă o ținea în mână, apoi mi-a întins-o mie.

46- Vrei să păstrezi asta ca amintire?

Am luat-o. Și în timp ce căutam pe hartă pavilionul reptilelor, Calista mi-a spus:

47- Dar știi că mâine va trebui totuși să mergi la școală. Numai astăzi a fost ziua ta tristă.

48- Știu, am spus.

Îmi dădeam seama de asta. Nu se poate să-ți iei o zi tristă în fiecare zi.

49- Poate că o să-ți fie greu la școală mâine, mi-a spus Calista. Dar ai să rezisti tu cumva. Ai să fii curajos, nu-i așa? La asta ești foarte bun.

Mi-am apropiat ochii de hartă.

50- Iubitor și grijuliu și bun, am spus.

51- Ce vrei să spui cu asta? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

52- Ascultă, Calista!

53- Ce e?

54- Să le spun și părinților mei? am întrebat. Să le spun că azi am fost la grădina zoologică în loc să merg la școală, fiindcă a fost ziua mea tristă?

Calista și-a mușcat buza de jos, apoi, după o clipă, a răspuns:

55- Albie, eu nu te-aș îndemna niciodată să-i minți pe părinții tăi.

56- Dar dacă nu mint, am spus gândindu-mă mai bine, atunci poate că ai mei au să se supere pe tine că nu m-ai obligat să merg la școală.

57- Asta se prea poate, a spus ea.

58- Și poate că ai să ai probleme, am mai spus.

59- Așa îmi închipui și eu, a spus ea din nou.

M-am uitat iar la hartă. Îmi simțeam mintea puțin încetoșată, ca atunci când Wei ne aducea mâncarea chinezească, iar eu încercam să calculez în minte cât să-i dau bacșiș.

60- Atunci nu cred că am să le spun, am spus.

După asta Calista nu a mai spus nimic, ci numai a privit pe fereastră la tunelul întunecat care trecea în fugă pe lângă

metrou. Am împăturit harta grădinii zoologice și mi-am pus-o în buzunar.

În ziua aceea, după plecarea Calistei, când mama a deschis frigiderul ca să se apuce de gătit mâncarea pentru cină, a întrebat:

61- Albie, ce este asta?

62- Nu știu, am spus, fără să mă uit măcar într-acolo.

De unde era să știu eu ce este în frigider?

63- E ceva pentru tine, a spus mama.

Cu asta m-a făcut curios. Pentru mine? M-am repezit la frigider și, așa cum mă așteptam, pe unul dintre rafturile dinăuntru am văzut o cutie mare, maro. Salata verde și brânza erau înghesuite într-o parte ca să încapă cutia. Pe o latură a cutiei, cu niște litere mari și goale ca niște baloane, scria: „La mulți ani, Albie!” Era scrisul Calistei.

64- Cadoul de ziua mea! i-am spus mamei.

Nu-mi venea să cred că uitasem de el. Nu mi se mai întâmplase niciodată să uit de un cadou de ziua mea.

65- Mi-a spus Calista că mi-a adus ceva, am adăugat.

66- Ei, hai să vedem ce e înăuntru! a spus mama, scoțând cutia din frigider și așezând-o pe masă.

Am ajutat-o să scoată capacul.

Înăuntru era un tort imens sub formă de gogoasă, o gogoasă cât toate zilele, gogoșa perfectă. Glazura, de vanilie

mi se pare, îmbrăca marginile rotunjite, așa încât tortul arăta într-adevăr ca o gogoasă enormă. Avea și o gaură în mijloc și de toate. Pe deasupra avea un strat gros de glazură de ciocolată care se scurgea pe margini, iar peste glazură erau presărate bombonelele colorate.

67- Super! am exclamat.

68- Măi-măi, nu-i așa că e dulce? a spus mama.

Am izbucnit în râs, iar ea s-a uitat la mine.

69- Ce? a întrebat ea nedumerită.

70- Păi, e un tort-gogoasă, i-am explicat. Așa că *trebuie* să fie dulce!

Mama a râs și ea și mi-a dat un ghiont în glumă cu umărul.

71- E desertul perfect pentru ziua de după ziua ta de naștere, a spus.

Tortul-gogoasă a fost atât de gustos, încât pentru o secundă am uitat că încă era ziua mea tristă.

Când plouă în New York, nu mai știi pe unde să pășești. Toate străzile se umplu cu apă pe la colțuri. Și chiar dacă băltoacele nu par prea adânci, dacă atunci când pășești jos de pe trotuar nimerești unde nu trebuie, apa poate să-ți înghită adidasul cu totul. Din cauza asta, când plouă în New York, nimeni nu mai trece strada pe la zebra. Toată lumea traversează drept prin mijlocul bulevardului Fifth Avenue,

printre mașini. Șoferii claxonează, iar pietonii strigă, dar ploaia atenuează toate zgomotele.

Când plouă în New York, toți pășesc iute, iute, iute, cu gulerele jachetelor ridicate și cu capul tras între umeri, iar la fiecare colț de stradă vezi bărbați care strigă:

— Umbrelă! Umbrelă! Cinci dolari!

Atunci când doar burnițează, prețul începe de la cinci dolari, dar când începe să toarne cu găleata, ajunge la cincisprezece dolari. Ceea ce, dacă mă întrebați pe mine, este foarte rău, fiindcă atunci ai cea mai mare nevoie de o umbrelă.

Când plouă în New York, câinii oamenilor bogați poartă haine de ploaie în miniatură și un fel de papucei din plastic care li se strâng pe picioare, iar copiii râd, țipă și stropesc cu apă din bălți.

Când plouă în New York, terenurile de joacă sunt goale, iar autobuzele sunt pline. Oamenii se înghesuie sub prelata de deasupra intrării în magazinul de chifle și vorbesc tare la telefon.

Când plouă în New York, pubelele de la fiecare colț de stradă sunt pline-ochi cu bucăți de umbrele îndoite. Când plouă în New York, toată lumea este fericită că blocul de la intersecția 59th Street cu bulevardul Lexington este încă în construcție, după ce cu doar o zi înainte toți ziceau că

schelele acelea îi zgârie pe ochi.

Și când plouă în New York, cei ca Darren Ackleman, care nu sunt atenți, fiindcă sunt prea preocupați de altceva (cum ar fi să râdă de cei care se îndreaptă spre casă de la școală împreună cu bona lor, care nu e de fapt bonă), sunt stropiți drept în față cu apă de ploaie murdară de un autobuz care trece pe acolo. Sunt făcuți ciuciulete din cap până în picioare, îmi place când plouă în New York.

Asamblarea

Nu avusesem de gând să dau jos avionul Thunderbolt A-10 de pe raftul de sus din debara. Chiar nu aveam de gând să fac asta. Voiam să-l las acolo pentru totdeauna.

Dar la un moment dat, când probabil că mintea mea nu gândea prea bine, l-am dat jos de acolo. Și am deschis cutia. Și am dezlipit scotch-ul de pe pungulițele de plastic dinăuntru. Cu grijă, ca nu cumva să se împrăștie piesele acelea mititele.

Și am început să-l asamblez.

De data aceasta a mers mai ușor, fiindcă nu mai trebuia să înaintez pas cu pas, tot așteptând să vină tata să mă ajute. Am înțeles și instrucțiunile mai bine, iar piesele s-au îmbinat așa cum trebuie, absolut perfect.

Nu avusesem de gând să asamblez avionul Thunderbolt A-10. Dar în fiecare zi acesta creștea câte puțin.

Istet

Calista și iubitul ei s-au despărțit. De-adevăratelea. Ea nu mi-a spus de la început, dar am observat că este tristă și cumva mi-am dat seama. Iar când am întrebat-o, a început să plângă acolo, pe canapea. Și nu plângea cum plâng oamenii mari, ci plângea în hohote, ca un copil mic, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

72- Scuză-mă, Albie, a spus. Astăzi sunt ca vai de lume. Nu mă băga în seamă, bine? Nu s-a întâmplat mare lucru. Hai să începem temele!

Dar atunci când ea a intrat în baie să se spele pe față, eu m-am strecurat afară din apartament, am coborât cu liftul și am mers până la magazinul de la parter.

73- Puteți să-mi dați niște înghețată? l-am întrebat pe Hugo. Nu am bani, dar am să vin mâine și am să vă aranjez o mulțime de pahare. Trei sute, chiar și o mie.

Hugo a înclinat capul într-o parte.

74- Și atunci astăzi nu-ți cumperi gogoși?

75- Calista e tristă, i-am spus.

Când am spus așa, Hugo a ieșit iute din spatele tejghelei și a alergat la frigiderul unde este înghețata.

76- Uite-aici! a spus, punându-mi în mână o cutie mare de înghețată de mentă cu bucățele de ciocolată. Ori crezi că i-ar plăcea mai mult cea de ciocolată? O, drăguța de ea! Se simte

bine?

77- Da, o să fie bine, i-am spus. Doar că s-a despărțit de prietenul ei.

Hugo a clătinat din cap.

78- Băiatul ăla este un idiot, a spus.

Eram perfect de acord cu el.

Când am ieșit din magazin, aveam în mână o pungă de plastic plină cu înghețată de mentă cu bucățele de ciocolată, înghețată de ciocolată, înghețată de vanilie cu vișine, înghețată de caramel și înghețată de caramel cu vanilie. Hugo mi-a spus că toate sunt din partea lui, nu trebuia să-l ajut la aranjat paharele.

Când am intrat în casă, Calista m-a luat la trei păzește.

79- Unde naiba ai *fost*? a strigat ea. Aproape că am făcut un infarct din cauza ta!

Avea telefonul în mână. Dăduse telefon cuiva.

I-am întins punga de plastic.

80- Astea sunt de la Hugo.

Am scos afară cutiile de înghețată una câte una și le-am așezat pe masă. Apoi, fiindcă m-am gândit că poate este îngrijorată, am spus:

81- Chiar dacă am adus înghețată, astăzi nu este o zi de înghețată. Este o zi tristă. Dar cred că e prea târziu ca să mai mergem la grădina zoologică.

82- Of, Albie!

Și, ce să vezi, s-a pus iar pe plâns. Dar de data aceasta plânsul ei părea că este de bine.

83- Vino aici, a spus, întinzându-și brațele.

Și m-a strâns în brațe tare-tare.

84- Cred că aveai și tu nevoie de o zi tristă, i-am spus, făcut terci în brațele ei.

Ea a râs puțin.

85- Ai dreptate, a spus și s-a tras puțin înapoi ca să mă vadă mai bine. Dar de când te-ai făcut tu așa de isteț?

Am ridicat din umeri.

Pe post de cină am mâncat înghețată. Nu am întrebat-o pe Calista cum se simte, dar pe când am mers la culcare, aveam deja impresia că se simte puțin mai bine.

Un cuvânt

Tocmai eram pe punctul de a ieși din sala de clasă la sfârșitul orei de cerc de matematică, dar domnul Clifton m-a oprit.

86- Mai rămâi o clipă, Albie, te rog. Vreau să te întreb ceva.

Am rămas.

Domnul Clifton a așteptat până ce a ieșit ultimul copil iar ușa s-a închis, apoi m-a întrebat:

87- Te simți bine, Albie?

M-am uitat la el mirat.

88- De câteva zile încoace parcă nu ești tocmai în apele tale.

M-am încruntat.

89- Vrei să-mi spui despre ce este vorba? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

Credeam că domnul Clifton o să mă lase să plec, dar el a continuat să aștepte, de parcă ar fi știut că în cele din urmă am să spun ceva. Apoi chiar a sunat de intrare, dar el tot aștepta, așa că m-am gândit că e mai bine să spun *ceva*.

90- Este un băiat, i-am spus, care mă tot poreclește în toate felurile. Îmi zice „tontule” și din astea.

Nu era singurul lucru care mă întrista, dar era unul dintre lucrurile care mă întristau. M-am gândit că pe ăsta pot să i-l spun și domnului Clifton. Profesorilor le place să se implice în lucruri din acestea.

Domnul Clifton a dat din cap o vreme, apoi în cele din urmă a spus:

91- Vreau să te întreb ceva, Albie. Te-ai supăra dacă băiatul acela te-ar porecli „saltea din pene galbenă cu trei degete”?

Nu aveam chef de râs, dar la asta am izbucnit în râs. Ba chiar mi-au dat și mucii pe nas.

92- Nu, am spus, ștergându-mă la nas cu mâneca.

Domnul Clifton a întins mâna în spate, fără să se întoarcă

cu tot corpul, apoi mi-a întins o batistă de hârtie. Am luat-o.

93- Și de ce nu te-ai supăra? m-a întrebat. De ce nu te-ai deranja porecla asta?

94- Pentru că eu *nu* sunt o saltea din pene...

95- ... O saltea din pene galbenă cu trei degete, a terminat domnul Clifton propoziția în locul meu.

Mi-am suflat nasul.

96- Da, am spus. Nu sunt așa ceva.

El a dat din cap, ceea ce însemna că așa este. Apoi a spus:

97- Și atunci de ce te deranjează dacă te face cineva tont?

M-am oprit din suflat nasul.

98- Ascultă, a spus domnul Clifton.

În fața clasei se adunaseră deja alți copii, care așteptau să intre la ora de cerc de matematică. Îi vedeam prin geamul ușii. Domnul Clifton le-a făcut semn să aștepte puțin, ridicând o mână.

99- Nu am să pretind că uneori copiii nu sunt răutăcioși. Câteodată oamenii spun lucruri îngrozitoare.

M-am uitat în batista de hârtie.

Domnul Clifton a continuat:

100- Dar tu știi cine ești, Albie. Tu știi cât valorezi. Cel puțin eu așa sper.

Am împachetat batista o dată, apoi de două ori, apoi de trei ori.

101- Și tu hotărăști care anume cuvinte te supără și care nu. Dacă mă întrebi pe mine, cuvântul „tontule” nu ar trebui să te supere absolut deloc.

Când n-am mai putut îndoi batista, am început să o desfac.

102- înțelegi ce spun, Albie?

Am dat din cap că da.

103- Pot să mă întorc acum la clasa mea? am întrebat.

Până am ajuns în sala mea de clasă m-am tot gândit la ce îmi spusese domnul Clifton. Nu eram chiar convins că avea dreptate, că eu hotărâam care cuvinte să mă supere și care nu. Fiindcă unele cuvinte te supără pur și simplu. Dar m-am gândit totuși la asta, fiindcă domnul Clifton era inteligent, așa că merita să mă gândesc la ce spunea.

Tontule, mi-am spus, pășind de-a lungul coridorului. *Tontule, tontule, tontule!* Și am început să mă concentrez la cuvântul acela. M-am gândit cum sună, m-am gândit la sunetul *t* și la sunetul *o* și la faptul că nu seamănă cu „Albie”.

Era doar un biet cuvânt.

Dar mă supăram chiar și repetându-mi-l în minte, chiar dacă domnul Clifton îmi spusese că nu ar trebui. Cuvântul acela, „tontule”, mă lovea în creier, în burtă, în piept de fiecare dată când îl auzeam.

Tontule.

Tontule.

Tontule.

Dar pe când am ajuns la jumătatea coridorului, a început să se întâmple un lucru ciudat. Cu cât îmi repetam cuvântul „tont” în minte de mai multe ori, cu atât suna mai caraghios.

„Tontule” rimează cu „domnule”.

Am mai repetat cuvântul în minte de câteva ori.

Tont ca un pont.

L-am repetat din nou.

Tont e un salvamont.

Tont la orizont.

Tontul, contul, ghiontul, fontul.

Până să ajung în sala noastră de clasă, atâta am tot repetat în minte cuvântul acela, încât aveam impresia că i s-au tocit colțurile acelea ascuțite și nu-mi mai zgâria creierul așa de rău.

Să ajungi acolo unde vrei să ajungi

În ziua aceea tot drumul de la școală până acasă abia dacă am schimbat două vorbe cu Calista. Iar după ce am ajuns acasă, nu am așteptat nici până mi-a pregătit gustarea. Am mers direct în camera mea și am închis ușa după mine. M-am așezat pe covor în fața scrinului și am tras sertarul de jos.

Am găsit ce căutam dedesubtul câtorva slipuri care îmi rămăseseră mici. Era o scrisoare. Am scos-o din sertar.

Calista a bătut la ușă.

— Albie! Albie, te simți bine? Ce s-a întâmplat?

Am desfăcut scrisoarea și am netezit îndoiturile, una, două.

Stimate domnule și doamnă Schaffhauser.

Partea aceea a fost ușor de citit. Restul a fost mai greu.

Vă scriu în legătură cu rezultatele obținute la învățătură de fiul dvs., Albin Schaffhauser, rezultate care, după cum știți, de o bună bucată de vreme sunt foarte îngrijorătoare.

104- Albie!

Ușa mea nu se încuia, iar Calista a intrat.

105- Ce citești? Ce este asta? m-a întrebat, așezându-se alături de mine pe covor.

Mi-am pus scrisoarea în poală. Cred că mi se încețoșaseră ochii, fie de tare ce mă chinuisem să citesc, fie din pricina lacrimilor sau așa ceva, fiindcă nu mai distingeam decât numele școlii, scris cu litere mari și roșii în capul paginii: ȘCOALA PARTICULARĂ MOUNTFORD. Celelalte cuvinte nu le-am mai putut citi. Și oricum n-aș fi putut să le înțeleg.

106- E de la fosta mea școală, i-am spus Calistei.

Probabil că își dăduse seama că sunt supărat, poate din felul în care rosteam cuvintele, ușor de parcă ar fi fost niște

fulgi de nea, fiindcă a început să mă mângâie încetișor pe spate în mici cercuri. Și nu a spus nimic, doar a dat din cap.

107- Este scrisoarea pe care au trimis-o înainte ca părinții mei să decidă că trebuie să merg la o altă școală. Doar că mă gândesc că de fapt poate că nu ei au hotărât așa.

Dat afară! Fusesem dat afară din școala aceea. Nu înțelegeam eu toate cuvintele care erau scrise pe foaia aceea de hârtie, dar atâta lucru pricepeam și eu. Nu eram destul de deștept, așa că mă dăduseră afară.

Nu eram nici măcar suficient de deștept ca să pot citi scrisoarea prin care îi anunțau pe ai mei că mă dăduseră afară.

108- Of, Albie! a spus Calista.

Vocea ei suna tot așa de ușor ca un fulg de nea.

109- E în regulă, i-am spus, fiindcă părea așa de necăjită.

Dar nu era în regulă de fapt, și cred că știa și ea asta.

O bună bucată de vreme nici ea, nici eu nu am mai spus nimic. Și am rămas așa, eu privind lung la literele acelea roșii, încețoșate, care reprezentau fosta mea școală, iar Calista mângâindu-mă ușor pe spate în cercuri mici.

În cele din urmă ea a spus:

110- Și dacă s-ar putea acum să te întorci la școala aceea, ai vrea să te întorci?

M-am gândit bine. Erau unele lucruri care îmi plăceau la

Mountford, ca de pildă faptul că acolo era Erlan. Îmi era dor să-l văd în timpul orelor și să mâncăm împreună în pauza de prânz. Îmi era dor să mănânc laolaltă cu toată lumea.

Dar noii mei profesori erau mai cumsecade. Și, cu ajutorul domnului Clifton și al cercului de matematică, acum înțelegeam mai bine la matematică. Și citeam cărți care îmi plăceau, cum erau cele despre Căpitanul Chilot, iar doamna Rouse nu se enerva din cauza asta. Și Școala Generală 183 nu le trimitea părinților mei scrisori în care să spună că nu sunt destul de inteligent pentru școala lor.

111- Nu, am răspuns, cred că nu.

112- Atunci, a spus Calista încet, poate că faptul că cei de la fosta ta școală s-au purtat ca niște nemernici a fost cel mai bun lucru pe care îl puteau face pentru tine, nu?

A spus asta ca și când mi-ar fi cerut părerea. Am râs amuzat la gândul că cei de la fosta mea școală fuseseră niște nemernici. Apoi m-am șters la nas.

113- Da, am spus, poate că da.

Și atunci mi-am amintit de un lucru pe care mi-l spusese domnul Clifton.

114- Nu poți ajunge acolo unde vrei să ajungi până ce nu știi sigur unde te afli acum.

Când am spus cuvintele acestea, Calista a ridicat o sprânceană spre mine.

- 115- Cine a spus asta? m-a întrebat.
116- Bunica domnului Clifton.
117- îmi place vorba asta, a spus Calista.
118- Și mie!

Când am mers la culcare în seara aceea nu se schimbase nimic de fapt. Tot nu devenisem cool. Tot nu reușisem să construiesc un aeromodel Thunderbolt A-10 pe care să-l pun la vedere în camera de zi. Tatăl meu tot nu mă ajuta să asamblez avionul. Și tot nu aveam niciun prieten împreună cu care să stau în pauza de prânz. Și tot nu reușeam să scriu corect mai mult de șapte cuvinte la lucrările de control. Însă aveam impresia că totul este puțin altfel decât înainte. Doar puțințel.

Asta fiindcă eu și Calista făcuserăm o ramă din carton, fiindcă mă ajutase s-o vopsesc și așa mai departe, așa că arăta ca o ramă grozavă de pe peretele unui muzeu. Doar că în ea nu era înrămată o operă de artă. Agățasem rama aceea sus, pe ușa camerei mele, pe dinăuntru, ca să n-o pot vedea decât eu când stăteam întins în pat, cu ușa închisă, pregătit de culcare. Și în ramă era scrisoarea de la Școala Mountford.

M-am uitat la scrisoare din celălalt capăt al camerei, strângându-l pe Ursul Norm la piept și am observat că literele roșii din capul scrisorii, care înainte fuseseră așa de încetoșate, începeau treptat-treptat să se limpezească.

Ce aş fi putut spune

Tatăl meu a intrat în cameră pe neaşteptate şi m-a văzut asamblându-mi aeromodelul. De fapt, aproape îl terminasem. Mai aveam doar autocolantele, pe care pe primul avion nici nu le mai pusesem, aşa că mi se păreau cam greu de lipit. Tata s-a arătat foarte impresionat.

119- Albie! a exclamat el, îngenunchind lângă mine pe covor ca să se uite mai bine la avionul meu. Cum l-ai montat aşa de repede?

Aş fi putut să răspund: „Nu ştiu nici eu. Cred că pur şi simplu sunt bun la asamblat avioane”.

Aş fi putut spune şi: „Ce? Crezi că arată bine?”

Aş fi putut şi să nu spun nimic, doar să ridic din umeri.

Aş fi putut spune oricare dintre aceste lucruri. Dar n-am avut chef. Am avut chef să-i spun adevărul. Aşa că am spus:

120- Am mai asamblat unul înainte, aşa că de data asta a fost mai uşor. L-am asamblat pe cel pe care mi l-ai cumpărat acum un an şi jumătate de la Muzeul Mării.

Aerului şi Spaţiului şi pe care mi-ai spus că ai să mă ajuţi să-l asamblez, dar după aceea ai uitat. După aceea, când mi l-ai dat pe ăsta de ziua mea, pe celălalt l-am aruncat afară pe fereastră. Aveam de gând să-l arunc şi pe ăsta, dar nu l-am mai aruncat, ci m-am apucat să-l montez.

Apoi l-am privit pe tata, am ridicat din umeri şi am spus:

121- Ce? Crezi că arată bine?

Cred că tata n-a știut ce să răspundă la toate astea.

Cred că avea de gând să rămână pentru totdeauna acolo, pe covor, în genunchi, cu gura căscată, fără să scoată un sunet.

Eu mi-am văzut mai departe de lipit autocolantele. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama cum se pun, dar m-am uitat cu atenție la instrucțiuni și până la urmă am reușit.

122- îmi pare așa de rău, Albie, a spus tata după o lungă perioadă de tăcere.

Mie parcă îmi și ieșise din minte că era și el în cameră. Am ridicat privirile.

123- îmi pare tare rău, a repetat el.

Am ridicat din umeri.

Tata m-a mai privit o vreme cum mă chinui cu autocolantele. Și cred că au început să-l doară picioarele de atâta stat ghemuit, fiindcă după un timp s-a întins pe burtă și și-a proptit coatele pe covor. A luat în mână una dintre foile cu autocolante la care încă nu ajunseseam, a dezlipit de pe ea un autocolant și m-a întrebat:

124- Țsta unde crezi că trebuie lipit?

După care ne-am uitat împreună la instrucțiuni.

Am asamblat aproape tot avionul Thunderbolt A-10 de unul singur. Dar puțin, la sfârșit de tot, m-a ajutat și tata.

Un ultim pont

Betsy nu mai avea de fapt nevoie de niciun pont. Era mai inteligentă decât mine, asta era sigur. Dar m-am hotărât să-i mai las totuși un bilețel în bancă. Chiar și celor mai inteligenți oameni le face uneori plăcere să primească un sfat bun.

Cred că ești grozavă așa cum ești.

Asta am scris. Și asta era adevărul.

Motivarea de la părinți

Miercuri doamna Rouse m-a întrebat:

125- Albie, ai o motivare de la părinți pentru ziua în care ai lipsit săptămâna trecută? Nu mi-ai dat-o.

Mi-am frecat ceafa în locul în care mă pocnise Darren în timp ce se întorcea la locul lui după ce își ascuțise creionul.

126- Cum? am întrebat, tot frecându-mi ceafa.

127- Motivarea, a repetat doamna Rouse. Pentru ziua când ai lipsit. Am nevoie de o motivare scrisă de unul dintre părinții tăi prin care să-mi comunice de ce nu ai venit la școală.

În clipa aceea gura mi s-a uscat ca iasca și am uitat cu totul de durerea din ceafă.

128- Păi...

Dar mi-am închis iute gura, fiindcă nu știam sigur ce să spun.

129- Adu-mi motivarea mâine, ne-am înțeles? a spus doamna Rouse.

Am dat din cap că bine. Ce altceva puteam să fac?

Hannah Schaffhauser în după-amiaza aceleiași zile, în timp ce Calista era în baie, i-am spus că vreau să mă uit la filmulețe video cu *kung fu* pe laptopul mamei, dar nu era adevărat. De fapt am căutat pe desktop fișierul de când îmi mai scrisese mama motivări pentru școală și l-am deschis. Nu am avut de schimbat decât câteva cuvinte.

Stimată doamnă Rouse.

Săptămâna trecută Albin a fost bolnav. Vă rog să-i motivați absențele.

Cu stimă.

Dedesubtul lui „Cu stimă”, mama semna întotdeauna scriindu-și numele întreg, Hannah Schaffhauser, cu stiloul.

Printatul scrisorii nu a fost cea mai grea parte.

Hannah Schaffhauser

Ca să exerseze, am scris semnătura mamei de mai multe ori pe marginea unei foi de hârtie, de sus până jos.

Hannah Schaffhauser

Am găsit în biroul mamei o scrisoare veche pe care o semnase și încercam să copiez literele întocmai. Asta am făcut în timp ce ar fi trebuit să dorm.

Hannah Schaffhauser

Am exersat îmbârligătura pentru litera *H* mare. Am exersat șerpuirea pentru *S* mare. Am încercat să copiez exact felul în care îi făcea mama pe cei doi *f*, cu totul altfel față de felul în care îmi scriam eu numele.

Am tot exersat și am exersat și am exersat.

Hannah Schaffhauser

Era o semnătură lungă și era foarte greu de copiat întocmai.

Oricât m-am străduit, n-am reușit să o fac perfect. Numai aproape perfect.

Hannah Schaffhauser

Dar aproape perfect este mai bine decât deloc.

Am împins deoparte bucata de hârtie pe care o folosisem drept ciornă și m-am uitat la cea pe care printasem scrisoarea. I-o puteam duce liniștit doamnei Rouse, numai semnătura îmi mai lipsea.

Dacă semnam eu scrisoarea și îi spuneam doamnei Rouse că e din partea mamei, atunci mințeam. Iar dacă eram prins, dădeam de belea.

Dar dacă *nu* o semnam și i-o dădeam doamnei Rouse nesemnată, atunci probabil că doamna Rouse ar fi sunat-o pe mama să întrebe de ce am lipsit și atunci mama ar fi aflat că nu am mers la școală și atunci ar fi dat de belea *Calista*. Iar eu consideram că nu *Calista* trebuie să dea de belea,

fiindcă ea făcuse un lucru drăguț, și anume mă lăsase să-mi iau ziua tristă atunci când avusesem nevoie de ea. Și mă făcuse să mă simt mai bine, chiar dacă Darren Ackleman tot îmi mai spunea „tontule” de vreo nouă ori în fiecare zi. Mă simțeam mai bine fiindcă știam că luna trecută, în timp ce Darren Ackleman era la școală și scria exerciții la ora de studii sociale, eu mă uitam la un piton care tocmai înghițea un porc întreg. Numai pentru asta, și merita să suport un milion și jumătate de porecle.

Am apăsat tare cu pixul pe hârtie și am semnat cu numele mamei.

Îngrijorarea

A doua zi dimineată, când i-am dat motivarea doamnei Rouse, aceasta a citit-o, s-a uitat la mine, apoi s-a uitat iar la foaia de hârtie și a spus:

— Mulțumesc, Albie. Acum poți să mergi la locul tău.

Asta a fost totul.

Nu știu de ce îmi făcusem atâtea griji. Nu dădusem deloc de belea.

Cel-cel mai rău lucru

Cel mai rău lucru care se întâmplă este întotdeauna lucrul care crezi că nu s-ar putea întâmpla niciodată.

În ziua aceea, după ore a venit mama să mă ia de pe terenul de joacă. Mama nu venea niciodată să mă ia de la

școală. Numai Calista venea.

130- Dar Calista unde este? am întrebat.

131- Albie, a spus mama.

Apoi a întins mâna să-mi ia ghiozdanul, dar n-am vrut să i-l dau. Nu mi-a plăcut felul în care mi-a rostit numele. După cum l-a rostit, mi-am dat seama că urmează să-mi spună ceva rău.

132- Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, a mai spus mama.

133- Unde este Calista? am întrebat.

Eram în spatele celorlalți elevi și a bonelor lor și ne îndreptam spre ieșire, spre trotuar. Mama tot nu a răspuns la întrebarea mea.

134- Unde-i Calista? am întrebat iar, crezând că poate nu m-a auzit. E bolnavă?

135- Albie!

Ajunsesem la colț, lângă pubela din care se revărsau gunoaiele. Cum încă semaforul nu se făcuse încă verde, mama s-a lăsat în genunchi și s-a uitat la mine. Mă privea de parcă nu i-ar fi venit să-i spună ceea ce avea să-mi spună. Deodată am simțit că mă ia o fierbințeală pe sub jacheta matlasată, ca atunci când fac febră.

136- De acum înainte Calista nu mai este bona ta, a spus mama.

Când a spus asta, mi s-a oprit răsuflarea. N-am mai fost în stare nici măcar să clipesc.

137- Albie, dragul meu, uită-te la mine.

138- A avut un accident? am întrebat. S-a mutat de aici?

Nu-mi venea să cred. Calista n-ar fi luat niciodată hotărârea de a nu mai fi bona mea fără să-mi spună. Ea era cea care m-a învățat să desenez supereroi. Ea m-a dus în oraș de ziua gogoșilor.

Calista spunea că sunt isteț.

139- Calista...

Mama a privit spre celălalt trotuar, iar din ochii ei parcă țâșneau niște săgeți. Mașinile opriseră la semafor, îmi dădeam seama că ar fi vrut să traversăm, dar eu nu mă clinteam din loc. Nu puteam să mă clintesc din loc.

140- Calista a mințit, Albie, a spus mama, întorcându-se spre mine. Nu pot să mai accept să aibă grijă de tine o persoană în care nu pot să am încredere, așa că a trebuit să o concediez.

141- *A mințită* am întrebat eu.

Nu-mi venea să cred așa ceva. Calista nu era o mincinoasă.

Mama a oftat.

142- Albie, de ce nu mi-ai spus că săptămâna trecută în loc să te aducă la școală, te-a dus la grădina zoologică? Eu nu

am știut nimic despre povestea asta până azi-dimineață, când m-a sunat profesoara ta la birou ca să mă întrebe despre o motivare suspectă.

Aveam impresia că am un bolovan în stomac, un bolovan tare, rotund și greu.

143- Dar nu Calista a scris motivarea! am strigat.

L-am văzut pe Sage Moore cum se zgâiește la mine trecând pe lângă noi împreună cu sora lui mai mare, dar nu-mi păsa. Era un lucru pentru care merita să strig.

144- Eu am scris-o. Calista nu a mințit cu nimic. Cheam-o înapoi și spune-i că vreau să fie din nou bona mea, am spus, trăgând de geanta mamei și încercând să-i găsesc telefonul. Trebuie să o chemi înapoi!

Și tot trăgeam de geanta ei.

145- Albie, încetează! a spus mama, ridicându-se în picioare.

146- Dar *trebuie* să o chemi înapoi!

Deja plângeam de-a binelea și tot mai mulți copii se uitau la mine. Ba mai și râdeau. Dar mie nu-mi păsa nici de ei. Nu-mi venea să cred că se întâmplă așa ceva și totul era din vina mea. Nu-mi venea să cred că mama o concediasse pe Calista, iar asta se întâmplase din cauza mea, fiindcă eu semnasem în locul mamei pe o afurisită de hârtie. Ar fi trebuit să mă străduiesc să-mi iasă mai bine semnătura.

Dacă aş fi reuşit să fac o semnătură mai bună, toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată.

147- Mami, *trebuie* să o chemi înapoi!

148- Nu, îmi pare rău, Albie!

Asta este tot ce a spus.

Căsuța vocală

După ce mama s-a întors la serviciu în goană, am găsit numărul de telefon al Calistei pe lista cu numere de telefon de urgență de pe panoul de pe perete din bucătărie. Îmi dădeam seama că poate nu e bine să o sun.

Totuși am sunat.

„Aici Calista”.

Intrase căsuța vocală.

„Chiar acum nu pot răspunde la telefon, așa că vă rog să-mi lăsați un mesaj”.

I-am lăsat un mesaj.

— Sunt eu, Albie, am spus. Am sunat doar fiindcă...

Și aici m-am oprit. Fiindcă de fapt nu știam sigur ce să spun. Nu-i mai dădusem niciodată telefon Calistei până atunci și mi se părea foarte ciudat.

M-am uitat la fructele din castronul de pe bufet. Am știut că ar trebui să închid telefonul, fiindcă Harriet, femeia care ne făcea curățenie, care tocmai aspira în camera părinților mei, putea termina din clipă în clipă, după care urma să vină

în bucătărie și avea să se înfurie pe mine că vorbesc la telefon, fiindcă nu era treaba ei să aibă grijă de copii și nu merita să facă asta pentru câți bani primea în plus pentru asta.

— Eu sunt de vină pentru motivarea aceea, am spus la telefon. Îmi pare rău.

Aș fi vrut să mai spun ceva, dar nu mi-a mai venit în minte nimic. Asta era tot ce era de spus.

Am închis telefonul.

Supărat în seara aceea, când a venit ora de culcare, Mama a bătut la ușa camerei mele, fiindcă era închisă.

149- E timpul să te bagi în pat, Albie, a spus ea, deși eu eram deja sub pături.

Mama s-a așezat pe marginea patului. Tocmai citeam o nouă carte despre Căpitanul Chilot și nici măcar nu îi pusesem coperta cu *Johnny Tremurici*, dar mama nu mi-a zis nimic. A îndesat învelitoarea în jurul meu, deși eram prea mare deja ca să mă mai învelească ea. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

150- Te iubesc, Albie, a spus.

151- Da? am întrebat.

Nu m-am putut abține.

152- Da, a răspuns ea, dându-mi deoparte părul de pe frunte. Fiindcă ești iubitor și grijuliu și bun.

Și mi-a făcut cu ochiul. În clipa aceea m-am întrebat dacă nu cumva plânsese.

153- Mă străduiesc și eu cât pot, a continuat, rostind fiecare cuvânt foarte încet. Mă străduiesc să fiu o mamă bună. Nu știu întotdeauna cum să fac asta, dar... încerc.

Mi-a trecut prin minte că ceea ce îmi spunea era foarte ciudat. Fiindcă eu nu mă gândisem niciodată până atunci că trebuie să te străduiești ca să fii o mamă bună, cum te străduiești la matematică sau la scriere. Ești mamă bună pentru că *ești* și gata.

154- Tot ce vreau eu este să nu ți se întâmple nimic rău, a mai spus, vorbind în continuare foarte încet. Asta este tot ce vreau eu pentru tine. Să nu ți se întâmple nimic rău și să fii fericit.

Aș fi vrut să mă supăr pe ea. Aș fi vrut să fiu foarte-foarte supărat pe ea.

155- Știu, am răspuns, scoțându-mi brațele de sub pătură și așezându-le deasupra. Dar poate că n-ar trebui să-ți faci atâtea griji pentru mine tot timpul.

156- Of, Albie, a spus mama atunci, aplecându-se să mă mai sărute o dată pe frunte. Dar nu am cum să nu-mi fac griji. Doar sunt mama ta.

Venise la școală o elevă nouă. Darissa, așa o chema. Știam fiindcă, deși era într-o altă clasă, venea și ea la cercul de

matematică.

157- Albie, a spus domnul Clifton când a prezentat-o clasei, vrei să fii tu partenerul Darissei în săptămâna aceasta?

158- Partener? am întrebat.

159- Da, a răspuns domnul Clifton, făcându-i Darissei semn să se așeze lângă mine. Să-i arăți unde este cabinetul medical, poate să stai cu ea în pauze, lucruri din acestea.

160- Bine, am spus. Cred că pot...

161- Darissa nu este din New York, așa că poate îi dai și niște idei unde să meargă.

La asta am ridicat din sprâncene. Idei aveam o *mulțime*.

Darissa mi-a zâmbit cu prietenie, așezându-se în bancă lângă mine.

162- Nu-ți face griji, i-a spus domnul Clifton înainte de se întoarce la catedră. Cu Albie ești pe mâini bune.

I-am zâmbit și eu noii mele colege și i-am spus:

163- Am să-ți spun eu tot ce trebuie să știi.

Ce-mi veni

Vineri a fost rândul lui Betsy să aducă ceva pentru lecția de științe și a adus un gândac pe care l-a găsit ascuns sub o bancă, în holul apartamentului în care locuia ea. Era un „gândac de arțar”, așa zice ea. Îl căutase în cărți. Era un gândac mare, aproape tot negru, doar cu niște pete de un roșu-aprins și avea niște ochi roșii scârboși și înfricoșători.

Era încă viu. Betsy îl pusese într-un borcan mare rămas de la murături, dar gol, și făcuse niște găuri în capac. Pe fundul borcanului pusese câteva crenguțe și iarbă, probabil de mâncare pentru gândac.

Gândacul era destul de impresionant. Poate nu chiar așa de impresionant ca și cel pe care îl adusese Darren, gândacul tatălui lui, dar al lui Betsy era încă viu și din cauza asta era mult mai grozav. Betsy a trecut cu borcanul printre rândurile de bănci ca să-l putem vedea cu toții. Când a ajuns în dreptul lui Darren și al lui Sage, ei s-au prefăcut să nu-i interesează, dar îți puteai da seama ușor că de fapt îi interesa.

Pe lângă banca mea a trecut fără să se oprească. Cred că a făcut asta înadins, fiindcă se pare că încă era supărată pe mine.

Când a venit rândul să-i punem întrebări, eu am tot ridicat mâna, dar Betsy nu m-a pus pe mine să întreb, ci numai pe Tasha, care stătea în banca din față. De câte ori răspundea Betsy la o întrebare, Darren începea să râdă și, întorcându-se spre Sage, se prefăcea că se bâlbâie. Nu prea tare, ca să nu-l audă doamna Rouse, dar eu l-am auzit. Și cred că l-a auzit și Betsy.

Aș fi vrut ca Betsy să mă lase și pe mine să-i pun o întrebare când am ridicat mâna. Aș fi vrut să-i spun că

gândacul ei mi se pare cel mai cool din câți gândaci am văzut în viața mea.

Dar, pe de altă parte, a fost mai bine că nu m-a pus să-i pun eu întrebări. Cred că lui Betsy nu-i plac lucrurile care sunt cool.

S-a întâmplat în timpul pauzei. Darren i-a furat lui Betsy gândacul chiar din mână. Din locul în care stăteam, pe bancă, în curte, am văzut cum s-a întâmplat. Tocmai îi arătam noii mele colege, Darissa, cartea cu Căpitanul Chilot (asta făceam de obicei în pauze, citeam, fiindcă nu aveam niciun prieten). De fapt, prima dată am auzit-o pe Betsy tipând, apoi am văzut că borcanul cu gândacul era în mâinile lui Darren și mi-am imaginat că i-l furase.

— D-d-dă-mi borcanul! a strigat Betsy.

Darren ridicase borcanul deasupra capului, iar Betsy încerca să ajungă până la el, dar nu reușea. Sage, Candace și ceilalți din gașca lor râdeau.

— Ia-ia-ia-l! a spus Darren.

Vedeam că Betsy încerca să se abțină să nu plângă. Avea pumnii strânși.

Am închis cartea și m-am ridicat în picioare. Am lăsat cartea cu Căpitanul Chilot pe bancă, la Darissa, și m-am apropiat de ei.

Nu știam ce să fac. Poate că ar fi fost bine să încerc să-l

conving pe Darren să-i dea înapoi lui Betsy gândacul. Nu știam. Nu eram sigur de ce anume doream atât de mult să o ajut pe Betsy, fiindcă nu mai eram prieteni. Ea nu mai voia să vorbească cu mine. Nici măcar nu se mai uita la mine. Dar Darren era foarte răutăcios și asta nu era corect. Așa că am închis cartea, m-am ridicat în picioare și m-am apropiat de ei.

Dar a fost prea târziu.

Până să ajung eu lângă ei, Darren a deșurubat capacul borcanului, iar gândacul a sărit afară. Betsy s-a repezit să-l prindă, dar gândacul a fost mai rapid. Din două sărituri a și dispărut. S-a făcut nevăzut în tufișuri.

— Ups! a spus Darren.

Dar până și eu mi-am dat seama că nu fusese un accident.

Ce era să fac eu după asta?

Darren, Sage, Candace și ceilalți au luat-o din loc, râzând. Eu am ridicat borcanul de pe iarbă și i l-am dat lui Betsy. Înăuntru mai rămăseseră numai crenguțele și iarba.

— Uite, am zis.

Betsy a luat borcanul fără să-mi arunce nicio privire.

Capacul l-a lăsat acolo, pe iarbă.

Când ne-am întors în clasă după pauză, am văzut că banca lui Darren era răsturnată pe podea și peste tot erau împrăștiate foi de hârtie rupte și mototolite. Creioanele lui

Darren erau rupte în două. Toți copiii s-au oprit în ușă, șocați.

— Cine a făcut asta? a țipat la noi doamna Rouse. Cine a fost în stare să facă așa ceva? Este inacceptabil!

Am intrat cu toții încet în clasă, unul câte unul. Toată lumea se holba la Darren și la banca lui. El clocotea de furie. Toți se holbau la Darren, care striga pe lângă bancă:

— Ce *naiba*? Ce *naiba*?

Eu însă nu mă uitam la Darren. Eu mă uitam la Betsy, care nici ea nu se uita la Darren și la banca lui, ci la perete, mușcându-și buza de jos, așa cum făcea întotdeauna când era agitată, și clipind din ochi. *Clip, clip*. De mai multe ori.

— Cine *a făcut* asta? a întrebat doamna Rouse din nou.

— Eu.

Cel care a spus asta am fost eu, deși era o minciună. Eu nu răsturnasem nicio bancă. Dar știam cine răsturnase banca lui Darren. Și consideram că persoana care făcuse asta nu trebuia pedepsită, fiindcă nu ea începuse.

— Albie! a strigat doamna Rouse, șocată. Ce-ți veni?

Am aruncat o privire spre Betsy. Și ea era șocată.

Am ridicat din umeri.

— Păi, hm... Eram pur și simplu nervos.

Doamna Rouse m-a pus să-l ajut pe Darren să-și facă ordine pe bancă, apoi mi-a spus că o să-mi spună mai târziu

ce pedeapsă voi primi. Probabil urma să mă oprească la școală după ore, sau ceva mai rău.

Dar nu-mi păsa. Dacă nu reușisem s-o ajut pe Betsy să-și recupereze gândacul, măcar să nu fie ea pedepsită.

Cred că la fel gândea și Betsy. În timp ce ieșeam din clasă pentru prânz, mi-a spus foarte încet:

— Albie!

— Da? am spus eu.

— Me-mersi! mi-a spus ea.

I-am zâmbit și mi-a răspuns tot printr-un zâmbet. A întins mâna spre mine. În pumn avea o pungă întreagă de *ursuleți* gumați.

Nu sunt absolut sigur, dar cred că este posibil ca eu și Betsy să redevenim prieteni.

Norocul

În seara aceea la cină am mâncat cu toții împreună, la masă, fiindcă a venit în vizită la noi bunicul Park. A fost o cină adevărată, cu friptură și cartofi, și chiar și o salată cu sos făcut în casă, nu ceva dintr-o sticlă sau așa ceva. Mama a pregătit mâncarea, iar tata a aranjat masa. De obicei asta era treaba mea. Când i-am atras atenția, tata mi-a zis că eu aș putea să pun vasele în mașina de spălat vase. Eu m-am cam îmbufnat auzind asta, fiindcă nu pot suferi să pun vasele în mașină. Dar m-am străduit să nu-l las pe bunicul

să vadă că sunt îmbufnat, fiindcă bunicului Park nu-i place când cineva e îmbufnat.

— Ei, Albie, a spus bunicul Park după ce a mușcat din friptură.

Vorbea cu gura plină, ceea ce eu știam că nu prea se face. Dar cred că atunci când ajungi bunic, poți să faci cam tot ce vrei tu. Eu tocmai îmi tăiam friptura. Am încercat să nu mă uit la mâncarea pe jumătate mestecată din gura lui.

— Ei, a spus el, cum mai e la Mountford?

Am ridicat iute ochii din farfurie. Dar până să apuc eu să deschid gura, a răspuns mama în locul meu:

— Albie nu mai merge la Mountford, *appa*, i-a spus ea. Doar știi asta.

Așa îi spune ea bunicului Park, *appa*. În coreeană asta înseamnă „tată”. L-am întrebat o dată dacă pot să-i spun *harabuj*, fiindcă asta cred că mi-a spus mama că înseamnă „bunic”. Dar bunicul Park a spus, amestecând cu zgomot gheața din pahar:

— Cu accentul ăsta? Nu!

Așa că am continuat să-i spun „bunicle”.

— Nu știam asta absolut sigur, a spus bunicul Park, înfigându-și vârful cuțitului într-o bucată de friptură.

Nici măcar nu s-a străduit să ia bucata aceea de carne așa cum se cuvine, cu furculița, ci și-a băgat-o în gură așa, cu

cuțitul, și a început să mestece.

— Dacă aș fi știut, a continuat el, n-aș fi întrebat. Deci...

S-a întors și a privit drept spre mine. Eu mi-am lăsat ochii în jos, spre salată, dar deodată n-am mai avut poftă de nicio salată.

— Deci nu mai mergi la școala aceea particulară de fițe, pentru care părinții tăi s-au străduit atâta să plătească timp de șase ani. Și de ce anume, mă rog?

Mama a făcut ochii mari și a spus:

— ***Appa!***

Dar bunicul Park mă fixa în continuare cu privirea. Știu asta sigur, deși eu mă uitam în continuare în jos, la salată, nu la el. Dar îi simțeam privirile sfredelindu-mi creierul.

— *Ei?* a întrebat el din nou.

— Mamă, data viitoare poți să pui și roșii în salată? am întrebat. Îmi plac roșiile foarte mult.

Mama și-a pus mâna pe brațul meu.

— Sigur, dragul meu, a spus. Așa am să fac.

În cealaltă parte a mesei tata și-a așezat paharul de vin pe masă.

— Ne-am gândit că Albie va avea mai mult de câștigat dacă va merge la o altă școală, i-a spus el bunicului Park. Mountford nu era o școală potrivită pentru nevoile lui.

— I-au dat un șut în fund de acolo, a spus bunicul Park,

pufnind pe nas.

A spus asta de parcă ar fi știut sigur că așa s-a întâmplat, de parcă ar fi știut de la început că așa se va întâmpla și nu se mira deloc de asta. Poate că i se părea chiar amuzant într-un fel.

— Nici eu nu vreau să mai merg la tâmpită aia de școală! am spus.

Și chiar așa era. Dar îndată după ce am spus asta, mi-am pus palma peste gură, fiindcă mi-am dat seama că tocmai ridicasem tonul la bunicul Park. Iar ăsta este un lucru pe care cu siguranță nu am voie să-l fac.

— Albie, scumpul meu, a spus mama, ținându-și în continuare mâna pe brațul meu, nu vrei tu să mergi să citești puțin pentru lecturile suplimentare?

— Dar n-am terminat de mâncat, i-am spus.

— Ca să știi și dumneata, i-a spus tata bunicului Park (și se uita la el mânios, privirea aceea pe care i-o mai vedeam doar atunci când striga la tipul de la cablu), Școala Generală 183 este o școală excelentă, cu o filosofie foarte progresistă în ceea ce privește elevii...

Bunicul Park a pufnit din nou.

— O școală *publicai* a spus el. L-ați trimis pe nepotul meu la o școală *publică*

— Albie, a spus atunci mama, strângându-mă de braț ceva

mai tare, prea tare. Du-te să citești!

Dar nu-și lua ochii de la bunicul.

— La ce vă mai chinuiți? a spus bunicul.

Și-a împins farfuria într-o parte și a întins mâna după pahar. El nu bea vin ca mama și tata. Paharul lui era plin cu băutura aceea roșie-maronie pe care o bea întotdeauna când venea în vizită la noi, cea pe care mama o ținea sus, în bufet, numai pentru el.

— De ce nu-l aruncați de pe-acuma într-un șanț și să scăpați de toate? Oricum acolo va ajunge în ritmul acesta.

— *Appa!* a spus mama, ridicându-se în picioare, cu ochii arzând de furie, și trăgându-mă de pe scaun. Haide, Albie, cred că cina s-a sfârșit.

— Dar... am spus.

Nu apucasem să mănânc decât două înghițituri și nu mă săturasem. Dar de fapt nu voiam să mai rămân acolo, în sufragerie, așa că am traversat holul împreună cu ea.

În timp ce mama mă trăgea după ea, l-am auzit pe tata spunând:

— Shin, sincer să fiu, nu-mi place deloc cum i-ai vorbit copilului meu.

— I-auzi! s-a auzit vocea bunicului Park. Nici mie nu-mi place felul greșit în care l-ai crescut pe nepotul meu.

În clipa aceea mama a închis cu zgomot ușa camerei mele

în urma noastră și s-a trântit lângă mine pe pat, cu capul în mâini.

Am luat de pe noptieră cartea aceea, *Hatchet*, pe care mi-o dăruise mama de ziua mea și i-am întins-o, crezând că vrea să mă ajute să citesc și că de aceea venise în camera mea. Dar ea nu a luat cartea, ci doar a oftat.

Am oftat și eu.

— Îmi pare rău pentru povestea asta, Albie, a spus.

Privea spre ușa închisă. După felul cum strângea din ochi, ai fi putut crede că pe ușă era supărată.

— Nu face nimic, am spus.

Nu voiam să-și facă probleme. Oricum, nu mă supărasem sau așa ceva. Eram sigur că bunicul Park nu avea dreptate când spunea că voi ajunge într-un șanț.

— Ba da, a spus mama, tot cu ochii țintă la ușă. Ba da, face.

Am dat din cap și am așteptat să-mi spună cum îmi spunea de obicei atunci când venea bunicul Park, că bunicul nu vorbește serios când spune anumite lucruri. Și că de fapt el mă iubește foarte mult și de aceea este așa de sever cu mine. Și că a avut o copilărie grea și de aceea este atât de aspru. Când vorbea despre bunicul, mama rostea de multe ori cuvântul „aspru”.

— Bunicul tău... a spus ea, oftând prelung. Bunicul tău

nu e un om prea cumsecade.

Auzind cuvintele acestea, aproape că am izbucnit în râs. Prima dată am crezut că glumește. Categorie nu așa se vorbește despre propriul tău tată. Dar când i-am văzut chipul, mi-am dat seama că mama nu glumea deloc.

A închis ochii și a scuturat din cap.

— Doamne, câteodată aș putea pur și simplu să...

Și a strâns din pumni, cum își ținea mâinile în poală.

Atunci am îmbrățișat-o așa, dintr-o parte. Nu-mi dau seama de ce am făcut asta. De obicei mamele își îmbrățișează copiii, nu invers. Dar așa mi s-a părut mie că e bine atunci. Poate că în clipele acelea mama avea mai multă nevoie de o îmbrățișare decât mine.

Mama și-a vârât nasul adânc în părul meu.

— Te iubesc atât de mult, Albie, a spus ea încet.

Poate că într-adevăr mama mea nu știa întotdeauna cum să fie o mamă bună, cum îmi spusese. Dar măcar se străduia.

Și poate că ăsta era cel mai important lucru.

— Și eu te iubesc, i-am spus. Fiindcă ești iubitoare și grijulie și bună.

Mama s-a tras puțin înapoi să se uite mai bine la mine. Avea ochii umezi. Mi-a zâmbit și mi-a dat deoparte părul de pe frunte, privindu-mă lung.

— Uneori mă mir și eu cât sunt de norocoasă că am un băiat ca tine, Albie, a spus cu glas foarte blând.

„Norocoasă”, așa a spus. Am îmbrățișat-o din nou, așa, dintr-o parte.

Poate că era o prostie că nu m-am supărat deloc auzindu-i pe tata și pe bunicul Park care țipau unul la celălalt în sufragerie. Poate că ar fi trebuit să mă supăr. Dar nu m-am supărat.

În clipa aceea m-am gândit că și eu sunt foarte norocos.

— Aș vrea să fiu și eu o vedetă, i-am spus lui Erlan.

Ședeam în camera lui cea nouă, care era mai mică decât cealaltă, din fostul lor apartament, dar cel puțin era numai a lui, nu o împărțea cu frații lui. În plus, Erlan atârnase plapuma în fața ușii, astfel încât acum toată camera lui era o cetate. Asta însemna că acolo nu intrau niciodată aparatele de filmat.

— Ba nu cred că ai vrea, a spus Erlan.

Tocmai împărțea cărțile pentru încă o partidă. Jucam Spit, jocul pe care îl învățasem de la Calista. Mă descurcam destul de bine, mai bine chiar decât Erlan, fiindcă nu trebuia să calculez nimic, ci doar să pun jos cărțile cât mai rapid. Dar împărțitul cărților dura o grămadă de vreme. Asta era singura problemă. La partea asta Erlan se descurca mai bine decât mine.

— Ba aş vrea, am spus.

Dacă aş fi fost o vedetă, poate că aş fi avut şi eu un apartament mai mare, cum era cel al familiei lui Erlan. Şi poate că ar fi fost şi afişe pe stradă cu familia mea, aş cum existau cu familia Kasteev. Afişe cu chipurile noastre, zâmbind fericiţi. Poate că atunci aş fi avut toate jucăriile pe care le voiam şi toţi m-ar fi îndrăgit şi ar fi fost prietenoşi şi amabili cu mine, iar tata s-ar fi lăsat de serviciu, ca tatăl lui Erlan, şi ar fi stat tot timpul acasă cu familia.

— Ba nu! a spus Erlan din nou. *Nu* ai vrea! Of, acum am pierdut şirul şi trebuie să încep din nou.

A adunat din nou toate cărţile.

Erlan era un băiat deştept, ştiam asta. Dacă nu eşti deştept, nu ai cum să aduni în carnet numai calificative de „Foarte bine” şi să mai câştigi şi campionate de şah. Atâta lucru ştiam şi eu. Dar uneori era prostănac de-a binelea.

— Tu nici măcar nu-ţi dai seama că ăsta este un lucru bun, i-am spus.

Nu ştiu de ce, dar am spus asta pe un ton foarte nervos.

Şi *eram* foarte nervos.

Erlan a ridicat capul şi s-a uitat la mine.

— Te plângi tot timpul, i-am spus, tot cu mânie în glas. Dar de ce ţi se pare că e aşa de rău să fii celebru? Doar apari la televizor. E o chestie grozavă!

Dacă m-ar fi arătat și pe mine la televizor, dacă n-ar fi existat acel „Nu are acordul!”, atunci Darren n-ar mai fi făcut mișto de mine și n-ar mai fi șoptit nu știu ce tot timpul despre mine, ascunzându-se îndărătul mâinii. Și nu și-ar mai fi băgat degetul în toate brișele de ziua mea.

Erlan a ridicat ochii în tavan.

— Vrei să-ți spun eu ce e așa de grozav când apari la televizor? mi-a spus.

Nu mai împărțea cărțile. Se opri. Am vrut să-i spun că va trebui să înceapă din nou de la început, dar n-am spus nimic. Am așteptat.

— Nimic! a spus el. Asta este. La școală nu mai vorbește nimeni cu mine. O săptămână întreagă toată lumea râde de ce se întâmplă în emisiune. Chiar dacă cel care a țipat ca o fată când a văzut un șoarece a fost Erik, nu eu, la școală toți au râs de mine. Erik se preface că e bolnav în fiecare zi ca să nu mai meargă la școală, iar Karim se poartă ca un tâmpit, de parcă ar fi cine știe ce persoană importantă. Iar Roza, Ainyr și Alma, ele... Of, nu mai contează! Nici măcar nu-mi pasă.

— O, am spus eu. N-am știut toate astea.

M-am uitat lung la teancurile de cărți de joc.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum? am întrebat.

Erlan a ridicat din umeri. A adunat toate teancurile de

cărți de pe masă și a început să le aranjeze din nou. Unu, unu. Cinci, cinci. Șapte, șapte. A numărat câte treisprezece cărți pentru teancurile mai groase.

— Tu ești singurul care se poartă normal cu mine, a spus.

Terminase de aranjat toate teancurile de cărți și eram tocmai pe punctul de a începe o nouă partidă. Eu mi-am luat teancul de cinci cărți și exact în clipa aceea, Erlan și cu mine am întors cărțile din teancurile de unu, așa că am ieșit amândoi din joc.

Până să aflu cum este de fapt, eu crezusem că a fi vedetă este un lucru minunat. Dar s-a dovedit că nu era deloc așa.

De fapt, se pare că a fi vedetă este exact ca și a fi cool.

Calista și-a uitat un creion la noi. Un creion verde cu radieră, unul dintre creioanele cu care desena în caietul ei. M-am întristat grozav când l-am găsit, dar m-am și bucurat. Calista nu mă mai putea duce în parc, știam, și nici nu mai putea veni după mine să mă ia de la școală. Știam că n-o să mă mai scoată niciodată în oraș de ziua gogoșilor.

Dar aveam cel puțin creionul ei.

Am găsit în sertarul meu o foaie de hârtie nouă și am netezit-o pe tăblia biroului. Apoi am luat între degete creionul verde și am început să desenez.

Omul-gogoașă, salvatorul!

Asta am scris în capul paginii după ce am terminat de

desenat.

Eram sigur că și Calistei i-ar fi plăcut desenul meu.

Învățatul împreună cu Betsy

Cu Betsy învățam altfel pentru lucrările de control la scriere decât cu Calista. De obicei după ore mergeam până acasă la Betsy, iar mama ei ne servea cu fursecuri, genul acela de fursecuri lipite câte două cu cremă de ciocolată. Pe ale mele le dezlipeam, rotindu-le puțin și lingeam întâi toată crema de ciocolată de pe ele. Betsy în schimb lua câte un fursec și ronțăia de pe el încet roată-roată până ce ajungea în mijloc.

Cu Betsy nu făceam cartonașe și nu desenam. Scriam în schimb cuvintele de nenumărate ori. Mama lui Betsy ni le spunea, iar noi le scriam pe rând. Eu le dictam pe litere cu voce tare, iar Betsy le scria. Dacă reușeam să scriem corect cinci sau mai multe cuvinte, mai primeam câte un fursec. De aceea trebuia să le mănânc pe ale mele așa de încet, lingând crema. Dar după o vreme am început să primesc tot mai multe fursecuri.

Îmi era foarte dor de Calista, dar nu era așa de rău nici să învăț împreună cu Betsy.

Faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser

— Ei, cum a mers cu alegerile în săptămâna asta? m-a întrebat tata.

Eram doar eu și cu el, fiindcă după ce Harriet a spus că s-a săturat să aibă grijă de mine și că părinții mei trebuie să-mi găsească o altă bonă, tata a început să lucreze acasă. Tata lucra la laptopul lui. Eu, ca să fiu sincer, mâzgăleam supereroi.

— Hm, am spus.

Alegerile avuseseră loc cu ceva timp în urmă, dar oricum m-am mirat că tata și-a adus aminte de ele.

— Eu am candidat pentru postul de vicepreședinte, i-am spus. Dar am pierdut.

Stomacul mi s-a făcut ghem, anticipând o nouă dezamăgire.

— Oh, a spus tata. Ei, nu-i nimic, Albie. Nu poți să-i câștigi pe toți de partea ta.

Stomacul mi s-a mai relaxat puțin.

— Zău? a întrebat.

— Sigur.

Tata clămpănea pe tastatură.

— Vicepreședinte ajunge o singură persoană, nu? a continuat el. Dacă sunt mai mulți care candidează, atunci nu te poți necăji că n-ai câștigat.

— A mai candidat o singură persoană în afară de mine, am spus.

Nu știu de ce am spus asta, zău. Ar fi trebuit să-l scutesc

pe tata de dezamăgirea asta. Ar fi trebuit să nu spun absolut nimic. Era plăcut când tata nu era dezamăgit de mine. Dar cred că aş fi dorit să nu fie dezamăgit de *mine*, nu de un Albie imaginar, care ar fi obținut un scor foarte bun la alegeri.

Tata a ridicat privirile de pe laptop și s-a încruntat.

— Pun pariu că totuși ai primit o mulțime de voturi, a spus.

— Nu, i-am spus.

Aveam impresia că mereu dezamăgesc pe toată lumea.

Atunci tata m-a luat prin surprindere. Și-a împins laptopul într-o parte și a spus:

— Albie, dar tu ținai neapărat să fii vicepreședinte?

Și s-a uitat la mine ca și când asta l-ar fi interesat într-adevăr. Așa că m-am gândit bine.

— Da, am spus în cele din urmă. La început nu am vrut, dar...

Am început să învârt creionul între degete.

— Dar după aceea mi s-a părut că va fi amuzant. Ar fi fost drăguț să câștig și eu ceva.

Tata și-a închis laptopul.

— Ți-am arătat vreodată cum se face faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser? a întrebat el atunci.

Mie mi s-a părut ciudată întrebarea asta a lui. Am clătinat din cap că nu.

Faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser s-a dovedit a fi un sandvici cald cu cașcaval, o rețetă pe care tata a învățat-o de la tatăl *lui*. Mi-a spus că vrea să mă învețe și pe mine să fac rețeta asta.

Faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser are în el trei feluri de cașcaval – șvaițer și încă două feluri de cașcaval cu niște nume ciudate, pe care nu le puteam pronunța. A trebuit să mergem cale de șase străzi prin zăpadă până la magazinul alimentar de fițe ca să le găsim pe toate. Alții ar fi zis că faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser nu merită atâta efort, dar tata a spus că dimpotrivă.

Faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser avea ascuns în el un strat de muștar Dijon.

Pentru a prepara faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser trebuia respectată cu strictețe rețeta. Întâi ungi pâinea cu muștar și pui pe ea cașcavalul. Dar nu pui prea mult muștar.

Apoi așezi grătarul pe aragaz și-l lași să se încingă până exact la temperatura potrivită, fără să pui nimic pe el. Pasul acesta este foarte important.

Apoi, cât se încinge grătarul, ungi cu unt pe dinafară cele două felii de pâine din aceea făcută cu plămădeală. Și pasul acesta este foarte important. Unii ar putea crede că untul trebuie întâi topit în cuptor ca să faci cașcavalul la grătar, și *apoi* să pui sandviciul în el, dar nu așa se face, fiindcă atunci

untul nu ar unge pâinea egal.

După aceea trebuie să stai și să aștepți cu multă răbdare până ce se aude sfârâitul Schaffhauser. Atunci știi că trebuie să întorci sandviciul pe cealaltă parte. Mie mi-a ieșit perfect, exact așa cum trebuie. Tata mi-a spus că sunt talentat.

Faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser a fost cel mai bun sandvici pe care l-am mâncat în viața mea.

— Albie, pot să te întreb ceva? a spus tata în timp ce molfăiam. În legătură cu alegerile.

M-am uitat la faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser din care mâneam și am găsit locul perfect din care să mușc.

— Sigur, am spus.

— Tu chiar ai fi vrut să fii vicepreședinte? a întrebat tata. Sau ai vrut numai să câștigi?

M-am gândit puțin. Înainte de alegeri, aș fi spus că îmi doresc să fiu vicepreședinte mai mult decât orice altceva. Dar, zău, de fapt cine vrea într-adevăr să stingă lumina în clasă?

— Poate că doar să câștig, am spus.

Când am spus asta, tata a dat din cap aprobator și apoi, ștergându-și degetele de un șervețel, a spus:

— Albie, eu cred că cel mai greu lucru în viață nu este să obții ceea ce vrei, ci să-ți dai seama ce anume îți dorești. Atunci când știi ce-ți dorești, când știi ce îți dorești cu

adevărat, știu sigur că vei reuși să obții lucrul acela.

Am ridicat privirile spre tata tocmai în clipa când el mușca din nou din faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser. Și atunci mi-a trecut prin minte că era ceva ciudat în legătură cu tata. Fiindcă uneori nu mă înțelegea deloc, iar alteori mă înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

— Mulțumesc, am spus.

Și am mai mușcat și eu o dată din sandvici.

Prânzul altfel în pauza de prânz nu mai stăteam la aceeași masă cu Darren, Candace, Lizzy și ceilalți. Și nu mai stăteam singur pe bancă, citind din *Căpitanul Chilot*. Acum eu împreună cu Betsy și cu Darissa luam masa de prânz în sala de clasă a domnului Clifton. Domnul Clifton ne spusese că nu are nimic împotrivă, deși Betsy nu era înscrisă la cercul de matematică.

— Vrem să mâncăm aici fiindcă noi nu suntem cool, i-am spus domnului Clifton.

Nici Darissa nu era cool. Mi-a spus asta chiar ea, cred că atunci când și-a dat seama că mă temeam ca nu cumva ea să fie cool. Dar nu părea foarte afectată de faptul că nu era cool. Darissa era prietenoasă și hazlie, dar și ciudată. Știa până și salutul de pe planeta Vulcan. Știa mai multe despre televiziune decât orice altă fată pe care o cunoscusem până atunci.

— Pentru mine e cool că nu sunteți cool, a spus domnul Clifton.

După aceea ne-a lăsat să mâncăm în sala lui în fiecare zi. Între timp el lucra la planurile de lecții. Singura regulă era că în fiecare zi trebuia să ascultăm o glumă care avea legătură cu matematica, ceea ce pentru mine însemna că trebuia să ascult două glume în fiecare zi, iar asta era cam greu uneori.

— De ce nu s-a rostogolit și moneda de 25 de cenți pe deal în jos împreună cu cea de 5 cenți?

Asta a fost gluma pe care ne-a spus-o marți.

Răspunsul corect era:

— Pentru că avea mai mulți cenți.

Betsy a râs la gluma asta. Ea râdea aproape la toate glumele domnului Clifton.

De obicei după ce terminam de mâncat, ieșeam toți trei pe terenul de joacă. Darissa ne-a învățat un joc nou cu mingea, care se numea „Sus fundul”. Niciunul dintre noi nu se pricepea prea bine la jocul ăsta, dar ne plăcea să-l jucăm fiindcă avea în el cuvântul „fund”. Și în timp ce ne jucam, eu și Betsy îi mai spuneam Darissei ce trebuia să știe despre New York. Adică mai mult eu îi spuneam, dar mă mai ajuta și Betsy.

— În Central Park sunt trăsură trase de cai, i-am spus Darissei. Dar nu e prea grozav să mergi cu trăsură din

pricina cailor care se balegă tot timpul și miroase *urât*.

Betsy a dat din cap aprobator.

— Cel mai bine ar fi să mergi să vezi pinguinii de la Grădina Zoologică din Central Park, fiindcă în fața lor este un trotuar rulant, iar geamul se aburește destul de tare, așa că poți face desene pe el pentru pinguini.

Nu i-am povestit însă despre Grădina Zoologică din Bronx, despre piton și despre porc. Nu știu sigur de ce, dar voiam să păstrez amintirea asta numai pentru mine.

Betsy a dat din nou din cap.

— Poți să ș-ș-și s-s-scrii mes-s-saje pe gegeam, a spus ea.

— Am putea să mergem la sfârșitul ăsta de săptămână, a spus Darissa. Am să-i spun lui tata să-i roage pe părinții voștri.

— Super! am spus.

— Super! a spus și Betsy.

— Și l-aș putea invita și pe prietenul meu, Erlan? am întrebat.

— Cel căruia îi place *Star Trek*. A întrebat Darissa. I-am spus că el era, iar Darissa a făcut salutul de pe planeta Vulcan. Eram sigur că asta însemna „da”.

Miercuri

Miercuri domnul Clifton ne-a spus cea mai bună glumă dintre toate:

— Ce figură îi învață matematică pe elevi? a întrebat el.

Și, n-o să mă credeți, dar eu am ridicat mâna. Nu mă mai gândisem niciodată la asta până atunci, dar am știut. Răspunsul corect mi-a apărut în minte din senin. Așa că am ridicat mâna sus de tot.

— Albie? a spus domnul Clifton.

Toți colegii s-au întors spre mine. De obicei aproape nimeni nu știa răspunsurile la întrebările domnului Clifton decât dacă era ceva foarte simplu, ce știam cu toții dinainte, cum ar fi poanta cu „câte colțuri are o roată?” Parcă aveam și emoții, gândindu-mă că poate doar mi se *pare* că știu răspunsul, dar de fapt răspunsul meu ar fi putut fi greșit. Totuși am hotărât să răspund, pentru orice eventualitate.

— Cercul? am spus.

Toată lumea a început să râdă, iar domnul Clifton a zâmbit larg. Atunci mi-am dat seama că o nimerisem.

— Foarte bună! a strigat Jacob.

Domnul Clifton mi-a dat un abțibild cu o stea aurie. Mie! O stea aurie! Toată ziua am purtat-o lipită pe tricou. Când a văzut-o, Darren Ackleman a strâmbat din nas și a zis:

— Și ce, de-acum crezi că ești grozav?

I-am răspuns:

— Da.

Și mi-am văzut mai departe de drum pe hol.

Bursuleții gumați

Luni ne-am primit lucrările de control la scriere corectate. Eu scrisesem corect opt cuvinte, mai multe decât la oricare altă lucrare dinainte. Asta însemna nota B. M-am gândit că ar trebui să fiu destul de mulțumit, fiindcă un B este mai bun decât un C, ca să nu mai vorbim de un D, notele pe care le primeam până atunci la lucrările de la scriere. Și m-am gândit că ar trebui să fiu destul de mândru de mine, fiindcă și eu, și Betsy învățasem cu multă sârguință și știam că de aceea mă descurcasem așa de bine la lucrare, fiindcă învățasem atâta.

Dar în realitate nu eram chiar așa de mulțumit cum ar fi trebuit probabil să fiu. Și nici chiar așa de mândru. Poate că era o prostie, dar mă gândeam că măcar o dată mi-ar plăcea să iau o notă de A. Și cred că la lucrarea aceea sperasem să iau un A.

Mă întrebam oare cum te simți când primești un A. Probabil că te simți cel mai grozav copil din toată lumea. Eu mă simțeam *aproape* bine. *Aproape* fericit. *Aproape* mândru de mine. Dar nu grozav, așa cum m-aș fi simțit dacă aș fi luat un A.

Cred că și Betsy și-a dat seama că eram puțin trist din cauza notei, fiindcă atunci când am mers în fața clasei ca să-mi ascut creionul, Betsy a întors lucrarea mea de control,

care îmi rămăsese pe bancă, în așa fel încât să-mi pot vedea nota. Și chiar dedesubtul notei scrise de doamna Rouse cu o carioca groasă, roșie, Betsy scrisese încă două cuvinte, astfel încât acum pe lucrarea mea scria: „B de la...” îndată după cuvântul „la”, Betsy pusese, chiar în capul foii de hârtie, un *bursuleț* roșu.

— B de la *bursuleț*, am citit eu.

Și mi-am băgat *bursulețul* în gură. Betsy mi-a zâmbit, iar în momentul acela am fost foarte bucuros că luasem un B, fiindcă Betsy era mândră de mine.

— Ar trebui să primești și tu un *bursuleț*, i-am spus, aruncând o privire spre lucrarea ei. De fapt, ar trebui să primești o grămadă de *bursuleți*, fiindcă ai luat un A.

Un A e mai mare decât un B, așa că era logic că pentru un A ar trebui să primești mai mulți.

Betsy a clătinat din cap. N-am apucat s-o întreb de ce face așa, fiindcă doamna Rouse ne-a atenționat să nu mai vorbim în timp ce toți ceilalți elevi citesc în gând, așa că oricum n-ar fi putut să-mi spună. Mi-a scris în schimb pe colțul caietului ei și a întors caietul în așa fel încât să pot citi. Scrisese așa:

A nu vine de la bursuleț. Numai B.

M-am gândit puțin, apoi i-am răspuns, scriind pe un colț al caietului meu. Am scris așa:

Atunci A de la ce este?

De obicei eu mă gândeam că A vine de la Albie, dar de data aceasta nu avea nicio noimă.

Betsy nu a răspuns, ci doar a ridicat din umeri. Apoi, când doamna Rouse s-a ridicat să ia ceva din dulăpior, mi-a scris din nou pe caiet:

De la „anșoa”?

Mi-a luat ceva timp până am descifrat cuvântul „anșoa”, dar când în sfârșit am reușit și mai ales când mi-am dat seama că Betsy se referea la peștișorii aceia mărunței care miros foarte tare și pe care nimeni nu îi dorește în pizza, am început să râd așa de tare, încât mai-mai că am dat amândoi de belea.

Dacă A venea de la „anșoa”, atunci eram bucuros că primisem doar B.

M-am mai gândit la asta mult toată după-amiaza aceea. În cele din urmă am hotărât că n-am să cred că A vine de la „anșoa”. M-am străduit din greu în seara aceea să-mi pun planul în aplicare și în dimineața următoare i-am dat lui Betsy o felicitare pe care am scris:

A vine de la artă.

Iar înăuntru am desenat tot ce m-a învățat Calista: supereroi, inorogi, gogoși și toate celelalte lucruri pe care îmi plăcea să le desenez. Și am mai scris cu niște litere enorme, albastre: *Bravo, Betsy!*

Mi-am dat seama că lui Betsy i-a plăcut felicitarea mea, fiindcă a pus-o bine în dosarul ei, după care s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Mulțumesc, Albie!

Când Betsy spunea ceva, întotdeauna vorbea serios.

Tocirea colțurilor

După o vreme Darren Ackleman a ajuns să mă ignore aproape de tot, ca și când nici măcar nu ar mai fi băgat de seamă că sunt viu. Nu în fiecare zi, dar în majoritatea.

În unele zile, atunci când încercam să ajung la dulăpiorul meu, mă îmbrâncea cu umărul.

În unele zile asta mă deranja. În altele nu.

Dar în fiecare zi încercam să-mi repet în minte poreclele pe care mi le punea Darren de foarte-foarte multe ori, până când colțurile lor ascuțite se toceau și cuvintele acelea nu mă mai supărau atât de tare.

Uneori treaba asta funcționa. Alteori nu. Dar eu continuam să le repet în minte. Era singurul lucru pe care îl puteam face.

Superputeri

Nu-l mai vizitasem pe Hugo de multă vreme, fiindcă nu mai aveam chef de mâncat gogoși, cred, dar luni după școală am hotărât să trec pe la el. I-am spus lui Nadine, noua mea

bonă, că vreau să merg până la parter ca să-mi iau ceva de ronțait și că mama mă lasă întotdeauna să merg singur până acolo. După ce i-am spus asta, Nadine m-a lăsat să cobor cu liftul și să ies din bloc. Dar eu o minșisem când îi spuseseam că mama mă lasă să merg singur.

Cred că Nadine nu era o bonă prea grozavă.

Hugo a fost super încântat să mă vadă. A terminat de pus zahăr în ceașca de cafea a unui client, apoi mi-a făcut semn cu mâna.

— Albie! a spus când am intrat pe ușă. Ce mai e nou?

— Am luat doi de B unul după altul la lucrările de control, la scriere, i-am spus.

— Albie! a exclamat el. Asta e grozav! Te-ai pus serios cu burta pe carte, ai?

Am ridicat din umeri. Apoi mi-am ales o gogoasă. Hugo n-a mai zis nimic, ci s-a apucat din nou de aranjat ceva prin spatele tejghelei.

Dar după aceea a spus ceva.

— Știi că a fost Calista pe aici zilele trecute?

Asta a spus. Eu am ridicat iute capul.

— Da?

Mi-am simțit inima bătând mai repede în piept.

— A spus ceva? am întrebat.

Hugo a îndreptat o cutie cu pachete de gumă de mestecat

de pe tejghea.

— Mi-a zis să te salut din partea ei când te mai văd, a spus. Așa că, salut!

— Salut! am răspuns.

Am simțit că ceva mi se prăbușește în piept. Aș fi vrut să-i pot spune Calistei despre notele mele la scriere. Ar fi fost așa de fericită pentru mine, știam sigur.

— M-aș fi bucurat dacă ar fi trecut să *mă* vadă, am spus.

Dar chiar în clipa în care am spus asta, mi-am dat seama că de fapt Calista n-ar fi putut trece să *mă* vadă. Nu putea veni la noi să *mă* vadă din același motiv din care nu puteam nici eu să-i mai dau telefon, chiar dacă tot timpul aș fi vrut să fac asta. Fiindcă ea nu mai era bona mea, iar mama s-ar fi supărat. Și n-ar fi fost bine pentru Calista ca cineva să se supere pe ea, chiar dacă era vorba despre o persoană care se străduia să fie o mamă bună.

— Mi-a fost dor de tine, să știi, a spus Hugo.

— Zău? am întrebat.

Credeam că lui Hugo îi făcea plăcere să stea de vorbă doar cu Calista.

Hugo a încuviințat din cap.

— Bineînțeles că mi-a fost dor. În plus, mi-au ajuns paharele de cafea până peste cap.

Și Hugo mi-a arătat spre colțul în care într-adevăr un turn

din pahare de cafea se clătina cât pe ce să se răstoarne. Dar nu-i adevărat că îi ajungea lui Hugo până peste cap. Cred că exagerase când spusese asta.

— Atunci cred că ar fi bine să mă pun pe lucru, am spus.

— Cam așa ceva.

M-am îndreptat către colțul unde era cafeaua.

— Albie? a spus Hugo.

M-am întors și m-am uitat înapoi.

— Calista m-a întrebat dacă poate verifica marfa cât stă aici și a zis că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu noile pahare de cafea.

— Ce să fie în neregulă?

Hugo a ridicat din umeri.

— Nu știu ce. Dar în locul tău, m-aș uita în spate, a spus și mi-a arătat unde. Turnul chiar de lângă ușă, cred.

Primul lucru pe care l-am observat la turnul din pahare de cafea de lângă ușă a fost că punga de plastic era deja desfăcută. Asta era ciudat.

Dar și mai ciudat era faptul că atunci când am scos ca să verific primele două pahare de deasupra, am văzut că aveau pe ele niște desene. Cineva desenase pe ele ceva cu o carioca neagră, subțire. Și cred că știam și cine.

Pe paharul următor Omul-gogoasă arăta exact așa cum mă simțeam eu în clipa aceea.

Iar apoi era încă un pahar pe care era desenată Artista, iar dedesubtul aceluia, mai erau încă patru pahare pe care erau aproape numai cuvinte.

După treizeci de minute a apărut în magazin Nadine furioasă, fiindcă zicea că a crezut că m-a călcat vreo mașină sau m-a lovit vreun autobuz sau cine știe ce. Și zicea că a vorbit și cu mama, care i-a spus că în niciun caz nu aveam voie să ies din casă neînsoțit, așa că de data asta chiar că dădusem de belea. Dar nu-mi păsa, fiindcă aveam un secret.

În mânecile hanoracului, în jurul încheieturilor mâinilor, aveam două manșete exact cum au câteodată supereroii din benzile desenate. Pe una aveam un desen cu o gogoasă, iar pe cealaltă scria BUN.

Și poate pentru prima oară în viața mea simțeam că într-adevăr s-ar putea să am și eu o superputere.

Aproape

Am luat lucrarea de control cu acel „B de la *bursuleț*” din urmă cu câteva săptămâni și mi-am lipit-o pe ușa camerei, dedesubtul scrisorii de la Școala Mountford. Știam ce va spune tata dacă o va vedea: că un B este aproape cât un A, dar „aproape” nu este destul.

Dar mai știam încă ceva.

Nu poți ajunge acolo unde vrei să ajungi până ce nu știi sigur unde te afli acum.

Și nu poți ajunge nicăieri decât după ce mai întâi o bucată de vreme ai ajuns aproape în locul acela.

Lucruri pe care le știu

Știu cum se ajunge cel mai repede cu taxiul de la JFK¹¹ până la intersecția dintre 59th Street și bulevardul Park și știu să-i spun și șoferului.

Știu care sunt cele mai bune parcuri din Manhattan pentru câini, unde te poți uita la câini. Știu care sunt cele mai bune terenuri de joacă și pe care bulevarde se circulă spre sud, pe care spre nord și pe care în amândouă direcțiile.

Știu cum să bag cheia în broasca ușii de la intrarea în apartamentul nostru aproape până în capăt, dar nu chiar până în capăt, ca să nu se blocheze.

Știu cum să feliez un măr doar din patru mișcări așa încât să obțin numai miezul și să scot cotorul.

Știu că Erlan m-ar putea bate la Spit dacă și-ar pune în minte asta, fiindcă la nevoie e ca fulgerul de rapid. Dar știu și că n-o să mă bată niciodată, fiindcă nu-l deranjează că mai câștig și eu (și nici pe mine nu mă deranjează).

Știu că atunci când Betsy își mușcă buza, înseamnă că are emoții. Știu că atunci când își bălăngăne piciorul în timpul orei, înseamnă că știe răspunsul, dar nu vrea să ridice mâna.

¹¹ Aeroportul John F. Kennedy din New York.

Știu că Betsy știe mult mai multe decât spune.

Știu că uneori matematica nu e chiar așa de îngrozitoare cum pare, mai ales atunci când o aplic la aranjat paharele de cafea. Sau când are legătură cu glumele.

Știu că părinții nu știu întotdeauna ce să facă, chiar dacă se străduiesc din toată inima.

Știu că până și cei mai cool copii și-ar dori din când în când să nu mai fie cool.

Știu, sau măcar cred că știu cât valorez... poate... uneori... sigur...

Știu cât valorez.

Aproape că știu sigur.

Știu o mulțime de lucruri.

Cuprins

Pietre 7

Să fii amabil 9

Scrisori de la școală 13

Calista 16

Lumini și aparate de filmat 20

O zi de vară perfectă 28

Spirit de observație 34

Pauza de masă 37

Bâlbâială 41

Einstein 43
Aproape, Albie 45
Un Thunderbolt A-10 adevărat 47
Cercul de matematică 48
O conservă goală 51
Glume 54
Zece cuvinte 56
Un gândac 57
Ziua de naștere a lui Erlan 62
Jurnal de lecturi suplimentare 69
Televiziunea din East 59th Street 74
Marți 79
Grijuliu și serios și bun 80
Johnny Tremurici 82
Să știi unde te afli 87
Aranjatul paharelor 91
În loc de Johnny Tremurici 94
Doar un test 96
Răbdarea 99
Vineri 101
Un zombi în cadă 102
O foaie nouă de hârtie 106
Faza cu paharele! 111
Schimbare de plan 113

Gus 118
Întâlnirile cu părinții 120
Învățatul 122
Ce se întâmplă cu creierul meu 124
Lucruri pe care nu le știu 128
Zile de gogoși 130
După aceea 135
Luni 136
Șase cuvinte 137
Plânsul 139
Supereroi 141
Exact ca mine 143
Joi 146
Prietenii 147
Nu este 154
Ce înseamnă să fii cool 155
Încă 158
Tetherball 160
Ponturi utile 164
Al doilea din frunte 166
Bilețelul din banca mea 169
Faceți cunoștință cu familia Kasteev 170
Cereale-gogoșele 173
Nimeni 176

Nu este amuzant 179
Cuvinte 180
Fără ponturi 182
Cel mai rău lucru din lume 183
Un singur vot 185
Gânduri 186
Salutul de pe Vulcan 188
Brioșele de ziua mea 189
Ceva ce o să-ți placă foarte mult 194
Zborul 196
Schimbarea canalelor 198
Trist 200
Surpriza din frigider 208
Plouă în New York 210
Asamblarea 212
Isteț 213
Un cuvânt 216
Să ajungi acolo unde vrei să ajungi 220
Ce aș fi putut spune 224
Un ultim pont 226
Motivarea de la părinți 227
Hannah Schaffhauser 228
Îngrijorarea 231
Cel-cel mai rău lucru 232

Căsuța vocală 235

Supărat 237

O elevă nouă 239

Ce-mi veni 241

Norocul 246

A fi vedetă 252

Un creion verde 255

Învățatul împreună cu Betsy 256

Faimosul cașcaval prăjit Schaffhauser 257

Prânzul altfel 261

Miercuri 264

Bursuleții gumați 266

Tocirea colțurilor 269

Superputeri 270

Aproape 277

Lucrurile pe care le știu 278

smart blue

«oily Goldberg Slow

Când simți că te-ai pierdut, te poți salva înotând contra
curentului.